

Cương Thi Vương Gia

Contents

Cương Thi Vương Gia	1
1. Chương 1: Thực Nhân Thôn [thôn Ăn Thịt Người]	2
2. Chương 2: Hoàng Tuyền Lộ	5
3. Chương 3: Hương Hồn Sườn Núi	8
4. Chương 4: Kính Nguyệt Quang	11
5. Chương 5: Linh Vương Phủ	14
6. Chương 6: Đêm Trăng Non	18
7. Chương 7: Quái Ngàn Năm	20
8. Chương 8: Hóa Cốt Nhu	23
9. Chương 9: Tiết Linh Vương	25
10. Chương 10: Cát Bụi Trở Về Cát Bụi	28
11. Chương 11: Đêm Không Ngủ	30
12. Chương 12: Trường Sinh Đan	33
13. Chương 13: Cương Thi Khóc	36
14. Chương 14: Yêu Chi Nữ	40
15. Chương 15: Thanh Sơn Táng	43
16. Chương 16: Mộng Ngàn Năm	45
17. Chương 17: Trân Bảo Tương	48
18. Chương 18: Bạch Chi Tế	51
19. Chương 19: Khúc An Hồn	54
20. Chương 20: Ngọn Đèn Xưa	57
21. Chương 21: Bờ Hoa Đối Diện	59
22. Chương 22: Đại Kết Cục	63

Cương Thi Vương Gia

Giới thiệu

Thể loại: Dân quốc, chủ công, xuyên không (quá khứ và hiện tại), huyền nghi, linh dị, 1×1, HE. Edit

1. Chương 1: Thục Nhân Thôn [thôn Ăn Thịt Người]

Thời điểm mặt trời ngã về Tây, tôi và thằng bạn Tổng Chí Lương ngồi trên một chiếc xe ngựa nghiêng lệch, một mỗi người dựa vào nhau, ánh sáng màu đỏ sẫm mờ nhạt bao phủ quanh chúng tôi dần dần bị bóng ma ăn mòn, theo con đường dài nhỏ hẹp tiến vào một mảnh đất xa lạ mà hoang vắng.

Cả người không được ánh sáng ấm áp sưởi ấm, thay vào đó là một cỗ lạnh lẽo sâu kín. Tôi mở hai mắt có chút hỗn loạn, nghi hoặc đánh giá cảnh sắc xung quanh.

Nơi này quá mức hoang vu xa lạ, tôi nhất thời không nghĩ ra mình đang ở nơi nào, ngồi yên suy tư một lúc lâu, một cảm giác bất tường sinh ra từ dưới đáy lòng. Tôi xuống xe ngựa, định hỏi xa phu đang đưa chúng tôi tới đâu, lại phát hiện vị trí điều khiển xe đằng trước bị bỏ trống, tên xa phu không biết từ khi nào đã mất bóng dáng. Tôi chờ người ngấn ra, con ngựa tôi không người trông coi bỗng dùng sức thoát khỏi gông cùm xiềng xích trên thân, sau đó điên cuồng chạy vào cánh rừng sâu thẳm thẳm cách đó không xa.

Tổng Chí Lương bị đánh thức bởi cú giật của con ngựa tôi, cau mày xuống xe, cũng chú ý tới dị trạng giống tôi, vì thế hỏi, “Nghị Minh, tên xa phu lắm mồm kia đâu rồi?”

“Tôi không biết.” Sắc trời đã tối, tôi liếc mắt nhìn rừng núi đen như mực, thì thầm nói, “Chẳng lẽ đi tiểu?”

Tổng Chí Lương bỗng nhiên biến sắc, hai tay sờ sờ túi tiền, thần sắc trở nên ngưng trọng: “Mau đi kiểm tra hành lý! — Tám phần gặp phải kẻ trộm mặt cười.”

Hắn vừa nói xong, tôi nhất thời hiểu cảm giác bất tường từ đâu ra, bận rộn lên xe kiểm tra hành lý, đồng bạc tùy thân không cánh mà bay, chỉ còn lại vài xấp văn kiện và mấy bản triết luận cũ nát. Tổng Chí Lương cầm cái thùng xẹp rỗng tuếch, tùy tay ném tới đám cỏ dại ven đường, cảm giận cắn chặt răng, “Con mẹ nó...”

Tôi nghe hắn thầm mắng một tiếng, không khỏi cúi đầu, thở dài khe khẽ.

Nay Bắc Phạt bắt đầu, nơi cả hai chúng tôi thường cư trú không mấy hòa bình, mà trong tay chúng tôi lại nắm giữ một vài văn kiện quan trọng, phải đến Trục Đãi giao cho tham mưu trưởng, vì thế liền thương lượng với nhau, định sau khi thuận lợi đến Bắc Kinh đưa văn kiện, sẽ tìm tiên sinh che chở cùng chiếu cố ngày xưa. Vợ Tổng Chí Lương tên là Lục Mi Phượng đang có thai nên đã đi Bắc Kinh trước, mà chúng tôi còn chút hồ sơ tài liệu cần xử lý, nên thời gian khởi hành chậm trễ hơn.

Trong thời tiết đầy biến động vội vã lên đường, tưởng rằng ông trời thương chúng tôi nghèo túng sẽ phù hộ cho cả hai an ổn về thủ đô, ngờ đâu số mệnh đáng cười, nửa đường gặp phải tên trộm, lưu lạc trong vùng đất hoang vu. “Thật xui xẻo.” Tổng Chí Lương âm thầm bực bội một lúc, liền rầu rĩ không suy nghĩ thêm, nhìn cảnh sắc bốn bề nói, “Nghị Minh, chúng ta tạm thời ở đây nghỉ chân, rồi vào thôn tìm nhà nào đó xin qua đêm.”

Tôi giương mắt nhìn đỉnh núi xa xa ẩn ẩn có khói bếp toát ra, phiền muộn vô cùng, cũng không tìm được chủ ý nào tốt hơn, vì thế gật đầu trả lời, “Cũng được.”

Hai người nói xong, leo lên chiếc xe ngựa nghiêng nghiêng lệch lệch thu thập ít đồ còn sót lại, mang tâm sự đầy mình đi trên con đường nhỏ, cả người lão đảo đạp lên đồng đá vụn dẫn tới thôn trang trên núi.

Ngày năm tháng sáu ở Dự Tây, những người vụ sự thường xác nhận là ngày tốt, nhưng tôi lại mơ hồ cảm thấy gió đêm thổi tới rất bức người, đám cây cối rậm rạp xung quanh cổ quái đến mức không sao tả được. Nhưng tôi không dám nói với thằng bạn Tổng Chí Lương, chung quy bởi vì hắn thờ phụng khoa học kỹ thuật, chính trực quá mức, trên người không có chút khí tức phong kiến mê tín, nếu nói suy nghĩ này cho hắn biết, phỏng chừng chỉ nhận được một trận cười nhạo, vì thế tôi chỉ từng bước đi theo hắn.

Đợi đến khi con đường dưới chân không còn gập ghềnh như trước, chúng tôi đã tới bên cạnh thôn trang. Bao xung quanh là lớp cỏ dại tươi tốt, một khối bia đá đứng thẳng trong đêm tối, chữ viết trên bia dưới ánh

trắng mờ hồ nhìn không thấy, Tổng Chí Lương đành nhấc chân bước qua, dường như muốn tới gần nhìn cho rõ.

Lá cây rậm rạp chung quanh vang lên tiếng sột soạt, gió lạnh như có như không thổi qua tai, tôi ngẩng đầu nhìn sơn trang cách lớp sương mù màu xám xịt trước mắt, trực giác bảo rằng không thích hợp. Lúc định mở miệng nói, tôi liền thấy Tổng Chí Lương gạt đám cỏ dại trước tấm bia đá, lộ ra ba chữ viết thật to —

Thực nhân thôn.

Ánh trăng trên đỉnh đầu lệch đi một chút, lướt qua đỉnh đầu chiếu tới tấm bia đá, hiện ra vết máu khô hình bàn tay người đỏ thẫm. Một cỗ hàn ý không tên nảy lên trong lòng, tôi theo bản năng lùi ra sau vài bước, cả người cứng ngắc, trong khi Tổng Chí Lương thích thú nâng tay sờ soạng ba chữ bằng máu, cười nói: “Thôn này, có tên thật đặc biệt.”

Hắn vòng qua tấm bia đá cùng hàng rào đi vào trong thôn, qua một lúc cũng không thấy tôi đi theo, quay đầu buồn bực kêu, “Nghị Minh?” Tôi đứng ngẩn người tại chỗ thật lâu, nghe thấy tiếng gọi liên lau đi hai giọt mồ hôi lạnh bên thái dương, trả lời một tiếng rồi chạy theo, trong lòng tự nhạo báng bản thân thật nhất gạn.

Trong thôn giống như đã ngủ, bóng đêm tối đen nhưng không nhìn thấy mấy ngọn đèn dầu, chỉ có duy nhất ánh sáng mờ mờ, chiếu không rõ con đường phía trước. Không hiểu thôn dân quá mức thuần phác, hay đối với nơi hoang vắng này quá mức yên tâm, tôi và Tổng Chí Lương đường đường là hai người sống tiền nào, nhưng không có nổi một người thôn dân tuần đêm đến thăm hỏi, cũng không có tiếng chó sủa hay gà trống kêu, an tĩnh đến mức quỷ dị.

Tổng Chí Lương rất nhanh tìm được một hộ nhân gia còn sáng đèn, đứng trước cánh cửa gỗ do dự hồi lâu, rồi cuộc tiến lên gõ cửa. Tôi nhìn thấy bóng người lướt qua cánh cửa sổ loang lổ, ngọn đèn trong phòng càng trở nên mờ mờ âm u, cùng lúc đó, một mùi rỉ sét tanh tưởi chui qua từ lỗ hổng trên gỗ xông vào gian mũi tôi.

Tổng Chí Lương tiếp tục gõ cửa, muốn nói với bóng người lướt qua trong phòng rằng chúng tôi đang ở đây, lại thủy chung không chiếm được tiếng đáp trả của chủ nhà, trên mặt không khỏi có chút hoang mang. Hắn tuy là sinh viên nho nhã lễ độ thời đại mới, tính tình không tốt như tôi, hướng hồ khi lạc giữa rừng núi như thế này không chừng sẽ xuất hiện hung cầm mãnh thú đột kích, gõ một lúc lâu cũng không nghe thấy người trả lời, liền sốt ruột cả lên. Tôi không mở miệng nói, chỉ nhìn cú vỗ mạnh mẽ của hắn, khiến cửa gỗ vốn cũ nát đột ngột hé ra.

Vụn gỗ bay tán loạn trước mặt, một thanh đao Thanh Đồng đột ngột chém về phía hai người.

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy máu trong thân thể như đình chỉ lưu động, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh đao hạ xuống trước mặt.

Nhưng thanh đao mặc dù thế tới hung mãnh, nhưng có thể khựng lại cách chớp mũi chúng tôi một tấc, khó khăn thu hồi lại, một lão hán dưới ánh đèn mờ nhạt bên trong hé mặt ra. Lão hán có thân hình gù, đỉnh đầu có ba vết sẹo dữ tợn, cùng với nếp nhăn trên trán dầy dụa một chỗ, bộ dáng trông kinh hãi và đáng sợ. Ánh mắt của tôi dừng trên quần áo vải cứng đầy máu, cái mũi ngửi thấy mùi rỉ sét tanh tưởi so với lúc này càng thêm nồng nặc, đang lúc hai mắt tròn to, lão hán đột nhiên nheo mắt mở miệng:

“Từ nơi nào tới... Sinh viên?”

Giọng nói khàn khàn như cái bê hồng khiến tôi có hơi không thoải mái, nhìn vết máu trên thanh đao và quần áo, trong lòng bỗng trở nên sợ hãi. Tuổi Tổng Chí Lương so với tôi lớn hơn một chút, lúc này đã trấn định trở lại, đột nhiên đánh bạo tiến đến quệt máu trên thanh đao, đặt lên mũi ngửi ngửi, thoải mái nghiêng đầu nói với tôi: “Chớ sợ, chỉ là máu heo thôi.” Thấy tôi vẫn còn hốt hoảng, hắn liền cười nói, “Cậu quên rằng nhà tôi từng làm nghề đồ tể* sao, mùi máu của súc sinh, vừa nghe liền biết.”

(*) giết mổ lợn, bò,...

Nghe vậy, lão hán như có điều suy nghĩ đánh giá Tổng Chí Lương, trong yết hầu phát ra vài tiếng cười không rõ ý vị.

“Đồ tể lão gia, chúng tôi là sinh viên đi ngang qua nơi này, vốn định tới Bắc Kinh, ai ngờ giữa đường bị kẻ xấu ám toán. Hôm nay sắc trời đã tối, lại tìm không được xe quá giang, không biết đồ tể lão gia có thể cho chúng tôi ở lại đây một đêm không?” Tổng Chí Lương thành khẩn nói xong, định lấy chút tiền từ trong túi quần, lại đột nhiên nhớ ra tiền bạc của chúng tôi đã bị tên xa phu lòng dạ hiểm độc ăn cắp, chỉ đành xấu hổ đứng đó.

Lão Hán nắm thanh đao trong tay nhú mi trầm tư, cũng không so đo việc chúng tôi làm hư cánh cửa của lão, khẽ gật đầu, xoay người sang chỗ khác, đi tới phòng trong.

Tổng Chí Lương lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng đi theo sát. Tôi nhìn bài trí trong phòng dưới ánh đèn mờ nhạt, dưới đáy lòng sinh ra vài phần bất an, vì thế kéo tay áo Tổng Chí Lương, thấp giọng nói, “Nơi này... có vẻ hơi cổ quái.” Tổng Chí Lương nhìn tôi chần chờ do dự, bộ dáng lo sợ không yên, liền cười nhạo nói, “Đường Nghị Minh, cậu học triết nhiều năm như thế, biết thế nào là duy vật, vì sao lại sợ thần tiên ma quái đến vậy?”

Thấy hắn nói như thế, tôi đành đem cảm giác bất an vi diệu áp chế trong lòng, nện bước theo lão Hán đi vào căn phòng sâu bên trong. Ánh sáng phát ra từ ngọn đèn lấp lóe dần dần rõ ràng, tôi nhìn thấy xương heo chắt đông ở một góc hẻo lánh, các bức tường vỡ nát trong bóng tối khiến người khác sợ hãi. Một người đàn ông sắc mặt trắng bệch ngồi ở giữa đông xương heo, thổi bếp lò nấu một nồi canh thịt, trên người mặc một bộ quần áo bẩn nhìn không ra màu sắc, khuôn mặt bệnh hoạn quỷ dị như ma quỷ, “Ngô Câu, nếu lão không đến, chỉ sợ rằng nồi thịt này đều bị tôi ăn sạch.” Hắn nói xong, nâng mặt lên, hai mắt vô thần nhìn về phía chúng tôi, “Bọn họ là ai?”

Tôi nhìn cái nồi thịt heo đầy mỡ trắng, cảm thấy kinh ngạc.

Không ngờ trong thời tiết như thế, thôn dân trong thâm sơn cũng có thể ăn thịt heo màu mỡ như vậy, “Bạch sư gia, hai sinh viên này đi ngang qua, muốn qua đêm.” Lão Hán Ngô Câu vẫn dùng giọng nói khàn khàn như cái bể hỏng, trong mắt lão đục ngầu lóe lên ánh sáng không rõ, “Cứ cho bọn họ một chỗ nằm ngủ, xem như làm việc thiện.”

Bạch sư gia nghe xong, ánh mắt không tiêu cự nháy mắt trở nên hữu thần, “A, đúng vậy nha...” Hắn nhìn nhìn Tổng Chí Lương, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm miệng mình.

Tôi chú ý tới đầu lưỡi người này thật sự rất đen.

“Sinh viên da thịt non mềm... Thật sự...”

Đúng lúc này, cả người Tổng Chí Lương đột nhiên cứng đờ, run lấy bầy, lùi hai chân về sau vài bước, bỗng nhiên lắp bắp nói, “Cảm ơn đồ, đồ tể lão gia, tôi, chúng tôi không xin ở lại nữa.” Hắn nhìn chằm chằm bức tường đất đỏ sau Bạch sư gia, hai mắt trợn tròn như muốn rơi ra, thần sắc hoảng sợ cực độ.

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ nguyên do, đã bị hắn giữ chặt tay, đầu đầy mồ hôi hột hoảng chạy trốn ra ngoài.

.....

“Ha...”

Không biết chạy trong rừng núi âm u bao lâu, Tổng Chí Lương rốt cuộc hết hơi dừng lại, dựa vào thân cây thối hòng học giống tôi, từng ngụm từng ngụm hít thở không khí, bộ dáng chật vật đến cực điểm. Tôi nhớ lại thần sắc hoảng sợ lúc này của hắn, cảm thấy mình bạch vài phần, khi hàn ý đằng sau dần tan đi, mới nhỏ giọng hỏi, “Chí Lương, vừa rồi cậu rốt cuộc đã thấy gì?”

Rùm cây cách đó không xa truyền tới tiếng gió xẹt qua, Tổng Chí Lương một bên thở, một bên kinh hồn chưa bình tĩnh nói, “Bạch sư gia kia...”

Trong lòng tôi lộp bộp, cất tiếng hỏi tiếp, “Bạch sư gia không có bóng?”

“Không, hắn có bóng.” Tổng Chí Lương bỏ hết thái độ văn nhân nho nhã bình thường, cầm túi nước uống một ngụm, cuối cùng cũng đề nén sợ hãi xuống, thấp giọng nói, “Lúc tôi nhìn hắn đảo nồi canh thịt, lộ ra sợ người.”

Nghe vậy, tôi lại nghĩ tới ba chữ trên bia đá đầy máu, cả người liền mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất, “Vậy vì sao lại nhìn bức tường chăm chăm? Làm tôi sợ đến mức cho rằng...” Gió đêm vẫn chậm rãi thổi, tuy rằng tôi rất mệt, nhưng không cảm thấy buồn ngủ, nhìn thẳng bạn trước mắt, thì thào nói.

May mắn là người, lỗ như gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ, chúng tôi e rằng dù có mọc cánh cũng khó thoát. “Khi đó tôi quá mức khẩn trương, nếu không dời ánh mắt đi, bị họ phát hiện thì toi...” Hắc vừa nói xong, thần sắc trong mắt bỗng nhiên trở nên không thể tưởng tượng, chỉ về phương hướng phía sau tôi, “Nghị Minh, cậu mau nhìn đằng sau!”

Tôi sững sờ, xoay người nhìn về phía sau. Giữa thôn trang nằm trên núi đầy sương mù trắng xám, một tòa nhà rực rỡ huy hoàng bất đồng với những ngôi nhà xung quanh đứng thẳng nơi đó, lần đầu nhìn liền cảm thấy đây là nơi dinh thự của các bậc vua chúa thời cổ đại, “Một nơi hoang tàn vắng vẻ như thế, vì sao lại có phủ đệ hoa lệ như vậy?” Tổng Chí Lương thoát nhìn mờ mịt.

“Không khỏi có chút hư ảo...” Tôi nhíu mi nói, đang định kéo hắc cách nơi này xa một chút, vừa đảo mắt đã thấy hắc như người mất hồn đi tới chỗ đó, tôi vội vàng tiến lên ngăn cản nói, “Chí Lương, thôn này rất nguy hiểm, tốt nhất không nên lưu lại. Chúng ta tạm thời về chỗ xe ngựa nghỉ tạm một buổi, sáng mai xuống núi tìm xe quá giang.”

Tổng Chí Lương trầm mặc trong chốc lát, kiên trì nói, “Đi tới đó, cho dù gặp phải quỷ quái không sạch sẽ, nhưng còn dễ chịu hơn bị người ăn thịt.”

Tôi không thể nề hà, chỉ đành đi theo hắc.

Trải qua việc đáng sợ lúc này, lần này hai người chúng tôi phá lệ cẩn thận, rón ra rón rén quan sát về ngoài phủ đệ kiến trúc cổ xưa thật lâu, mới thối phòng dừng khí tiến lên gõ cửa, cũng chuẩn bị tốt tinh thần tùy thời chạy trốn, “... Chủ nhà, chúng tôi là sinh viên đi ngang qua đây, không biết có thể ở nhờ một đêm hay không?” Tổng Chí Lương lùi ra sau hai bước, buông tay nắm chặt vạt áo, không ngừng lau mồ hôi trên chóp mũi, bộ dáng so với lúc đứng trước Bạch sư gia còn khẩn trương hơn vài lần.

Đại môn quá mức rộng lớn thanh lịch từ từ mở ra trước mặt chúng tôi.

Tôi nhìn thấy một bóng người yếu điệu dần dần bước đến, giọng nam trầm thấp vang lên bên tai.

“Ai?”

2. Chương 2: Hoàng Tuyền Lộ

Nghe tiếng đáp lại, tinh thần Tổng Chí Lương nhất thời rung lên, dùng tay vỗ vỗ bụi đất trên quần áo, hướng về phía bóng người nói: “Tôi tên Tổng Chí Lương, còn người bên cạnh chính là bạn học Đường Nghị Minh.”

Lúc này, bóng người rút cuộc xuyên qua cành lá rậm rạp dưới ánh trăng, chậm rãi đi tới trước mặt chúng tôi. Khuôn mặt âm nhu xinh đẹp bị bóng cây che mất một nửa, trên người mặc áo dài bằng tơ lụa không khác người giàu có hiện nay bao nhiêu, hai chân đạp trên lớp lá rụng nhưng không hề phát ra nửa phần âm thanh. Tôi nhìn thấy dưới mắt trái y có một nốt ruồi chí, khiến cặp mắt phượng nhãn nhật sần bi trở nên động lòng người, hai má không trắng bệch như người bệnh giống Bạch sư gia, xem ra tôi và thằng bạn không cần lo lắng gặp phải ma quỷ.

Hiển nhiên Tổng Chí Lương không dự đoán được bộ dáng chủ nhà trông như vậy, tinh tế đánh giá một hồi lâu, cố gắng phân biệt là nam hay nữ, thấy y thủy chung không mở miệng, chỉ đành xấu hổ đứng đó. Người nọ nhìn hắc một cái, ánh mắt lại rơi xuống trên người tôi, thật lâu sau mới nói một tiếng: “Tiết Vân.” Xem như giới thiệu.

Thấy y xoay người bước vào đại môn trang nhã, tôi biết y đã đáp ứng. Bên trong nội môn hư ảo miên mông ảo, cả đời này tôi chưa từng thấy cảnh tượng xa hoa như vậy. Khôi phục lại cảnh giác, tôi phát hiện về mặt

thằng bạn học bên cạnh trông có vẻ hốt hoảng, vì thế dừng lại hỏi: “Chí Lương?”

Hắn nghe tôi gọi, cặp mắt như mất tiêu cứ dần dần khôi phục thần trí, ngẩng đầu nhìn rừng cây yên tĩnh bốn phía, bỗng nhiên nói, “Nghị Minh, vì sao trong lòng tôi luôn có cảm giác khác thường?” Hắn đặt bàn tay lên ngực, thoát nhìn còn lo sợ bất an hơn tôi lúc này. Gió đêm lạnh lẽo phất qua gò má cả hai, tôi nhìn thấy mu bàn tay hắn nổi da gà, thở dài nói: “Tôi cũng thế.”

Thân ảnh Tiết Vân đã biến mất sau cánh cửa, Tổng Chí Lương nhìn phủ đệ hoa lệ trước mắt, ngây ngốc hồi lâu, bỗng nhiên nói, “Nghị Minh, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi chết tại vùng đất hoang vu này...” Hắn xoa xoa đầu vai tôi, giọng điệu trở nên chua xót hẳn, “Sau khi đến Bắc Kinh, ngàn vạn lần thay tôi chiếu cố tốt chị dâu cậu.”

Hắn nói ra lời không tốt, khiến tôi vô cùng hốt hoảng, vội vàng che cái miệng hắn, thấp giọng nói, “Sao lại nói thế! Chỉ ở nhờ một đêm thôi mà, ngủ đủ hai ba canh giờ chúng ta liền đi ngay, làm sao xuất hiện chuyện ngoài ý muốn được?”

Miệng Tổng Chí Lương giật giật, cuối cùng nói nhỏ, “... Ngọn núi vào canh ba sẽ xuất hiện nhiều điềm xấu.” Lúc này, Tiết Vân từ sau cánh cửa truyền ra một câu sâu kín, “Nếu không muốn chết trẻ ở nơi đất khách xa lạ, thì mau nhanh chóng cút vào đây.”

Tôi liền dắt thằng bạn đang bị quan bước vào.

Chẳng biết tại sao, khi đứng dưới ánh đèn đuốc sáng trưng và nhìn Tiết Vân, cảm giác kinh sợ ở chỗ lão hán cư nhiên phai nhạt không ít. Phủ đệ cổ kính vừa lớn vừa rộng, hương vị ngọt ngào tinh xảo bay ra từ trong bếp, thức ăn luôn khiến người ta cảm thấy thoải mái cùng an tâm; Mà Tiết Vân xác thực rất giống một người giàu có bình thường, nếu không phải những người trong thôn quá mức quý dị, rất có khả năng tôi sẽ vút luôn cảnh giác còn sót lại, cho dù có nói lời an ủi thằng bạn bị hoảng sợ đi chăng nữa.

Tuy bộ dáng Tiết Vân trông như người sống, thế nhưng người thị nữ* của y lại rất quái dị, hai mắt vô thần như vị Bạch tiên sinh, trên mặt dường như xuất hiện bụi xám trong trạng thái đã chết, nhìn qua thực sự khiến người ta sợ hãi. Tôi nghĩ nếu không phải trước đó bị lão hán Ngô Câu dọa sợ một trận, không chừng Tổng Chí Lương đứng phía sau sẽ lôi tôi chạy trốn.

(*) Hầu gái trong thời phong kiến.

Sau khi bước vào, Tổng Chí Lương liền trở nên dờ dẩn, không hề nhắc lại câu nói xui xẻo lúc này, chỉ yên lặng nhìn tôi và Tiết Vân nói chuyện với nhau. Tiết Vân phân phó thị nữ dẫn chúng tôi tới phòng ngủ sạch sẽ, sau đó mang chút đồ ăn tới đây, nhìn tôi và Tổng Chí Lương mỗi một kéo quần áo ngủ bằng gấm, trong mắt mơ hồ lộ ra tia sáng không rõ. Tôi cảm ơn y đã đưa thức ăn tới, định ngủ thêm một giấc, lại đảo mắt nhìn bài trí xa hoa xung quanh, giật mình vì tưởng bản thân đang ở cung điện đế vương thời ngàn năm trước, liền hỏi: “Tiết lão gia, ngài là người trong thôn sao?”

Y không nói, nhận chén đĩa trong tay tôi. Ngón tay tái nhợt lơ đãng xẹt qua mu bàn tay tôi, cứng ngắc lưu lại một đường lạnh lẽo, da đầu tôi tê rần, suýt nữa ngã xuống ghế.

Ánh mắt y lạnh nhạt nhìn tôi, không giải thích thêm, xoay người nói: “Tên nhóc cậu chớ hỏi nhiều, an tâm nghỉ ngơi đi.”

Tiết Vân đi rồi, tôi ngẩn người nằm bên cạnh Tổng Chí Lương. Nhìn sơ thì tuổi vị Tiết lão gia này không lớn hơn tôi bao nhiêu, vì sao cách nói chuyện lại giống như một lão già... Còn có xúc cảm ở đầu ngón tay...

Mỗi một và ử rữ rất nhanh bao phủ nghi hoặc của tôi, gió núi gào thét ngoài cửa sổ, phảng phất thổi tan âm khí vô hình. Tôi nghiêng tai lắng nghe, xác nhận mình không nghe thấy tiếng khóc nức nở hay tiếng nỉ non quái dị, mới tạm thời buông tâm tình lơ lửng trên không trung xuống, giúp Tổng Chí Lương dịch dịch chân, xoay người ngủ...

.....

Giấc ngủ của tôi thường rất nông, không hiểu vì sao, lần này ngủ thực sự trầm, mãi đến khi tỉnh lại, đã là hoàng hôn ngày thứ hai.

— Hoàng hôn?

Cảm nhận ánh sáng trời chiều bao phủ cơ thể, tôi giật mình ngồi dậy, nhất thời bị tro bụi làm sặc, ho khan một hồi mới ngẩng đầu lên, phát hiện bản thân không phải đang ở phủ đệ hoa lệ, mà là ở trong đám sương mù tràn ngập thê lương trên núi. “Chí Lương.” Xung quanh yên tĩnh không người, tôi vội vàng đứng dậy gọi tên thằng bạn.

Lá vàng khô bị dẫm nát dưới chân phát ra tiếng vỡ giòn tan, tôi dường như nghe thấy cuộc nói chuyện kỳ quái giữa những cái cây, rất huyền bí và mờ ảo. Đợi đến khi tầng sương mù dày đặc phai bớt, tôi nhìn thấy đám thôn dân xa xa như ẩn như hiện, hai mắt trống rỗng trừng to đi trên con đường nhỏ, tướng mạo tiều tụy, giống như những người đã chết. Bọn họ chậm rãi đi tới, hai mắt vô thần ngẫu nhiên dừng lại trên người tôi, nhưng cước bộ không hề dừng lại, như kẻ mất hồn lạc phách đi tới một nơi không bờ bến.

Tôi khó hiểu co rúm lại. Ngẩng đầu nhìn về phía Đông, tấm bia đá Thực Nhân Thôn như trước ở tại nơi đó, một người đàn bà trong thôn ngồi ở ven suối giặt quần áo, tư thế trông rất kì cục. Tôi không tìm thấy Tống Chí Lương, đành kiên trì đi tới, xoay người nói, “Vị phu nhân này, xin hỏi...”

Người đàn bà ngẩng đầu, gương mặt thuận mắt đại ra nhìn tôi, hai tay buông lỏng, quần áo đang để trong nước bị cuốn đi. “A!” Tôi cả kinh, mắt thấy sắp cuốn tới dưới chân tôi, định cúi người nhặt lên giúp cô ai ngờ cô đột nhiên giữ lấy cánh tay tôi, thanh âm khô khốc khàn khàn phát ra từ dưới cổ họng, “Y...”

Tôi trơ mắt nhìn lòng mắt trắng của ả, dưới miệng lộ ra răng nanh, “Y y y...”

Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua khu rừng yên tĩnh, tất cả tiếng động đều trở nên vô cùng rõ ràng. Nghe người đàn bà phát ra hiệu lệnh giống như tiếng kêu ác quỷ dưới đáy vực, thôn dân đang du dương bỗng nhiên dừng cước bộ, hai mắt lập tức trở nên có thần, nhìn chằm chằm đi về phía tôi.

— Đường Hoàng Tuyền.

Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện danh từ này.

Người đàn bà xem như đang chế trụ tôi há cái miệng chảy máu đầm đìa, định nhào tới muốn cắn thủng tôi một lỗ, tôi bỗng nghe tiếng gọi vội vàng truyền tới từ phía sau, “Nghị Minh.” Người đàn bà bị kiềm hãm, thanh niên mặc đồng phục đá ả xuống suối, giống như hôm qua kéo tôi chạy thoát khỏi khe suối đáng sợ, đồng thời chặt vật né tránh đám thôn dân nhào tới.

Tôi nhìn cả vai hấn đầy huyết nhục mơ hồ, những giọt máu đỏ chảy xuống hai chân đang cố sức chạy trốn, trong lòng tôi căng thẳng, chua xót nhất thời thay thế khủng hoảng. Thôn này so với tưởng tượng của chúng tôi càng thêm đáng sợ, người đọc sách thời đại mới khinh thường nhất chuyện về quỷ thần, giờ đây đã đánh một đòn vào sinh tử của chúng tôi, ép chúng tôi phải đối mặt với sự thật rằng bản thân sắp trở thành một món đồ ăn Trung Quốc cho đám quái vật.

“Nghị Minh, tôi sợ mình sắp không được...” Đêm dài, ánh trăng sáng tỏ mông lung chiếu lên thôn trang, Tống Chí Lương ngồi chồm hổm trên tảng cỏ dại mềm mại, hai vai đầy máu khiến áo ướt nhẹp, đứt quãng nói với tôi, “... Cương thi, ... toàn những kẻ ăn thịt người... Cậu, mau trốn đi...”

Hắn nói năng lộn xộn, ánh mắt bắt đầu tan rã dần; Tôi quyết tâm kiềm nén kinh sợ và kinh hãi, muốn ôm hắn an ủi, lại nhìn thấy hắn vươn tay chỉ về phía chân núi, “Nghị Minh, nếu cậu có thể trốn được thì trốn, nếu trốn không thoát, Tiết Vân...” Tôi nhìn thấy bên trong cái miệng khép mở của hắn mọc ra ranh nanh dài, trông trắng dần dần thay thế tròng đen, cảm giác bất an nhảy lên trong lòng, kinh ngạc nói: “Tiết Vân làm sao?”

Hắn giống như đã nhận ra bản thân đang biến dị, che mặt rồi hung hăng đẩy tôi ra, nói: “Mau đi đi, mau, mau đi đi!!”

Vừa dứt lời, hắn hóa thành cương thi sổng nhào về phía tôi cắn.

.....

Tôi mồ hôi đầm đìa tỉnh lại, ngoài cửa sổ vừa mới bắt đầu sáng, Tống Chí Lương ngủ bên cạnh gáy như sấm vang, khiến đàn chim tước ngoài cửa sổ bị dọa bay đi.

Tôi nhìn quanh bốn phía, xác nhận mình vẫn còn ở phủ đệ của Tiết Vân, bắt đầu lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ may mắn chỉ là ác mộng. Cầm cái áo treo bên cạnh khoác lên người, ngồi trên giường xoa xoa

hai bên thái dương, cảm thấy giấc ngủ lần này thật sự mệt mỏi, hình ảnh khiến người ta sợ hãi trong mơ như hiện rõ ràng ra trước mắt, bất luận thiệt hay giả, nơi này phong thủy khác thường, thật sự không nên ở lâu, vẫn mau chóng rời đi mới tốt.

Tôi lắc lắc Tống Chí Lương đang chìm trong giấc ngủ, hần cau mày xoay người, tiếp tục ngủ tới hôn thiên địa ám. Tôi cảm thán một tiếng, đứng dậy muốn tìm vị Tiết lão gia hảo tâm nói lời từ biệt.

Đang định đi ra căn phòng cổ kính, tôi phát hiện cánh cửa nguyên bản đóng chặt không biết khi nào mở một cái khe nhỏ. Buồn bực dùng mắt nhìn ra bên ngoài, tôi nhìn thấy bài trí hoa lệ phiền phức, Tiết Vân đang đứng trước hành lang dài, đưa lưng về phía tôi, ánh mắt xa xăm không biết dừng ở nơi nào.

Tôi nhìn y đứng đó, vốn không để ý lắm. Ai ngờ chỉ mới chớp mắt, bóng dáng của y cư nhiên gần hơn một chút; Tôi nghi hoặc xoa xoa hai mắt nhìn lại, y đã đưa lưng về phía cánh cửa tôi đang đứng đằng sau.

Đến khi tôi hiểu được nguyên do, một cỗ khí lạnh lẽo chậm rãi xâm nhập vào lòng.

Y cư nhiên... trượt về đằng sau...

3. Chương 3: Hương Hồn Sườn Núi

Khi Tiết Vân xoay người, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa che giữa chúng tôi, cơ thể tôi đã đành chỉ run rẩy.

Y thấy tôi mặc đồ chỉnh tề, khuôn mặt nguyên bản không có biểu tình hiện lên một chút cảm xúc. Tôi nhìn ánh mắt tối đen ấy, phát giác sâu thẳm trong ánh mắt của y không hề hiện ra hình ảnh phản chiếu của mình, đáy lòng rốt cuộc định nghĩa được sự tồn tại của y; Cho dù bên trong tôi hoảng loạn đến cực điểm, có thể khiến cục diện trở nên đáng buồn, nhưng thần sắc bên ngoài thập phần bình tĩnh. “... Muốn đi sao?” Y không nhận thấy tôi khác thường, cúi đầu nói, dường như không nữ.

Tôi còn chưa mở miệng, lại nghe y nói tiếp, “Hay ở thêm vài ngày nữa? Bây giờ bên ngoài không yên ổn lắm, phỉ loạn ùn ùn, cậu và bạn học chờ ở nơi này tránh tai họa, cũng không tính quá trễ.” Lúc y nói lời này trông rất thành khẩn, nếu xem nhẹ chuyện tôi phát hiện dị thường, không chừng đã tin y.

Tôi trầm mặc một lúc lâu, đi qua lay Tống Chí Lương đang ngủ say, âm thầm châm chọc tốt giọng điệu và cảm xúc, khi ngẩng đầu lên thì dùng giọng nói mang theo áy náy nói, “Ý tốt Tiết lão gia Nghị Minh đương nhiên hiểu được, nhưng chúng tôi mang chuyện quan trọng trên người, không tiện ở lâu; Ngày khác khi hoàn thành tốt công việc, nhất định sẽ tới thăm ngài.”

Tống Chí Lương gật gù ngồi dậy, giống như chưa rõ ràng tình huống ra sao. Nhưng nhiều năm quen biết ở trường khiến hần chú ý tới ám chỉ của tôi, vội vàng tiếp lời, “Đúng vậy, vợ tôi còn đang chờ ở Bắc Kinh, thật sự không thể chậm trễ, thiện tâm của Tiết lão gia, ngày sau chúng tôi chắc chắn mang quà tới bái phỏng.”

Tiết Vân hạ mi, không nói gì thêm.

.....

Chúng tôi chờ sương mù tan đi vào sáng sớm, lần theo con đường hôm qua, sóng vai xuống núi. Lòng tôi vẫn còn sợ hãi, bước chân vô cùng gấp gáp, Tống Chí Lương chạy bước nhỏ theo phía sau thấy thần sắc tôi bất thường, liền quan tâm hỏi thăm, nhưng tôi chỉ suy tư một lúc lâu, không đem cảnh tượng chỗ khe cửa nói cho hần nghe. Thằng bạn này hôm qua đã bị nỗi canh thiet người của Bạch sư gia dọa mất ba hồn bảy phách, bây giờ lại cho hần biết chuyện quỷ sự bậc này, chẳng khác nào đánh mạnh vào tâm hồn yếu ớt của hần.

Hướng hồ, nếu chỉ nói tư thế bước đi Thảm lão gia trông rất cổ quái, chẳng phải muốn Tống Chí Lương đem cái gì gọi là duy vật ra áp chế giáo huấn tôi một phen nữa sao.

Đi tới đi lui, cảm giác cảnh sắc chung quanh thật quen thuộc, tôi giương mắt nhìn bia đá Thực Nhân Thôn cách đó không xa, bao xung quanh là đám cây cỏ. Cảnh sắc hết thấy đều không khác ác mộng đêm qua, chỉ

khác ở chỗ không có đám thôn dân đi đường, cũng không có người đàn bà giặt quần áo bên bờ suối. “Nghị Minh, sao sắc mặt cậu khó coi như vậy?” Tổng Chí Lương dừng cước bộ, nhíu mi hỏi tôi, “Tôi hôm qua không nghỉ ngơi tốt?”

Tôi do dự hồi lâu, thở dài nói: “Đêm qua tôi gặp ác mộng khiến người ta sợ hãi...”

Tôi vừa đi, vừa kể lại cảnh tượng trong giấc mộng đêm qua.

Khi tôi kể đến khúc cả người Tổng Chí Lương đầm máu, cứu tôi khỏi người đàn bà thì hóa thành cương thi sống, trong yếu hầu hần bỗng phát ra tiếng rít the thé nhỏ, tôi chỉ nghĩ hần bị kinh hách, vẫn tiếp tục kể, không nhận thấy hần đã bốc hơi khỏi đây.

Cho đến khi tôi phát hiện chung quanh im lặng quá mức quỷ dị, Tổng Chí Lương đã biến mất từ lúc nào.

Tôi ngăn người tại chỗ ước chừng một chung trà, mới hốt hoảng phục hồi tinh thần. Ma xui quỷ khiến khiến tôi quay đầu nhìn địa phương vừa rời đi, tòa phủ đệ xa hoa nằm trong sương mù kia, cũng biến mất.

.....

Tôi như con ruồi mất đầu bay toán loạn trong rừng, đầy lòng lo sợ không yên gọi tên Tổng Chí Lương, lại thủy chung không tìm thấy tung tích của hần. Một người sống lớn như vậy, thằng bạn học luôn cùng tôi sóng vai bước đi, sao có khả năng cứ vậy biến mất, ai mà tin chuyện quỷ dị như vậy cho được? Nếu tôi không tìm thấy hần, khi đến Bắc Kinh phải đối mặt thế nào với chị dâu đang mang thai?

Tôi ở trong lòng ngàn vạn lần mắng báng nhóm kẻ trộm cắp hết vật đáng giá của chúng tôi, nhất là tên sa phu vô lương tâm vứt bỏ chúng tôi ở nơi này; Muốn mắng thì mắng, bây giờ tôi chỉ lẻ loi một mình nên không cần nề hà. Trong lúc thể lực tôi dần tiêu hao hết, một bóng dáng gù trong sương mù mờ hồ đi tới, tôi lấy lại cảnh giác, gian nan nâng chân lên, chuẩn bị tùy thời chạy trốn.

Thân ảnh bị gù khiêng một túi bao tải phồng to đi từ trong rừng ra, nhìn thấy dáng vẻ chật vật của tôi liền nheo mắt lại, nói: “Sinh viên?”

Người tới chính là lão hán Ngô Câu. Tôi dừng bước, do dự nhìn về phía lão. Lão cùng Bạch sư gia ăn thịt người là người một nhà, tôi vốn định chạy trốn, nhưng giọng nói của lão thật thân thiết, không giống kẻ ăn thịt mang ý đồ độc ác. “Mới sáng sớm, cậu tới sườn núi Hương Hồn để làm gì?” Lão xem xét nhìn tôi, lại nhìn mặt đất dưới chân, rất buồn bực hỏi han.

Thấy tôi lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, lão liền bỏ bao tải trên lưng xuống, thản nhiên chỉ vào mặt đất dưới chân tôi, nói: “Trong sườn núi Hương Hồn nuôi dưỡng không ít mỹ nhân cương thi, đây chính là đặc sản lớn của Thực Nhân Thôn chúng tôi, mỗi người đều yêu thích ra vẻ như người bình thường trong thôn, gặp người ngoài tưởng lầm chúng là người trong thôn sẽ bị xông tới cắn, ăn thịt uống máu, vô cùng hung hãn.” Tôi đột nhiên nhớ tới người đàn bà muốn cắn tôi trong giấc mơ, bàn tay buông thõng liền nắm chặt thẳng quyền, lão hán Ngô Câu cười ha hả, tưởng rằng tôi sợ, nói tiếp, “Tên nhóc cậu cũng đừng khấn trương quá, cương thi chỉ hoạt động vào ban đêm, còn ban ngày, đều trốn dưới mặt đất.”

Không biết phải ảo giác hay không, khi lão vừa dứt lời, tôi cảm thấy mặt đất dưới chân bỗng rung chuyển. Tôi cứng ngắc nhắc chân đi vài bước, hai mắt đăm đăm nhìn về phía lão hán Ngô Câu, lắp bắp, “Tôi... tôi tìm bạn học.”

“Người bạn học của cậu không nằm trong bao tải.” Dường như nhận ra hoài nghi của tôi, lão thông dong cởi bao tải ra, ý bảo tôi nhìn bên trong, “Phiên thật, chỉ là lợn rừng chạy lung tung trong núi, rõ ràng đã đói tới mức đỏ mắt, lại phải dùng sức thật lớn mới bắt được.”

Tôi vừa cúi đầu, liền ngây người. Hình dáng lợn rừng kia trông rất xấu xí, lông mao toàn thân do nhiễm thi độc nên hóa thành màu xanh; Quái dị nhất chính là, hình dáng cái đầu nó giống như đầu người, hốc mắt tối đen rỗng tuếch, nhìn qua hơi rợn người. “Cương thi ăn thịt người, lợn rừng ăn thịt cương thi, lợn rừng lúc đói thường điên cuồng đi kiếm tay chân cương thi ăn, dần dần tẩm thi khí, nên mới biến thành bộ dạng như vậy.” Lão hán Ngô Câu cột chặt bao tải lại, cười nhẹ nói, “Quả nhiên Thiên Đạo luôn rất công bằng.”

Thì ra thứ Bạch sư gia ăn đêm qua, không phải người.

Thì ra trên đời này trừ khoa học, còn tồn tại vật phi tự nhiên như cương thi.

Lão hán Ngô Câu nhìn thần sắc tôi hết hoảng, liền hỏi: “Tên nhóc này, hôm qua các cậu đột nhiên kỳ quái bỏ chạy, rốt cuộc đã trú ở chỗ nào?”

Xác nhận người trước mặt không ăn thịt thằng bạn mình, tôi thả lỏng cả người. Mồ hôi lạnh phía sau lưng bị gió núi nhẹ nhàng thổi, khiến áo sơ mi dính nhớp vào lưng. Tôi khó chịu thở hổn hển mấy hơi, đem chuyện đêm qua kể với lão hán Ngô Câu. Lão một bên nghe kể, một bên nhíu mày trầm tư, giống như đã hiểu thôn này có nhiều bí mật; Vì thế tôi đem cách di chuyển kì lạ khiến người ta sợ hãi của Tiết Vân tình tế miêu tả một phen, đợi đến khi nói xong, áo sơ mi đã bị mồ hôi làm ướt đầm.

Lão hán Ngô Câu lần nữa khiêng bao tải lên lưng, một lúc lâu mới nói: “Tôi nghĩ, các cậu gặp phải cương thi Vương Gia.”

.....

“Vào một niên đại xa xa không rõ, ở Dự Tây có một vị Vương gia, hiệu là Tiết Linh Vương. Tiết Linh Vương tiếng tăm lừng lẫy, là một mỹ công tử, bề ngoài tuy yếu đuối, nhưng dũng mãnh thiện chiến, năm đó y bình định đất đai và đạt nhiều chiến công hiển hách, bởi vậy trước khi trở thành cương thi, y coi như đạt được nhiều sự ủng hộ của dân chúng. Con người y có chút kỳ quái, không sợ chết, cũng rất ham sống, đặc biệt sùng bái một vài quỷ thần không tên, mong muốn chúng nó phù hộ mình suốt đời.”

“Không biết y từ chỗ nào nhặt được cổ kính Linh Môi, có thể triệu hồi ra vài vật hiếm lạ cổ quái, y bắt đầu dùng những biện pháp vớ vẩn ép buộc bản thân, trở nên bạo ngược không chịu nổi, thường móc mắt những văn nhân trong phủ, kết cục oán khí chồng chất khiến người xung quanh biến thành cương thi, mà y không lâu sau cũng đi đời nhà ma, trở thành cương thi Vương Gia.”

“Tiết Linh Vương thời thiếu niên sống trên chiến trường, vốn không gần nữ sắc, sau này hết lòng tin vào trường thọ vĩnh cửu, nửa thê thiếp trong phủ cũng không có, thế nên không có con nối dõi, lúc hạ táng vô cùng thê lương. Sau khi y chết, thị nữ cùng những cô nương trong thành ái mộ y đều tuần táng theo, trở thành sườn núi Hồn Pha ngày nay. Gia đình không tuần táng theo y sợ gặp nguyên rửa, đành phải ở lại nơi này vì y thủ lăng. Thôn này nguyên bản gọi là Linh Vương thôn, người trong thôn chính là hậu nhân của đám gia đình, về phần vì sao biến thành Thực Nhân Thôn, là do đám cương thi quấy phá.”

Lão hán Ngô Câu ngồi trước cửa sổ giấy hút thuốc lòn, sương khói cay độc khiến tôi nghẹn họng ho khan, tạm dừng hồi lâu mới tiếp:

“Thôn cương thi ngoại trừ cương thi Vương Gia, phần lớn chia thành hai loại, một loại ăn thịt người, một loại không ăn thịt người; Loại không ăn thịt người không nhất định là thiện. Chúng nó tuy không ăn thịt người, nhưng lại thích hút nhân khí, hút càng nhiều nhân khí thì càng có khả năng tái sinh da trở thành người. Mà người bị hút hết nhân khí, sẽ biến thành cương thi.”

“Bởi vậy trong thôn này, có người bị hút hết nhân khí biến thành cương thi, cũng có người từ cương thi trở thành người.” Lão hán Ngô Câu hút sâu một ngụm thuốc lòn, nói: “Người cùng cương thi chỉ chuyển hóa được một lần, một khi người thành cương thi, hoặc cương thi biến thành người, sẽ chuyển biến ghê gớm. Hai người sinh viên các cậu đêm qua đã thấy Bạch sư gia rồi đó, rất cổ quái? Đó là do hắn bị hút nhân khí rất nhiều nên trở thành bán cương, là trí giả [người có học thức] duy nhất trong thôn, bởi vậy chúng tôi phải che chở hắn thật tốt, tuyệt đối không để hắn đụng vào cương thi dù chỉ một chút. May mắn chúng nó không dám càn rỡ quá mức dưới mí mắt cương thi Vương Gia, phần lớn đều rất vụng về, bằng không thôn này sớm Âm Dương điên đảo, triền miên tại hoàng thổ.”

Tôi trầm mặc nghe hồi lâu, hỏi: “Vậy... vị cương thi Vương Gia là dạng cương thi gì?”

“Y sao? Bởi vì y là Vương Gia, cho nên có vài chỗ không giống đám chuột nhắt kia.” Lão hán Ngô Câu giương mắt nhìn ngoài cửa sổ, trong giọng nói lộ ra cảm khái, “Tiết Linh Vương hơn ngàn năm trước không muốn qua cầu Nại Hà, hắn vì luyện tức số kim tài ngân bảo, cuối cùng bị oán khí bức thành bất tử. Người ngoài đi ngang qua Thực Nhân Thôn, lỡ như đánh bậy đánh bạ vào Tây Sơn Linh vương phủ, cương thi Vương Gia nếu thuận mắt người nọ, sẽ cho người nọ thức ăn làm bằng hương tro, biến người nọ thành cương thi để làm bạn; Nếu nhìn không vừa mắt, sẽ ăn tươi nuốt sống người nọ... Vì thế cả đời Thực Nhân Thôn đều nhớ kỹ một quy định cũ, đó chính là ngàn vạn lần không thể đi Tây Sơn; Cho dù bởi vì phải đi săn cũng không thể, và tuyệt đối không được ngẩng đầu nhìn Linh vương phủ lúc ẩn lúc hiện. Cương thi Vương

Gia không chủ động hại người, nhưng tuyệt đối không phải người lương thiện, mỗi tuần trăng tròn sẽ dẫn đầu đàn cương thi, vào vai chủ nhân uy phong...”

Ngô Câu còn nói gì nữa, nhưng tôi nghe không rõ.

Trong dạ dày một trận dờn sông lấp biển – sóng cuộn biển gầm, thứ ghê tởm không ngừng xông lên yếu hầu tôi, tôi bổ nhào vào đồng củi kế bếp lò ới ra. Lão hán Ngô Câu dừng nói, vẫn tiếp tục hút thuốc Lào, ánh mắt nhìn về phía tôi thêm vài phần sáng tỏ. Tôi ới xong, cúi đầu nhìn đồng toàn bụi nâu, mùi hương hôi thối từ hương tro trộn lẫn dịch dạ dày nhẹ nhàng tản ra.

“Chuyện trăng tròn...chỉ có vào ngày mười lăm mười sáu mỗi tháng âm lịch, chắc cũng không khó vượt qua lắm?”

Lão hán Ngô Câu đột nhiên cười. Cười đến xấu xí quỷ dị.

“Tên nhóc, cậu mới ở nơi này một đêm, có nhiều chỗ hiểm lạ của Thực Nhân Thôn mà cậu không biết. Nếu cậu ở lại đây mấy ngày sẽ nhận ra, mặt trăng trên đỉnh đầu chúng tôi, luôn tròn và chưa bao giờ khuyết; Nửa mặt trăng hay trăng lưỡi liềm, đều không có.” Lão chỉ ra ngoài cửa sổ, tôi cũng theo tầm mắt lão nhìn ra cửa sổ.

Một nén nhang trước bầu trời vẫn còn màu lam, lúc này triệt để đen mịt. Một vòng trăng trắng bệch treo giữa trời, chiếu xuống thôn trang ánh sáng mỏng manh mà âm lãnh. “Nơi này của chúng tôi ban ngày thì ngắn, ban đêm thì dài; Bởi vậy thôn dân vì đề phòng cương thi, bình thường chỉ hoạt động lúc trời mọc, khi mặt trời lặn thì trốn.” Lão hán Ngô Câu không thèm để ý tôi đang ngẩn ra, lại nói: “Chỉ có một vài lần, trăng non không thấy ảnh, chúng tôi khó khăn lắm mới có thể ngủ yên.”

Cảm thấy mình đã ới ra hết, tôi lau khóe miệng từ từ ngồi dậy, nhìn lão hán im lặng cách đó không xa, hỏi: “Lúc cương thi đi tuần, sẽ ăn thịt người, hút nhân khí sao?”

“Sẽ.”

“Vậy phải đối phó chúng thế nào?”

“Ban đầu, chỉ dùng gạo nếp và máu chó.” Lão hán Ngô Câu ôm bả vai, dùng giọng như cái bễ hồng mang theo chút bất đắc dĩ nói, “Nhưng hôm nay thôn nghèo như vậy, lấy đâu ra gạo nếp và máu chó? Huống chi dùng gạo nếp hay máu chó đều vô ích, tuy có thể đối phó với cương thi thường, nhưng không hiệu nghiệm với cương thi Vương Gia.”

Tôi ngốc ngốc nói, “Vậy đến tột cùng là...”

“Cậu đừng hỏi cái này.” Lão hán Ngô Câu đánh gãy câu hỏi của tôi, híp mắt nói “Tôi vốn thấy khó hiểu vì sao đêm qua cương thi Vương Gia không tuần thôn, xem ra y đã coi trọng vị sinh viên đến từ bên ngoài là cậu. Tên nhóc, cậu ăn phải cơm hương tro, thì trở thành người của cương thi Vương Gia, một thôn dân nho nhỏ như tôi không dám đắc tội Tiết Linh Vương — tự giải quyết cho tốt đi.”

Lúc này, ánh trăng sáng ngoài cửa sổ bỗng trở nên âm đạm, mơ hồ phủ lên một tầng màu đỏ; Gió đêm lạnh pha tạp mùi rỉ sắt chậm rãi thổi qua, bao phủ bên trong thôn trang yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Tôi há miệng, tim đập thành thạch, định hỏi thêm gì đó, đã thấy lão hán Ngô Câu biến sắc, để ngón trỏ trên môi ý bảo tôi yên lặng, tiện đà thấp giọng nói:

— “Không tốt... cương thi tuần thôn.”

4. Chương 4: Kính Nguyệt Quang

Nghe thế, tôi lập tức ngồi ngay ngắn, yên lặng nín thở lắng nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân chênh tẻ nhưng nặng nề truyền tới từ trong rừng núi xa xa, bàn chân hư thối mang giày vải nhiễm mùi máu năm

xưa không ngừng ma sát với đám lá khô rụng dưới đất. Lão hán Ngô Câu bên cửa sổ ngồi dậy, hai ống tay áo sấn lên lộ ra lớp da thịt nhẵn nhéo, thần sắc ngưng trọng nói với tôi, “Sinh viên, bám theo.”

Tiếng chuông nhiếp hồn vang vọng trong thôn, tôi khó khăn nuốt nước miếng, cẩn thận đi theo phía sau lão hán Ngô Câu, cũng học theo lão sấn tay áo, leo lên bậc thang đầy bụi. Lão hán Ngô Câu ngồi trên nóc nhà bằng cỏ, cái miệng bị khói thuốc hong khô quắt gắt gao mím một chỗ, ánh mắt đục ngầu nhìn về phía khu rừng đang lập lờ ánh sáng nhàn nhạt, bảo tôi ngồi xuống bên cạnh.

Dưới ánh trăng mờ lung, tôi nhìn thấy khu rừng hoang vắng liên tục nhảy ra vô số bóng dáng mơ hồ, đợi đến khi chúng nó đến gần hơn, tôi mới nhìn rõ từng khuôn mặt khô héo như người chết. Chúng nó đưa hai tay ra trước, móng tay máu thịt mơ hồ chỉ thẳng về hướng chúng tôi, thông thả mà vững vàng nhảy từng nhịp vào thôn, dưới chân lấp lánh tỏa ánh sáng màu xanh. Lòng tôi căng thẳng, theo bản năng nhìn về phía những ngôi nhà trong thôn, phát hiện không một hộ nhân gia nào có động tĩnh, ngọn đèn mờ ảo sau cánh cửa sổ giấy loang lỗ vẫn sáng như trước, giống như không hề quan tâm rằng sắp có nguy hiểm.

“Ăn cơm hương tro, dù một khắc cũng trốn không thoát, nhân đây lão sẽ nói một chút về đám cương thi tuần Thực Nhân Thôn cho cậu.” Lão hán Ngô Câu giống như không hề lo lắng cho an nguy bản thân, khoanh hai chân đầy nếp nhăn lại, bộ dáng như người kể chuyện trong quán trà, “Cậu nhìn đám người chết xung phong đằng trước đi, đây là loại cương thi Khiêu Cương phổ thông, cũng như vụng về nhất, tốc độ chậm chạp không nói, còn thường xuyên rụng tay rụng chân, xem như nuôi mập đàn lợn rừng đối bụng; Lại nhìn cương thi Mao Cương ở đằng sau, toàn thân mình đồng da sắt, là loại cương thi hung ác nhất trong thôn, gao nếp hay máu chó cắn bản không hữu dụng. May sao khi chúng nó còn sống đã bị Tiết Vương Gia dùng máu thu phục, bằng không dù chỉ một con, cũng đủ khiến toà thôn bị diệt.”

Cương thi triều sắp trào đến cửa thôn, thần sắc lão hán Ngô Câu vẫn thản nhiên như cũ, bộ dáng không có nửa phần khẩn trương.

Giữa đám cương thi tay sai rậm rạp dày đặc, tôi nhìn thấy cương thi Vương Gia trong truyền thuyết.

Trong tay Tiết Vân cầm một cái lồng đèn, so với mấy con cương thi Mao Cương đầu tóc trắng bệch khiến người khác sợ hãi nhảy lòng vòng xung quanh, thì y sở hữu một mái tóc đen mềm mượt buông thả tùy ý giữa vai, lộ ra gương mặt vô cùng tuấn tú khác xa với đám cương thi tầm thường, nốt ruồi chỉ dưới mi mắt càng khiến gương mặt y trông thêm bi thương. Y không mặc bộ trang phục bằng lụa mà những người giàu hay mặc nữa, mà mặc một bộ trang phục cổ xưa không rõ thời đại, nếu không phải hơi thở chết chóc xung quanh quá mức nồng đậm, trông y quả thật xứng với truyền thuyết, một mỹ công tử – người đã khiến vô vàn cô nương cam tâm tình nguyện tuần táng cùng.

Khi còn sống là Tiết Linh Vương, khi chết đi là cương thi Vương Gia.

Tôi nhìn y cùng đàn cương thi đạp lên sườn núi Hương Hồn, từng bước tới gần tấm bia đá đứng thẳng bao bởi lớp cây cỏ, lắc lắc cái đầu đang choáng váng của mình, không còn cảm thấy sợ hãi như trước. “Sinh viên, cậu có biết cương thi lợi hại nhất là ai không?” Lão hán Ngô Câu nhìn đám cương thi nhảy nhót ngoài thôn, không đợi tôi trả lời liền nhéo mắt nói, “Là tổ tiên của chúng nó — Phi Cương, năm đó Tiết Linh Vương triệu hồi ra một thứ từ bên trong cổ kính, tên gọi Thông Thiên tiên giả; Bất quá bộ dáng Phi Cương rất cuộc trông thế nào, đến nay không ai biết cả.”

Tôi không rảnh hỏi tiếp, chỉ yên lặng nhìn đám cương thi ngày càng gần. Khiêu Cương quả nhiên như lời lão hán Ngô Câu nói, vụng về vô cùng, thỉnh thoảng đụng trúng cây và hàng rào, khi ngã xuống bùn đất thì chỉ biết y y nha nha vịn vẹo người. “Cương thi không thể nhìn rõ xung quanh, chỉ có thể dựa vào mùi máu quanh quần trong không khí để xác định phương hướng.” Lão hán Ngô Câu đánh giá Tiết Vân, không biết đang thưởng thức mỹ mạo hay đang tìm cách đối phó y, “Cương thi Vương Gia bất đồng. Cậu nhìn y xem, bộ dáng đi bộ trông rất đẹp đúng không?”

Lúc này tôi mới phát hiện, Tiết Vân không trượt đi giống như hồi sáng, tuy cả người có vẻ cứng nhắc, nhưng dáng vẻ ưu nhã giống như một vị công tử chân chính. “Cương thi Vương Gia sở hữu ba con mắt, hai mắt đằng trước, một mắt đằng sau.” Lòng tôi chấn động, lại nhìn thấy lão hán Ngô Câu đưa ngón tay lên nói, “Ba con mắt, hai mắt nhìn Hoàng Tuyền, một mắt nhìn Dương Gian. Sở dĩ y trượt về sau, là vì muốn dùng con mắt Dương Gian để nhìn cậu.”

“Vương gia thiên tuế!”

Ngay lúc tôi đang ngây ngốc, tiếng kêu khóc nức nở của nữ tử từ trong rừng núi truyền tới. Ngẩng đầu nhìn về xa xa, đám cương thi đã đi tới sườn núi Hương Hồn. Mặt đất dưới chân đám cương thi chấn động nhẹ nhàng, vô số mỹ nhân cương thi bề ngoài lơ đãng cúi đầu ra khỏi đất, khuôn mặt si mê nhìn chăm chăm Tiết Vân, vung vẩy cánh tay khô héo như vỏ cây, không ngừng hô gọi: “Thiên tuế... thiên tuế...”

Tiết Vân xem như không thấy các nàng, lẳng lặng xách đèn lồng đi ngang qua, những mỹ nhân cương thi cố hết sức lách người ra khỏi đất, tha từng vệt máu, bò tới chỗ Tiết Vân, vươn tay định ôm mắt cá chân y, một khắc khi chạm vào y, cả người các nàng hóa thành xương trắng; Tôi nhìn thân thể các nàng dần hư thối, giống như ấm nước nóng sôi trào hừng hực, thét chói tai biến thành vũng máu thấm vào bùn đất, đại não trống rỗng.

“Đáng thương thay những thiếu nữ cương thi si tình, khi còn sống không được Tiết Vương Gia liếc mắt nhìn, khi chết đi càng bị y chán ghét, chỉ vì muốn thân cận y một chút, cho dù có hóa cốt, hồn phi phách tán, trong lòng cũng vui vẻ hạnh phúc.” Lão hán Ngô Câu thở dài, dường như đang tiếc hận.

.....

Cương thi đã vào thôn.

Tiết Vân dừng bước ở cửa thôn, ngẩng đầu, ánh mắt dường như vô tình nhìn về phía chúng tôi, hai mắt y đúng lúc chạm vào tầm mắt tôi. Dù biết rõ y nhìn không tới, tôi vẫn cảm thấy khẩn trương. Vội vàng xoay đầu chuyển đi nơi khác, khi đang âm thầm bình ổn lại cảm xúc, tôi bỗng bất ngờ nhìn thấy một người.

Bạch sư gia đứng trên mái nhà bằng gỗ so với chỗ tôi càng cao hơn, trên mặt mang một nửa mặt nạ, tư thế thập phần quỷ dị. Cho dù hắn không bại lộ khuôn mặt hoàn toàn, nhưng khi nhìn cái áo choàng bẩn thỉu và cái lưỡi đen sì kia, tôi mới nhất thời nhận ra hắn. Hắn ôm một cái kính tròn thật lớn, chậm rãi điều khiển nó chĩa về phía cương thi, lăm lăm trong miệng: “Cát bụi trở về với cát bụi, đất trở về đất, chỉ còn xương, không qua lại...”

Tôi chú ý tới ánh mắt của hắn dưới cái mặt nạ nhìn chăm chăm Tiết Vân, bên trong hàm ẩn oán độc, khóe miệng nhếch lên một độ cong khó hiểu. “Sở dĩ tôi nói Bạch sư gia là trí giả duy nhất trong thôn, chính là như vậy.” Lão hán Ngô Câu nhìn sắc mặt cương cứng của Tiết Vân, cười ha hả nói, “Hắn biết rất nhiều biện pháp đối phó cương thi... Tỷ như, việc cương thi Vương Gia sợ gương.”

Tôi nhìn thần sắc Tiết Vân đột nhiên biến hóa vi diệu, ánh mắt khi nhìn về phía cái gương bỗng nhiên đại ra, cùng đám cương thi khác đứng tại chỗ, thật lâu sau cũng không có động tĩnh. Tôi buông cánh tay đang khoanh vào nhau, chần chờ hỏi lão hán bên cạnh, “Tại sao lại sợ gương?”

“Quý mới biết.” Lão liếc nhìn Tiết Vân xa xa, ý vị thâm trường nở nụ cười: “Có lẽ do bộ dạng xinh đẹp quá, cho nên sinh tâm lưu luyến ái mộ với chính mình?”

Đám cương thi bắt đầu xao động. Tôi nhìn những gương mặt đèn xi dưới ánh trăng, trong lòng sớm không còn cảm xúc gì, vẫn luôn cảm thấy hết thảy chuyện xảy ra trong Thực Nhân Thôn chỉ là một giấc mộng. Không chừng khi ngày mai tỉnh lại, bản thân tôi vẫn đang trên đường tới Bắc Kinh, chẳng hạn bạn vẫn còn bên cạnh, không có đám cương thi quỷ quái gì đó, cũng không có Vương Gia hay sư gia gì.

Chớp mũi có hơi ngứa, tôi vươn tay chùi chùi, nhìn Bạch sư gia ôm gương đứng cách đó không xa. Gương có vẻ nặng, Bạch sư gia vốn gầy yếu phải dùng hết sức ôm nó, không cần thận nghiêng lệch một chút, khiến ánh trăng phản chiếu lên đám cương thi đang ngẩn người.

“Y...”

Tay lão hán Ngô Câu bên cạnh rung lên, hai mắt bỗng nhiên trừng to về phía Bạch sư gia, đôi môi khô quắt không ngừng run lên, ngón tay cũng bắt đầu run rẩy. Tôi khó hiểu nhìn lão hán Ngô Câu, phát hiện lão đại ra giống như Tiết Vân lúc này, khóe miệng chảy ra máu tươi, gian nan nói: “Lúc dùng gương đối phó cương thi vương gia, vị trí của nó ngàn vạn lần không thể để sai, nếu vô ý nhắm trúng mặt trăng tròn trên trời, sẽ tăng sức mạnh gấp bội cho đám cương thi vốn yêu thích trăng tròn... Đã...”

Tôi tiếp lời: “Đã?”

Ngay sau đó, tôi nhìn vô số đám cương thi mình đồng da sắt dựng thẳng lên, xác chết bành trướng to gấp ba ban đầu, thẳng tắp nhảy lên mái nhà cỏ, giương một tay đánh về phía Bạch sư gia.

.....

Ngay khi huyết nhục tung tóe lọt vào tầm mắt, tâm tôi đã triệt để lạnh lẽo. “Người trong thôn càng lúc càng ít...” Lão hán Ngô Câu cười khổ ngồi xuống, lau lau vết máu bên khóe miệng, thần sắc rất cuộc khôi phục bình tĩnh, “Chúng tôi đã quên rồi.”

Gương trong tay Bạch sư gia rơi xuống, vỡ toang trên mặt đất; Tiết Vân không hề hoảng hốt, gương mặt chuyển hướng về phía tôi và lão hán Ngô Câu, bỏ đám người hầu cương thi bên cạnh chạy nhanh về phía chúng tôi. “Không tốt... chỉ sợ cương thi vương gia tới tìm cậu!” Lão hán Ngô Câu thấp giọng nói, đẩy tôi một phen, nhanh chóng tạo ra một khoảng cách với tôi, giống như sợ bị tôi liên lụy.

Tôi nhìn cương thi vương gia ngày càng tới gần, hoảng sợ kéo góc áo lão hán Ngô Câu nói, “Không, không... ông hãy giúp tôi, tôi không muốn... tôi không muốn...”

Lão hán Ngô Câu nhìn nhìn tôi, cuối cùng cắn răng nói, “Cũng được, tôi sẽ nói cho cậu biện pháp.”

Tiết Vân cách tôi vô cùng gần. “Mỗi tháng vào lúc trăng non, là khi lực lượng cương thi Vương Gia yếu nhất, cậu phải chuẩn xác bôi hương tro vào con mắt thứ ba nhìn Dương Gian sau đầu y, sẽ có thể đưa y tới đường Hoàng Tuyền, ép y luân hồi.” Lão hán Ngô Câu ép giọng đến cực thấp, khuyên dặn: “Nhưng trước khi cậu làm điều này, phải trở nên quen thuộc với y. Tính cách Tiết Linh Vương vốn đa nghi, muốn nhận được sự tín nhiệm của y là chuyện cực kỳ khó khăn; Nếu cậu muốn cứu bạn học — cứu người trong thôn, chỉ có thể như thế.”

Tôi còn không kịp phản ứng, liền cảm thấy sau gáy đau xót, hôn mê bất tỉnh.

5. Chương 5: Linh Vương Phủ

Tôi vốn tưởng mình sẽ bình tĩnh khỏi cơn ác mộng, hoặc là bị mất mạng, hương tro trong bụng sẽ phát tác rồi biến tôi thành một con cương thi không khác gì quái vật; Ai ngờ đầu khi tôi mở mắt, nhiệt độ thân thể vẫn còn ấm áp, tầm nhìn dần dần rõ ràng không khác trước kia, giống như hình ảnh khủng khiếp bất ngờ đêm qua vốn chỉ là một giấc mộng.

Tôi nhìn tấm màn hoa văn, trở mắt nằm ngửa trên tấm nệm mềm mại trong chốc lát, nguyên bản muốn ngồi dậy, lại không cẩn thận đụng phải một người đang ngủ say trong ngực. Lòng tôi lộp bộp một miếng, kinh hãi cúi đầu nhìn, khuôn mặt yên tĩnh của Tiết Vân lọt vào tầm mắt, y dựa vào bả vai của tôi nặng nề ngủ.

Sắc mặt y không có màu than chì của cương thi, khuôn mặt trắng ngần dường như trong suốt bị che khuất bởi mái tóc rũ xuống hai bên gò má, trên người không hề có mùi hôi thối quanh năm như cương thi, không giống người chết, cũng không giống người sống. Mùi hương thơm ngọt của huân hương lượn lờ trong phòng, đám cương thi bên ngoài cửa sổ hình như đang nghỉ ngơi vào ban ngày, y tựa hồ mới ngủ không lâu, hai tay gập gao vòng quanh hông tôi, nhiệt độ cơ thể thấp rất nhanh khiến tôi run rẩy.

Nghĩ đến việc người đang dựa vào mình là một cương thi sống hơn ngàn năm, vô luận thế nào tôi cũng không thể bình tĩnh được. Âm thanh lạ và sương mù trong núi vẫn chậm rãi phiêu đảng, tôi biết mình không còn cách nào chạy thoát khỏi Linh Vương phủ, cảm thấy vô cùng buồn bực, thử động đẩy thân dưới, muốn tách ra khỏi đầu sở gây ra mọi chuyện. “...Tĩnh?” Một giọng nói nam mềm mại vang bên tai, tôi nhất thời cứng người, mồ hôi chảy dọc xuống chóp mũi, động tác lập tức ngừng lại.

Tiết Vân khởi động người, ánh mắt như không có việc gì nhìn về phía tôi, hai tay vòng bên hông cũng xem như không có việc gì mà thu hồi lại, giống như không hề thấy tôi biểu hiện khác thường.

Nhớ lại lão hán Ngô Câu từng bảo rằng hai mắt đằng trước của y không thể thấy người sống, cảm giác khẩn trương của tôi nhất thời tiêu tán đi không ít, lại nghĩ tới tin dữ mình sắp biến thành cương thi, ánh mắt nhìn về phía y liền phức tạp hơn vài phần. Trong chớp mắt, Tiết Vân đã hướng sát về phía tôi, nghĩ tới lời dặn hôm qua của lão hán Ngô Câu, tôi do dự hồi lâu, kiên trì gọi một tiếng: “Vương Gia...”

Y sững sốt, thân thể đang cúi xuống dừng một chút, có vẻ như không có ý định che dấu thân phận cương thi của mình, y cẩn thận dùng cặp mắt tối đen âm dương khác nhau đánh giá tôi, sau một lúc mới giơ tay lên, đưa về phía tôi. Mắt thấy bàn tay lạnh lẽo sắp sờ lên mặt mình, tôi nén xúc động muốn chạy trốn, mặc y đem lòng bàn tay run rẩy đặt lên làn da tôi, cẩn thận mà mềm nhẹ vuốt ve hồi lâu, thấp giọng nói: “Về sau, cậu theo ta đi.”

Một khắc khi đầu ngón tay băng lạnh chạm vào tôi, bỗng nhiên trở nên ấm áp mềm mại, xúc cảm chân thật làm tim người khác phải đập nhanh. Tôi giật mình nhìn y, không tiếng động thở dài, dưới cặp mắt sầu bi nhìn chăm chú, cuối cùng đáp một tiếng:

“Được.”

.....

.....

Cương thi Vương Gia không tuần thôn nữa.

Tôi không biết đám cương thi kia có tiếp tục quấy phá dân làng trong Thực nhân thôn hay cuộc sống trải qua của những thôn dân bị nguyên rửa có đỡ hơn so với trước kia hay không; Nhưng tôi không có cơ hội biết, chỉ có thể thâm suy nghĩ trong lòng, cả ngày được cương thi Vương Gia đương trong phủ đệ không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, một bên lo lắng cho thằng bạn, một bên nhìn như thân thiết ở chung cùng y.

Nói nhìn như thân thiết, là do tôi thật sự không muốn thân thiết với y; Chung quy bởi vì tôi không thể nào xem người tùy thời đều có khả năng biến mình thành cương thi hoặc ăn tươi nuốt sống mình trở thành thành bạn bè tốt được.

Tôi rõ ràng là người, đương nhiên không ăn lông uống máu, muốn sống sót tốt đương nhiên phải dựa vào đồ ăn Dương Gian; Nhưng đồ Tiết Vân bưng tới, tôi không dám đụng vào, luôn cảm thấy khối thịt màu mỡ tươi ngon chỉ là cơm hương tro bị thủ thuật che mắt, sợ rằng bản thân sau khi ăn xong sẽ mọc ra hai cái răng nanh.

Tuy nói như vậy, vì sống tạm qua ngày để cứu bạn học của tôi, vẫn không tránh khỏi muốn ăn một chút, sau khi tiễn Tiết Vân đi, tôi liền móc họng ới ra, trong dạ dày chỉ để lại một lượng vừa đủ để cơ thể hấp thụ. Như thế lặp lại, tôi không thể ngăn cản cơ thể dần trở nên suy yếu, cảm thấy bản thân từng ngày trở nên băng lãnh, sắp thành một cái xác sống rồi.

Tiết Vân nhìn thấy sự thay đổi của tôi, trăm phương nghìn kế tìm gà vịt thịt cá ở Dương Gian, để vài thị nữ quai dĩa nấu vài món ăn mới mẻ cho tôi, cũng tìm đồ trang trí khiến phủ đệ trở nên có nhân khí, hồng mong giành được hảo cảm của tôi.

Nhưng tôi thủy chung không có bất cứ hứng thú nào đối với đồ ăn hay cuộc sống phóng túng này, chỉ thâm nghĩ phải cố gắng giả bộ thân thuộc với Tiết Vân, sau đó hỏi về tung tích của Tổng Chí Lương. Tôi có một vài anh em tốt trong nhà, cho dù chết ở đây cũng không sao; Nhưng nhà Tổng Chí Lương chỉ có một thằng con trai độc nhất là hần, lại có vợ mang thai chờ ở Bắc Kinh, nếu cứ vậy chết ở đây, cho dù tôi có một mình thoát hiểm đi chăng nữa, cũng khó tránh khỏi cảm thấy hối hận.

Tiết Vân hiển nhiên không biết lòng tôi đang suy nghĩ gì, dùng rất nhiều thứ đa dạng đến, chỉ mong tôi sẽ thích; Biết tôi thập phần sợ hãi cương thi, vì vậy không hề hiện ra nguyên hình âm phủ, bộ dáng y trước mặt tôi trông y hệt người bình thường, cơ thể hình như còn có độ ấm. Nếu thấy tôi không lưu ý, còn có thể trượt lủi một quen, dùng con mắt Dương Gian không rõ hình dáng nhìn tôi.

Mới đầu tôi chỉ cảm thấy sờn tóc gáy, nhưng chịu đựng mãi tới giờ, cũng không thấy hiểm lạ nữa. Cương thi Vương Gia cô tịch gần năm, đã lâu chưa có người bồi, muốn một sinh viên có chút tri thức đến làm bạn, tâm tư này tôi biết; Về phần vì sao cương thi Vương Gia lại coi trọng phạm phu tục tử như tôi, ngược lại không nghĩ tới.

Suy nghĩ của cương thi và người, chung quy không thể giống nhau; Tôi không thể nghiền ngẫm ra tâm tư của y, cũng không định tìm hiểu càng nhiều, chỉ biết nếu mình trêu chọc y chán, sẽ rơi vào kết cục bị ăn tươi nuốt sống.

Tôi vẫn còn yêu quý mạng sống lắm, cho nên vào đêm trăng non, vẫn treo nụ cười ân ái thân thiện giả tạo.

“Nghị Minh, điểm tâm Chu ký ngày hôm qua có hợp ý cậu không?” Đặt các món lên bàn, Tiết Vân mặc áo dài màu xanh ngồi ngay ngắn ở đó, nốt ruồi lệ chỉ dưới mắt như có như không mang vẻ sầu bi, lại dường như hiện lên chút ý cười, nhìn tôi chậm rãi nói: “Nghe nói điểm tâm này tốt nhất Chu ký, nếu cậu thích, ta sẽ sai người mua nhiều thêm một chút mang về.”

Y đem cái đĩa tinh xảo đến trước mặt tôi, lại bưng ấm trà thanh hoa bên cạnh, ân cần rót cho tôi một chén. Bộ dáng hạ mi của y trông vài phần quyến rũ, bởi vì khoe môi dương lên, nhìn qua vô cùng linh động, như một người sống; Chỉ cần xem nhẹ động tác chơi cúng ngắc và mùi huân hương che giấu thi khí, ngược lại rất giống phú gia mời sinh viên tới làm khách.

Tôi cầm ly trà, vẫn luôn nghĩ nó là nước Vong Xuyên.

Điểm sợ hãi đó bị tôi che giấu, cực lực làm ra bộ dáng tự nhiên, ngửa đầu uống cạn ly trà. “Chu ký là cửa hàng có danh tiếng lớn, Nghị Minh đây có lộc ăn no, khiến Vương Gia phải nhọc lòng rồi.” Tôi cầm miếng điểm tâm hình cánh hoa mà luôn nghĩ nó là hương tro, cố kiềm chế cảm giác nôn mửa xuống, lại thấy Tiết Vân gấp thêm một cái nữa đưa tới, bận rộn cười khổ nói, “Chỉ là miếng hoa cao này rất ngọt, Nghị Minh không thể ăn nhiều, Vương gia vẫn nên...”

Y nghe tôi nói vậy, liền đem miếng hoa cao chuyển hướng vào miệng mình, dường như đang nhấm nuốt, tỏ vẻ đắm chiêu: “Quả nhiên quá ngọt, có hơi ngấy.”

Nguyên lai cương thi cũng có thể nếm hương vị. “Nếu như Nghị Minh không thích ngọt, vậy lần sau ta không mua nó nữa.” Trong lúc tôi xuất thần suy nghĩ không biết miếng hoa cao kia sẽ bị y nuốt đến nơi nào, liền thấy y buông đĩa, nhìn ra ngoài cửa sổ nói, “Bên ngoài hoa sơn rực rỡ, ta cùng cậu đi xem được không?”

Đối mặt với lời mời của cương thi Vương Gia, tôi không khỏi cảm thấy hốt hoảng, nhanh chóng xoa xoa thái dương mình, bày ra bộ dáng khó chịu: “Tôi, tôi hôm nay cảm thấy đau đầu...”

Tiết Vân nghe xong ngồi yên hồi lâu, cũng không hoài nghi gì, sau một lúc lâu chỉ nói: “Đau đầu thì mau nghỉ ngơi.” rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Mãi đến khi tiếng bước chân của y biến mất, tôi mới bỏ nhào về một nơi giấu ống nhỏ cách đó không xa, móc yết hầu ép buộc mình nôn nước trà mới vừa uống vào.

Bởi vì mỗi ngày đều phải nôn vài lần như vậy, cho nên tôi đã trở nên thập phần thành thạo, nhìn đồng nước vàng trong ống nhỏ sắp tràn, im lặng đứng dậy xoa miệng. Tiết Vân tuy không tuần thân, nhưng lại thường xuyên biến mất trong phủ, tôi không hỏi, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ tự tại. Cương thi thị nữ có bộ dáng làm người ta khó chịu đã bị Tiết Vân chuyển đi, vào giờ phút này, trong phủ đệ chỉ còn lại một người vốn không hợp với nơi này — một sinh viên còn sống.

Trừ thư phòng của y, mỗi một nơi trong phủ đệ tôi đều có thể tự do đi lại, bởi vậy trong lúc bị giam cầm mấy ngày nay, tôi đã đem nơi này sờ soạng toàn bộ. Chỉ tiếc cảnh vật âm phủ đều là ảo, rất nhiều nơi tôi không thể đụng tới, tất nhiên cũng không tìm ra được tin tức gì, một bên mơ hồ phân biệt niên đại, một bên cố gắng tìm hiểu càng nhiều càng tốt.

“Y...”

Khi tôi rốt cuộc tìm ra một hành lang chưa bao giờ đi tới, đẩy cánh cửa màu đen hình thù kỳ quái ra, tôi nghe thấy một âm thanh quen thuộc truyền tới. Võ võ tro bụi trên quần áo, lúc ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy sau tấm màn kim tuyến vang lên tiếng sột soạt, sau một lúc lâu, một cái đầu rụt rè lộ ra, là một mỹ nhân cương thi.

Bất đồng với mỹ nhân cương thi ở sườn núi Hồn Pha, nhìn cách ăn mặc của nàng, hẳn là thị nữ của Tiết Vân.

Biết thị nữ của Tiết Vân chắc chắn không dám tổn thương chủ nhân, tôi liền an tâm hơn, nhấc chân bước vào cánh cửa màu đen khép hờ. Mỹ nhân cương thi ngốc ngốc sau tấm rèm thật lâu, sau đó mới cứng ngắc theo sát. Tôi biết nhưng mặc kệ, thấy nàng không gây vướng bận gì, nên cũng cho theo cùng.

Trong căn phòng tối mịt vô cùng hỗn độn, đèn lồng trong tay không thể chiếu sáng tới, chỉ mơ hồ nhìn ra bóng dáng vài vật, giật mình vì tưởng mình đã lạc xuống điện Diêm Vương. Tôi dụi dụi mắt, mò mẫm trong góc một lúc, thấy không có gì đáng giá để tìm hiểu, đành thở dài định rời đi. Ai ngờ đâu khi tôi xoay người sang chỗ khác, ngọn lửa trong lồng đèn bỗng vụt tắt, bước chân trở nên rối loạn, đụng đầu trúng một vật cứng bị che bởi miếng vải. “Y!” Mỹ nhân cương thi đứng phía sau sợ hãi kêu một tiếng.

Tôi đỡ cái trán đau nhức, dừng chân lại, hoang mang đánh giá thứ trước mặt, nâng tay cầm miếng vải che trên nó kéo xuống.

Đó là một tấm kính cực kỳ tinh xảo. Mượt mà trong suốt màu hổ phách, bốn vành bên ngoài được nạm đá bảo thạch màu sắc lạ, toàn thân cao thấp không chút tì vết, tôi trơ mắt nhìn ánh sáng hùng hậu tỏa ra trước mắt.

— Cổ kính Linh Môi?

Truyền thuyết kể rằng Tiết Linh Vương luôn khát cầu Trường Sinh từng thông qua nó triệu hồi ra rất nhiều vật hiếm lạ, bao gồm cả Phi Thương, hay còn gọi là Thông thiên tiên giả. Tôi nhìn nó, nhất thời không thể xác định, lúc vươn tay định chạm vào mặt gương, mỹ nhân cương thi phũ lông tơ bạch hồng nhảy tới đẩy tay tôi ra, sốt ruột khoa tay múa chân nói: “Y, y...”

“Cô nói gì cơ?”

Nàng cầm miếng vải trùm lên tấm kính thật đàng hoàng, đẩy tới vị trí nguyên bản, vẫn khoa tay múa chân nói: “Y y y...”

Tôi thật sự nghe không hiểu ngôn ngữ của nàng, nhìn nàng khoa tay múa chân xong vẫn không hiểu lý do, liền mất đi hứng trí nghiên cứu cổ kính, cầm lồng đèn bị tắt trong tay, ngáp dài rời đi.

.....

Nửa đêm khi tôi tỉnh giấc, không thấy bóng dáng Tiết Vân đâu.

Trăng tròn trắng sáng mờng lung treo giữa cửa sổ, phủ đệ ngàn năm đêm nay có vẻ yên tĩnh đến lạ kỳ, ngay cả âm thanh tí tách của sương đêm cũng nghe rõ mồn một. Tôi bật dậy, sững sốt trong chốc lát, cảm giác buồn ngủ bị gió từ bên ngoài núi thổi tan, đưa ngón tay ra đếm xem bản thân đã ở trong phủ hết bao nhiêu ngày, lại nghĩ tới thằng bạn học sống chết không rõ của mình, trong lòng không khỏi trở nên khổ sở.

Tôi không còn sợ cương thi trong vương phủ này nữa. Mặc thêm quần áo ngoài, ra khỏi phòng, tôi đi trên một hành lang tối đen không biết bờ bến, sau một lúc lâu cúi đầu đi về phía trước, thì phát hiện nhịp điệu bước chân của mình đã trở nên cứng ngắc chính tề như cương thi.

Thời điểm đang muốn cười khổ, tôi nghe thấy giọng nói truyền tới từ cánh cửa sổ giấy đằng xa xa, cuộc đối thoại mơ hồ của họ dần dần bay vào vành tai. Tôi do dự trốn sau bình sứ cao lớn, cuối cùng đẩy cánh cửa ra nhìn.

Ánh trăng chiếu xuống hai bóng dáng thanh lãnh, một là Tiết Vân, một là mỹ nhân cương thi mà tôi bắt gặp gặp mặt tại phòng tối cách đây không lâu. “...Thật to gan.” Tiết Vân xoay lưng về phía tôi, giáo huấn mỹ nhân cương thi, trong lời nói ẩn chứa tức giận, “Nô tỳ lắm mồm, bốn vương cho phép người nói chuyện với cậu ấy bao giờ?”

Mỹ nhân cương thi bộp một tiếng quỳ gối trước người y, ngẩng đầu buồn bã y y nói, dường như đang giải thích gì đó, bộ dáng Tiết Vân trông rất khinh thường, cả người càng trở nên lạnh lùng. “Niệm tình người hầu hạ bốn vương nhiều năm, lần này tạm thời tha người một mạng.” Y cúi người nhìn mỹ nhân cương thi dưới chân, cười lạnh hỏi: “Bàn tay nào chạm vào cậu ấy?”

Mỹ nhân cương thi run rẩy giơ bàn tay phải lên, Tiết Vân ôn nhu cầm nó.

Sau đó tôi mở to mắt nhìn làn da trên bàn tay khô quắt bỗng biến thành tro bụi, lộ ra xương cốt màu trắng, rơi xuống mặt đất tạo thành một bãi máu. “Tự giải quyết cho tốt...” Tiết Vân đạp lên lưng nàng, dần dần biến mất ở cuối hành lang.

Sau khi y đi thật lâu, tôi mới ý thức được một việc.

Cương thi Vương Gia xoay lưng về phía tôi, hành động rình coi của tôi lúc này, e rằng đã bị y dùng Dương Nhân phía sau đầu nhìn thấy.

6. Chương 6: Đêm Trăng Non

Nghĩ đến đây, lòng tôi run lên, cố gắng kiềm chặt ý thức. Mỹ nhân cương thi còn đang quỳ trên mặt đất, cánh tay phải máu thịt mơ hồ, ẩn ẩn tràn ra hơi thở hủ bại từ cái răng không đồng đều trong miệng, trộn lẫn với vài tiếng nức nở. Tôi thấy nàng có vẻ đang khóc, không biết tiến đến an ủi thế nào, chỉ đành đứng sau bình men sứ im lặng hồi lâu, thế nhưng trong tâm lại không hề sinh ra chút áy náy.

Cương thi Vương gia quả nhiên như lời đồn, hỉ nộ vô thường. Không biết khi y tỉnh lại vào sáng mai, có trừng phạt người bạn đi nghe lén này hay không.

Vì thế tôi mang tâm tình phức tạp quay về phòng ngủ. Nơi này tuy là âm phủ, nhưng cách bố trí thập phần ấm áp, nếu không có ý chí kiên định, rất có khả năng sẽ bị cảm giác thoải mái này mài mòn cảnh giác, một ngày nào đó sẽ trở thành một người hủ bại, thẳng đến khi hoàn toàn bị cương thi Vương Gia độc chiếm.

Tôi không biết tốt cùng đến khi nào mới tìm được tung tích thẳng bạn học... Làm thế nào để thoát khỏi khỏi cái nơi âm trầm này, trở lại cuộc sống nhân gian tôi hằng mong đợi.

Tạm thời nén tâm tư đau khổ, tôi khép hai mắt lại; Khi tỉnh dậy, Tiết Vân quả nhiên ngủ bên cạnh tôi.

Y coi như không nhận ra sự dị thường của tôi, hay nên nói là, không thêm truy cứu hành động nhìn trộm của tôi. Y rõ ràng biết bản thân mình đã hiện một mặt thô bạo và tối tăm trước mặt tôi, nhưng lại tỉnh bơ xem như không có việc gì, dường như muốn tôi cảm thấy sợ hãi trong lòng, phải kính sợ quỳ gối dưới chân y.

Mưu kế của Vương Gia nhất định thất bại; Y không hiểu tôi, cũng không hiểu tâm tư một sinh viên theo đuổi tự do. Vô luận cơ thể của tôi biến thành thứ đáng sợ thế nào, tâm hồn sẽ không vì vậy mà thay đổi.

Những ngày này, trước mặt y, tôi ra vẻ yêu thích cuộc sống giàu sang hưởng thụ món ăn đa dạng, cùng y nói chuyện vận mệnh thiên hạ, chuyện xưa của các văn nhân tướng sĩ. Tôi kể mọi thứ thực tưởng tượng, hòng giành được tín nhiệm của cương thi Vương Gia, nhưng ngược lại y không hề đề cập đến chuyện cũ ngàn năm trước, chỉ ngồi một chỗ lẳng lặng nghe, lúc ngẫu nhiên sê xen một vài lời, giống như không muốn mở rộng cánh cửa cho âm mưu của tôi.

Tuy tôi bị đè nén, nhưng không thể nói ra, chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi đêm trăng non, trong lòng đã phác họa tốt bức bản đồ Minh Phủ. Khi Tiết Vân ngủ cùng tôi, tôi vốn định nhìn lên bộ dáng con mắt phía sau đầu y, nhưng tiếc rằng y quá mức cảnh giác, thường xuyên tỉnh giấc khi tôi xoay đầu lại, về mặt nhìn tôi ngày hôm sau cũng rất cổ quái, bởi vậy tôi đành buông thả ý định này, miễn cưỡng nói lời chọc cười y, cẩn thận để sống sót.

.....

Đêm trăng non đầu tiên lẳng lặng không tiếng động đã đến.

Khi tôi bừng tỉnh khỏi giấc mộng, như thường lệ mặc quần áo vào, lại phát hiện Tiết Vân không biết từ khi nào đã biến mất trong phủ, thị nữ tùy tùng của y cũng không thấy bóng dáng, chỉ để lại cái người nửa chết nửa sống là tôi ở nơi này.

Vào đêm trăng non, cương thi Vương Gia sẽ không đi tuần thôn, tôi cảm thấy khó hiểu, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải rón ra rón rén men theo bản đồ nằm sẵn trong đầu, đứng sau cánh cửa nhìn xung quanh.

Tiết Vân luôn rất đa nghi, đây là lần đầu tiên y không hề phòng bị gì, cũng không biết y trong lúc lực lượng yếu đã trốn tới nơi nào; Nhưng bất luận thế nào, tối nay chính là thời cơ tốt nhất, dù sao so với việc về loạn hương tro lên con mắt Dương Gian của y, vì dân làng ép y đi luân hồi thì tôi càng muốn mau chóng tìm được thẳng bạn của mình, bình an vô sự trốn thoát.

Nghĩ vậy, tôi liền tăng tốc độ, không có bất cứ kẻ hoặc cương thi nào ngăn trở, tôi dễ dàng thoát khỏi tòa kiến trúc âm trầm, một đường chạy tới chân núi.

Bởi vì quá mức nôn nóng, tôi không tránh khỏi vấp ngã vài lần; Nhưng thân thể dần cứng ngắc của tôi không thể cảm thụ đau đớn, mà tôi cũng không thêm để ý, chỉ biết hốt hoảng chạy trốn, đi tới sườn núi – nơi Tổng Chí Lương bị mất tích, một bên cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, một bên gian nan tìm kiếm.

Bóng đêm bao phủ, không còn ánh trăng chiếu rọi nữa, rừng núi tối mịt không thấy rõ mọi thứ, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng, bước trước bước sau dậm trên mặt bùn lạnh lẽo. Mỹ nhân cương thi ở sườn núi Hương Hồn không có ánh trăng tiếp sức, đều trầm ngâm lắng lắng ngủ, giống như không nghe được tiếng bước chân trên mặt đất.

Hồi lâu, tôi từ một mảnh đen thâm trầm nhìn thấy một chút ánh sáng, biết đó là ngọn lửa Dương Gian, liền thở dài nhẹ nhõm đi đến; Mà khi tôi đến gần bụi cây cách ngọn lửa không xa, tâm hồn nguyên bản đang nhảy nhót trong một thoáng trở nên băng lạnh.

Tôi nhìn thấy đám thôn dân ăn mặc rất quý dị.

Sở dĩ bảo họ quý dị, là bởi vì bộ dáng của họ thực sự trông rất giống cương thi, nhưng lại không giống người trong phủ Tiết Vân. Người người thè cái lưỡi dài màu đen, hốc mắt thối nát trống rỗng trùng to, tôi nhất thời nghĩ là do Tiết Vân oán độc móc mắt họ, túi dạ dày nguyên bản không còn gì lại thêm một trận phiên giang đảo hải [sông cuộn biển gầm].

Trong quần thể người quý dị, tôi nhìn thấy lão hán Ngô Câu thần sắc nhàn nhã, ngồi trên một cái nồi bằng sắt, bên cạnh chổng chất một đồng củi ứốt, đang chậm rãi hút thuốc lao cay độc. Mà Bạch sư gia ngày trước đã bị cương thi Mao Cương hung ác phân thây trước mắt tôi, lại êm đẹp ngồi bên cạnh lão, đầu lưỡi đen thùi liếm mép, bộ dáng rõ ràng đang đói bụng. “Mang đến chưa?” Tôi nhìn thấy hẳn hỏi một người quý dị khác.

Người quý dị kia cứng ngắc gật đầu, xách ngọn đèn nhảy tưng tưng đi ra xa, không bao lâu liền tha tới một bao tải cực lớn, đem nó để trước mặt Bạch sư gia. “... Hiếm khi Vương Gia đi tị nạn, đã lâu chưa được khai trai, hôm nay phải tận dụng cơ hội này mới được.” Bạch sư gia tháo dây thắt bao tải ra, bên trong lộ ra một người, hẳn âm hiểm cười nói: “Nhân khí sinh viên cực vượng, làn da lại trắng nõn, như vậy cũng đủ tẩy bần vài nhóm cương thi.”

Khi tôi nhìn thấy cái đầu lộ ra trong bao tải, hai mắt đang hỗn độn bỗng nhiên trợn to, cảm giác hít thở không thông nhất thời bao phủ toàn thân. Thân thể trần truồng của Tổng Chí Lương bị ném xuống, dĩ nhiên không còn khí lực, chỉ có thể đau khổ giãy giụa như con cá mắc cạn. “Còn thất thần làm gì?” Bạch sư gia liếc mắt nhìn đám người quý dị, khuôn mặt bệnh hoạn âm trầm yêu dị, “Mau nhanh lên, không cần đợi sư gia ban thưởng, chẳng lẽ còn muốn đợi Tiết Vân tới biến các người thành xương cốt mới chịu?”

Chúng nó nghe xong, thần sắc nguyên bản có chút do dự liền trở nên nóng lòng muốn thử, bao xung quanh vây Tổng Chí Lương chính giữa, thò cánh tay khô quắt giống như chọn rau cải dưa nghịch hăn, một lát sau mới phát ra tiếng y y vừa lòng. Ngọn lửa đốt bằng củi ứốt hong gió ngoài trời dường như sắp tắt, chúng nó đem nồi sắt để lên giá trước mặt lão hán Ngô Câu, nước canh bên trong tản ra mùi tanh nồng đậm; Mà Tổng Chí Lương bên cạnh chỉ biết瑟瑟 nhìn, giống như không biết bản thân sắp rơi vào vận mệnh bị ăn sạch.

Tôi một tay gắt gao nắm chặt thành quyền, một tay nhéo nhéo ngực, nhưng thủy chung không dám phát ra âm thanh. Lúc này mà bước lên thì không khác nào đi vào đường chết; Càng đáng sợ hơn là, tôi có cảm giác tên Bạch sư gia chết rồi sống lại giống như vô tình nhìn về phía bụi cây nơi tôi đang trốn.

Cương thi Vương Gia không phải người lương thiện, ngay cả đám thôn dân này cũng thế. Tầm nhìn của tôi bắt đầu dần mờ hồ, hai chân ần ần có chút run lên; Khi nhóm người quý đệ đã chuẩn bị tốt thành phần không rõ xuất xứ, chúng nó nâng Tổng Chí Lương lên, vây quanh Bạch sư gia, giống như đang đợi mệnh lệnh chủ tử. Bạch sư gia lười nhác đi đến trước Tổng Chí Lương, ngón tay tái nhợt niết cầm hắc, vẻ mặt vui mừng đầy thưởng thức, cũng không nói gì thêm. Lão hán Ngô Câu hút một ngụm thuốc lào, nhướn mày hỏi: “Sư gia, người cũng muốn?”

“A, sao tôi có thể giống như chúng nó?” Bạch sư gia khinh thường buông tay, con ngươi trống rỗng có chút lạnh lùng, “Người Trường Sinh không phải vật chết vụng về, nếu không phải tại Tiết Vân ngàn năm quấy phá, tôi đã sớm Vũ Hóa Đăng Tiên rồi; Không cần hấp tấp hút nhân khí từ thịt người, càng không cần ở đây chờ lão hán dong dài. Bất quá cương thi trong thôn càng lúc càng ít... Tiết Vân xem ra nề hà tôi ghê gớm.”

“Ngại lão hán dong dài?” Lão hán Ngô Câu ném tàn thuốc, bộ dáng thương cảm chỉ vào đỉnh đầu nói: “Sư gia đừng quên ba vết trên đầu tôi, là vì sư gia mới phải chịu vết cào của Vương Gia. Lúc còn trẻ tôi thanh tú động lòng người, người liền bảo yêu tôi; Nay già đi, mỹ nhân rơi vào tuổi xế chiều, giờ lại ngại lão hán đây keo kiệt.”

Bạch sư gia cười mắng: “Tuổi xế chiều con mẹ lão.”

....

Trong lúc hai người tán dóc, nhóm người quý đệ treo lộn ngược Tổng Chí Lương, thấy Bạch sư gia tỏ ý cứ bỏ vào nồi đi, liền phát ra tiếng y y vui vẻ.

Nhìn thẳng bạn sắp bị quăng vào trong nồi, bị không biết bao nhiêu tên quý đệ làm bẩn. Tôi bi ai nghĩ, hai chân đánh chiến tại chỗ, muốn bước ra. “... Ngô Câu.” Bạch sư gia liếc mắt như đang nhìn về phía tôi, vén trường bào dơ bẩn sang một bên, ngồi cạnh lão hán, chậm rãi nói: “Lão có nhớ khi còn bé, tôi từng kể về chuyện Thông Thiên tiên giả ngàn năm trước?”

“Tất nhiên.” Tinh thần lão hán Ngô Câu tỉnh táo, một lần nữa bưng bầu thuốc lên hút, nhớ lại, “Thông Thiên tiên giả rất vĩ đại, đầy bản lĩnh, không những ban con mắt thứ ba cho Tiết Vân, còn làm y mê một hồn phách của mình, khiến một Vương Gia vốn nảy sinh khát cầu Trường Sinh hoang đường, lại cam tâm tình nguyện bỏ Trường sinh đan, vì mình hóa thành cương thi sống... Thật sự cảm động.”

Mất thấy nồi sắt sôi sùng sục toát ra khói trắng, tôi bối rối tiến lên một bước, không cẩn thận phát ra tiếng vang rất nhỏ. Bạch sư gia thủ sẵn hai tay, không thềm để ý tới động tĩnh quý đệ, mở to hai con mắt trống rỗng buồn bã nói: “Không tệ, nếu Tiết Vân không yêu thương Thông Thiên tiên giả, tôi cũng không lấy được Trường Sinh đan hiếm có, càng không thể bắt tử sống tới giờ. Năm đó cổ kính Linh Môi xoay chuyển Càn Khôn, triệu hồi ra thứ ngàn năm sau, cướp hết vinh hoa phú quý của tôi, không thể không ở lại trong thôn giằng co với Tiết Vân và đám cương thi, đau khổ chờ đợi...”

Hắn bỗng nhiên cười một tiếng âm hiểm, nhướn mắt nhìn về hướng bụi rậm tôi đang núp.

“Đợi hơn ngàn năm, Thông Thiên tiên giả rốt cuộc đã đến.”

7. Chương 7: Quái Ngàn Năm

Vừa dứt lời, không hiểu sao tôi lại bị bụi cây thấp bé dưới chân làm vấp, chật vật lao thẳng tới, té lăn đến trước mặt Bạch sư gia và lão hán Ngô Câu.

“Hử?” Lão hán Ngô Câu nhìn thấy tôi thì trông rất kinh ngạc, lông mày xẩu xí cau lại, cũng không có nửa phần xấu hổ khi bị vạch trần, vỗ vỗ cho tàn thuốc rơi xuống, híp mắt nói: “Sinh viên họ Đường, vì sao không ở một chỗ cùng Vương Gia ba mắt kia?”

Giờ phút này, tôi mới hiểu sự do dự vừa rồi đã không có hiệu quả, vì thế cắn răng cử động trước mặt họ, trong lúc nhất thời cảm thấy thoải mái, hai chân nguyên bản run rẩy cũng khó khăn lắm mới đứng lên được, trực tiếp đi thẳng tới chỗ Tổng Chí Lương bị treo ngược, đẩy mấy cái người quỷ dị xung quanh hắn ra, lại đem áo khoác ngoài phủ lên người hắn, giương mắt cảnh giác nhìn Bạch sư gia cách đó không xa.

Bạch sư gia cười khê hai tiếng, chậm rãi đi về phía chúng tôi. Phong thái của hắn đáng sợ không nói nên lời, Tổng Chí Lương đang choáng váng, trong nháy mắt khi nhìn thấy tôi, đột nhiên thanh tỉnh lại, cuống quýt giật giật cổ tay áo tôi, nói: “Nghị Minh, cậu mau trốn đi, ngày đó người này hắn....”

“Y!” Tổng Chí Lương còn chưa nói xong, liền bị đám người quỷ dị xung quanh nhào tới dọa mất hồn phách, lộ ra tròng mắt trắng, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh. Tôi ôm hắn nên không kịp trốn, bị chúng nó đổ kín lên. Không có ánh trăng cùng với gió đêm lạnh thấu xương, hốc mắt đám người quỷ dị chảy ra chút dịch rỉ sắt thẳng tắp nhìn về phía người trong lòng tôi – Tổng Chí Lương, giống như muốn cướp lấy từ tôi ngay sau đó. Tôi không biết mình có năng lực giằng co với chúng nó hay không, chỉ có thể ôm chặt Tổng Chí Lương hơn nữa; Nhưng vào lúc tôi mất hết can đảm, động tác vậy tới của chúng nó đột nhiên dừng lại, người người đại ra nhìn tôi, tiếng y y âm trầm bỗng trở nên sợ hãi, giống như chính tôi mới là quái vật cương thi, còn chúng nó chỉ là người sắp bị ăn vào bụng.

Tôi sửng sốt hồi lâu, bỗng nhiên nghĩ tới khí tức trên người mình là của cương thi Vương Gia, đám tiểu tốt kia khẳng định rất sợ; Vì thế liền thoải mái hơn, cũng bày ra bộ dáng tướng mạo hung ác, thẳng đến khi một đám chúng nó sợ hãi lui dần, xung quanh tản ra huyết tinh. “... Sinh viên, còn nhớ rõ tôi?” Thời điểm tôi coi như thở phào nhẹ nhõm, một bóng người chặn mất ánh lửa, cái cảm bị ngón tay tái nhợt nâng lên.

Tôi nhìn chớp mũi mình cơ hồ sắp chạm tới Bạch sư gia, nghĩ đến cảnh ngày ấy hắn bị Mao Cương phân thân khiến người ta sợ hãi, cả người bỗng run rẩy, nhưng vẫn cố gắng trấn định nói: “... Nhớ rõ.” Bạch sư gia nghe vậy liền cười, bộ dáng thập phần thản nhiên, vươn tay lau mồ hôi trên mặt tôi, lại dùng ngữ điệu trầm thấp nói: “Còn nhớ rõ tôi của ngàn năm trước không?”

Tôi ngạc nhiên nói: “Tuổi của tôi như vậy... sao biết rõ chuyện của ngàn năm trước?” Sau đó thầm nghĩ không tốt. Bạch sư gia này, chỉ sợ là lão quái ngàn năm rồi.

Bạch sư gia chạm vào cổ tôi, mang đến cảm giác tê ngứa lạnh lẽo. Hắn hoang mang nhìn tôi hồi lâu, mới bình tĩnh đại ngộ nói: “Tôi ngược lại đã quên, cậu lúc này chưa phải Thông Thiên tiên giả.” Nói xong, hắn cúi đầu cắn một ngụm lên cổ tôi. Tôi cảm thấy dòng chất lỏng ấm áp chảy từ vết cắn vỡ tung ra, đầu lưỡi đen như mực ướt át liếm láp ở nơi đó, đem từng giọt máu liếm vào trong miệng, dùng giọng điệu say mê nói: “Thông Thiên tiên giả... Là do chính tay tôi triệu hồi ra...”

Tôi cảm thấy cổ âm khí chậm rãi vây xung quanh, một dòng nước ấm áp chảy ra từ cơ thể, tôi cố hết sức ôm chặt Tổng Chí Lương, khớp hàm run bần bật, nói: “Tôi đợi ở trong quý phủ Vương Gia rất lâu, chỉ sợ đã biến thành cương thi... Nhân khí... ông hấp không được...”

“Cương thi?” Bạch sư gia quái dị cười một tiếng, vỗ đầu vai của tôi buồn bã nói, “Sinh viên, cậu nghĩ nhiều. Sao Tiết Vân nữ biến cậu thành cương thi sống chứ? – Năm đó, y chính vì không đành lòng nhìn cậu ngày đêm khóc nỉ non, hóa thân thành quỷ quái, cho nên mới hút hết thi khí trên người cậu, trở thành bộ dạng như bây giờ.”

Rừng núi tối đen truyền đến tiếng sần sật mờ ảo, nghe như tiếng bước chân chính tề đạp trên lớp cỏ đại mềm mại. Nguyên bản vốn rất nhỏ, về sau lại trở nên rõ ràng, ánh sáng đèn lồng lấp ló giữa cành lá, một con Khiêu Cương dẫn đầu trong đám, lão đảo tiến tới nơi này.

Khi tiếng chuông như từ thế giới khác vang lên bên tai, tôi biết Tiết Vân đã đến.

Nhưng tôi lại không hề quan tâm đến điều này, chỉ yên lặng nhìn Bạch sư gia: “... Tôi không hiểu.” Sau một lúc lâu, tôi cười khổ hỏi hắn, “Ông đến tột cùng muốn nói gì?”

Mấy con Mao Cương bò ra dưới ánh sáng ảm đạm của đèn lồng, bởi vì không có lực phụ trợ của trăng tròn, động tác trở nên rất chậm chạp, lớp da khô nhẵn và lông trắng nhiễm đầy mùi máu tanh tươi, nhìn qua rất dọa người, vừa trì độn lại thêm vài phần ngu ngốc. “Thôi, lúc này cậu không cần phải biết.” Thần sắc Bạch sư gia như chứa thương hại, thấp giọng nói nhỏ bên tai tôi: “Chỉ cần nhớ rõ, tôi là ác nhân được rồi.”

Mao Cương bò tới gần Bạch sư gia, mấy cánh tay của mỹ nhân cương thi cũng vươn ra từ dưới bùn đất; Nhưng hần vẫn khí định thần nhàn ngồi chéo chân, nửa phần khăn trang cũng không có. “Bây giờ ác nhân lên tiếng — Sinh viên ngu xuẩn nghe rõ. Hoặc là đưa Tiết Vân luân hồi, hoặc là đem cổ kính Linh Môi trong quý phủ đến, bằng không tôi sẽ sai khiến đám lâu la phanh bạn cậu ra làm thức ăn.” Nói xong, hần đoạt Tổng Chí Lương trong ngực tôi, vút cho lão hán Ngô Câu, la lên: “Ngô Câu, lão niên tuổi xé chiều đáng chê cười kia, hãy chiều cổ tên sinh viên thật tốt.”

Ngay sau đó, hần bị bao phủ trong cương thi triều, mà lão hán Ngô Câu không tiếng động chạy trốn từ lúc nào, chỉ để lại cái áo khoác tôi đắp trên người Tổng Chí Lương. Cảnh tượng máu thịt bay tung tóe giống như đúc lúc trăng tròn, chỉ khác là đám cương thi giống như mất lực, động tác cần xé mà tưởng đang ôn nhu vuốt ve; Dù vậy, người trải qua cái vuốt ve đó cũng đủ cụt mất chân tay. “Tiết Vân!” Giọng nói the thé của Bạch sư gia vang lên trong đồng cương thi, “Không có trăng tròn trên đỉnh đầu, người liền trở thành con rùa rụt đầu!”

Ánh sáng đèn lồng thê lương tới gần, Tiết Vân từ trong rừng đi ra.

Tôi vốn đang nôn nóng tìm lão hán Ngô Câu đã chạy trốn, lại vì một mùi thi hương quen thuộc mà dừng động tác, bình tĩnh quay đầu, cùng cương thi Vương Gia đi tập tễnh bốn mắt nhìn nhau. Trong nháy mắt khi nhìn thấy y, tôi nhất thời minh bạch [hiểu ra] lí do vì sao y rời khỏi vương phủ tối nay — Trăng non khiến bộ dáng Tiết Vân hao mòn, làn da nhăn nhoe bao bọc xương cốt nay lôm vào khuôn mặt tái nhợt, không còn chút uy phong ngày trước.

Mà Bạch sư gia lúc này không tốt hơn so với y là bao. Cái đầu hần như cái bánh xe lăn vòng một bên, chê cười nói: “Ngu ngốc! Biết rõ ta trường sinh bất tử, còn uống phí sức lực đến trêu chọc!”

Tôi nhìn bãi huyết nhục quay cuồng dưới bùn đất, nhúc nhích tìm kiếm lẫn nhau, tự sinh ra máu thịt, dần dần hợp lại một chỗ. Tiếng chê cười không ngừng bay vào tai, cương thi Vương Gia đi tới trước tôi. “... Ta biết ngươi bất tử.” Tiết Vân mở miệng, giọng nói vốn âm nhu trở nên khàn khàn mà khô khốc, “Lần này đánh nát xác thịt, đủ khiến ngươi tiêu tốn một đoạn thời gian khôi phục.”

Đúng lúc này, tôi nhìn thấy con mắt sau đầu cương thi Vương Gia.

Dưới những sợi tóc đen, con mắt hữu thần sáng sủa có vẻ thâm sâu nhìn tôi, mí mắt là một tầng huyết sắc mỏng. Trải qua cơn ác mộng trong Thực Nhân Thôn không biết bao lâu, tôi đã sớm không còn sợ hãi, chỉ lẳng lặng đối diện với nó, không bao lâu liền cúi đầu thở dài.

Thân thể cho dù bị nát thành vô số khối thì lão yêu quái ngàn năm cũng có thể hợp lại, cương thi Vương Gia dùng con mắt sau đầu nhìn trộm tôi, đám quỷ quái không ngừng cần xé tay chân, tất cả mơ mơ hồ hồ dây dưa không rõ hiện lên trong mắt tôi, giống như một hồi thịnh yến hoang đường. Nhắm hai mắt lại, tôi có thể tĩnh tâm cảm nhận được ý chí dần tiêu biến, phẳng phất như mất sức giãy giụa, bồi hồi đấu tranh giữa khoa học và hiện thực.

“Nghị Minh.” Cánh tay khô héo thò ra trước mặt tôi, cương thi Vương Gia khom thân thể hủ bại xuống, cách một cái đèn lồng, nói với tôi: “Chúng ta trở về đi.”

.....

Tôi không dám ngỗ nghịch nữa.

Khi sắc trời dần mờ sáng, cương thi Vương Gia liền buồn ngủ. Xác chết không thể mặc áo dài một cách duyên dáng được, chỉ có thể treo lỏng lẻo treo trên người, cái đầu y héo rũ xuống gối, tiện đà ngã xuống giường. “Nghị Minh...” Y mở miệng, bên trong hé ra mấy cái răng không hoàn chỉnh, hai tay run rẩy mở ra, vươn về phía tôi, giọng nói một mỗi chậm rãi phun ra: “Chạm vào ta...”

Nếu lời nói mềm mại đến từ một cô gái, hoặc là vẻ đẹp ngày xưa của y, xác thực rất mê người; Nhưng nếu đến từ một con cương thi tướng mạo khiến người ta sợ hãi, lời nói đột nhiên mất đi ý nghĩa ban đầu, không đáng sợ, cũng rất đáng cười.

Bởi vì đã chết lặng nên tôi không còn sợ hãi, liền tiến lên phía trước, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng chạm vào cánh tay cương thi khô héo, thậm chí còn ôn nhu hòa quyện mười ngón tay vào nhau. Y ngẩng đầu, một chút thi hương từ cơ thể bay ra, đem bàn tay còn lại phủ bởi một lớp da chết đặt lên, vỗ vỗ trấn an.

Nhiệt độ ấm áp của người sống đuổi đi cái lạnh lẽo của cương thi, tôi rõ ràng cảm thấy làn da trên cái tay héo rút gần chết, đột nhiên trở nên đầy đặn; Trong lúc tôi kinh ngạc mở mắt nhìn, nó đã sớm khôi phục màu sắc như ngọc, nhưng cánh tay vẫn là bộ dáng cương thi như cũ, cảnh tượng quỷ dị khiến lòng tôi run rẩy. Tiết Vân dùng cặp mắt không thể thấy rõ Dương Gian nhìn tôi, một lúc sau liền dựa lại đây, cái đầu dúi dúi vào vai tôi, giống như đang chờ mong gì đó.

Tôi trầm mặc thật lâu, nhẹ nhàng cởi áo dài trên người y ra, cúi đầu mơn trớn từng tắc da thịt khô héo khiến người ta sợ hãi, nhìn nó dưới đầu ngón tay mình phá kén biến thành bướm, từ da thịt hủ bại trở nên rắn chắc mềm dẻo. Tiết Vân yên tĩnh hưởng thụ sự vuốt ve của tôi, thi hương an thần thủy chung bay quanh quần tôi, thái độ đáng sợ của cương thi dần dần rút đi, khôi phục lại hình người hoàn chỉnh.

Cảm giác thần kỳ như vậy kỳ thực không xấu, thậm chí còn có chút ấm áp không thể tưởng tượng. Tôi nâng má y, ngón tay phác thảo hình dáng gân xanh không chút huyết sắc, lúc cảm nhận được sự run rẩy của y, trong lòng không hiểu sao sinh ra thứ tình cảm quý dị.

Khi tôi kích động rút ngón tay về, y đột nhiên hôn tôi.

8. Chương 8: Hóa Cốt Nhu

Xúc cảm ôn lạnh pha tạp một tia mực nát không dễ nhận ra, rất nhanh bị mùi thơm ngào ngạt mê người thay thế. Cái lưỡi khô héo khi đụng tới khoang miệng của tôi thì sống dậy, như một cái đuôi người cá thức tỉnh, không ngừng muốn chạm vào địa phương ướt át của tôi, mang tới cảm giác tê dại khác thường.

Tôi chưa từng có hành động thân cận như thế với y, vô cùng hoảng hốt, nhất thời quên mất cách đẩy ra, khiến y dễ dàng hôn sâu vào bên trong, bị ép phải đáp lại. Trong lòng, trong ngực đã khôi phục cảm giác ôn nhuận, hai má cương thi hủ bại trở nên tươi mỹ không sao tả được, từng tắc da thịt trên lòng bàn tay đều như lộ ra vẻ mê người. Tôi nghĩ bản thân nhất định đã bị hôn đến ngu người, nhìn vật thuộc về âm phủ dụ dỗ mình, lại không hề có ý niệm phản kháng trong đầu, thẳng đến khi nhịp thở cả hai hỗn loạn, một phút sát sùng ra lửa cuối cùng, mới gian nan mở miệng nói một tiếng: “Vương gia, tôi...”

Y đột nhiên dừng lại.

“... Cậu đi đi.” Hồi lâu, y chống tay. Cơ thể trần truồng đứng trước mặt tôi, tiếng u u vang lên từ trong tiểu ốc dần dần sáng sủa, nghe bắt đầu dĩ mà ưu sầu.

Tôi vẫn còn cảm giác kích tình nhột nhạt vừa rồi. Giây giụa khỏi dực vọng, ánh mắt đã thanh minh hơn nhiều, nghe vậy liền cuống quýt cài lại quần áo tán loạn, cười khổ nói: “Thằng bạn của tôi còn nằm trong tay yêu quái Bạch sư gia, hơn nữa còn có việc ở Bắc Kinh; Thế đạo loạn như vậy, tôi...” Từng chứng kiến cách cư xử của cương thi Vương Gia, tôi biết chuyện này rất khó thỏa hiệp, nhưng một điểm hi vọng trong lòng vẫn luôn thúc giục tôi, tôi nắm chặt quyền, cúi đầu nói: “Không thể ở lâu... Thả... Âm Dương chia cắt...”

Lời này gần như đã nói rõ.

Ý loạn tình mê ngăn ngui qua đi, tôi rốt cuộc nhận ra mọi chuyện có vẻ không thích hợp. Cương thi Vương Gia tịch mịch nên muốn có người bồi, đây là lý giải đúng nhất; Nhưng y kiềm lòng không đậu hôn môi tôi, đã vượt qua giới hạn phạm vi tình bạn, hơn cả run rẩy chính là mê mang.

Bất luận y có dụng ý gì khi hôn, tôi đều không thể thần nhiên chấp nhận lí do đó. Nếu y không phải đàn ông, có lẽ giữa chúng tôi còn có thể diễn ra mối tình trong câu chuyện Liêu Trai phong lưu cũ; Nhưng dưới thân phận hoang đường này, suy diễn như vậy thật không biết nên khóc hay nên cười đây.

Tôi biết cho dù có nói dối, cương thi Vương Gia vẫn có thể ngửi được mùi vị cổ quái trong đó, bởi vậy tốt nhất là nên giải thích với y — bất luận y dùng thủ đoạn gì ép tôi ở lại, cho dù bề ngoài tôi trông phục tùng, nhưng đáy lòng không hề muốn. Không chấp nhận làm bạn với cương thi, cũng không chấp nhận tặng tị với đồng tính.

“... Cũng được.” Tiết Vân hạ mi, không biết có hiểu ý tứ của tôi hay không, sau một lúc sau mới cảm thán một tiếng, tiếp tục dán lên thân thể đã chinh chu hoàn hảo, thản nhiên ra mệnh lệnh, “Tiếp tục đi.”

Lời này khiến tôi đầu đầy mờ mịt sững sốt hồi lâu, thẳng đến khi y kéo tay tôi ra phía sau, chạm vào nơi tư mật, mới đột ngột giật mình. Hai gò má bởi khiếp sợ mà ửng hồng trong nháy mắt, cánh môi run run không phun ra được một chữ hoàn chỉnh, tôi nhìn Tiết Vân, xấu hổ trong lòng lu mờ vì sợ hãi. Y dường như không cảm nhận được dị thường của tôi, dùng ngữ điệu lạnh nhạt mà bình tĩnh nói: “Bên trong vẫn cương.” Giống như không hề cảm thấy xấu hổ.

Cái miệng mềm mại nhẹ nhàng mấp máy dưới đầu ngón tay, màu hồng xấu hổ thủy chung chưa từng phai khỏi mặt tôi, nhưng y đã ra lệnh, tôi không thể cãi lời, chỉ đành định thần ôm chặt cơ thể y, nhắm mắt chậm rãi đẩy ngón tay vào hang động khô khốc kia.

Cương thi Vương Gia quả thật có đam mê cấm kỵ. Tôi nghĩ vậy, trong lòng phức tạp không nói nên lời, ngón tay khẽ vuốt vài cái trong nội bích mềm mại lạnh lẽo liền vội vàng rút ra. “Không đủ sâu...” Đợi đến khi y thốt ra những lời này, tôi rút cuộc trì hoãn ngộ ra ý tứ của y, cả người như bị sấm sét đánh trúng, bàn tay vẫn chạm vào đùi như bị thiêu hồng cả lên.

Tuy ở phủ đệ âm minh, nhưng tôi lại cảm thấy một tia nhiệt nóng không rõ lai lịch, trực giác mách bảo rằng phải tách khỏi người này, nhưng động tác y nhanh hơn, cái quần bị cánh tay lạnh lẽo chậm rãi cởi xuống, lộ ra vật có hơi ngẩng đầu. Thấy ánh mắt y nhìn chăm chăm chỗ đó, tôi kích động che nửa dưới muốn tách ra, không ngờ y lại vươn tay, cầm lấy nó...

Chưa bao giờ gặp qua kích thích như vậy khiến tôi mất lực phản kháng, chỉ có thể thở phì phò mặc kệ động tác của y, vật dưới thân dưới lực tác động của ngón tay trắng mịn càng thêm dựng đứng, khát cầu càng nhiều. Môi bị hai cánh hoa mềm ngọt ngăn chặn, đầu lưỡi ướm át lên lõi khiêu khích khớp hàm khép kín của tôi, tiện đà chui vào, triển miên liếm láp trong địa phương mềm mại.

Không lâu trước đó còn xem một màn cương thi chém giết kinh tâm động phách trong rừng, giờ đây lại cùng chủ nhân của chúng nó ôn tồn cạo xát, tương phản cực đoan như vậy lại hóa thành từng đợt khoái cảm không rõ từ đâu, khiến tôi dường như không thể hô hấp. Lòng bàn tay Tiết Vân hấp thu độ ẩm của tôi, như cá gặp nước tàn phá bờ bãi đỉnh đầu địa phương yếu ớt nhất, quần áo rộng thùng thình không kịp mặc, nửa khép nửa mở nghiêng người thở dốc.

So với cương thi ngàn năm như Tiết Vân, phản ứng của tôi chắc chắn rất trúc trắc, ánh mắt ưu sầu của y bởi vì vậy mà tiêu tan không ít, thấy tôi không dựa vào, ý cười trên khóe môi càng sâu; Tôi còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy y trượt xuống, bộ vị cương cứng lâm vào trong ướt át, bị bao vây xung quanh rồi lại được liếm láp, phun ra nuốt vào.

Tôi bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hách đến nỗi không nói nên lời.

Đám cương thi trong buổi sáng yên tĩnh đã sớm chìm vào giấc ngủ, sâu trong sơn thôn âm trầm cương thi Vương Gia dùng hình dáng con người hầu hạ tôi, thần sắc bình tĩnh mà thông dong, nốt ruồi lệ chí bên khóe mắt mờ hồ lóe ra ánh sáng nhàn nhạt; Y cơ hồ không cho tôi bất cứ đường sống nào, đầu lưỡi nhạt màu lưu luyến trên thân phân cao ngất, vẽ loạn một ít chất lỏng lên, tiện đà ngậm thật sâu vào, suýt nữa đã hút hết toàn bộ hồn phách của tôi, “Vẫn chưa đủ...” Hồi lâu, sau khi y máy móc lặp lại động tác, miệng lưỡi rút cuộc rời khỏi nơi đó.

Mất đi cảm giác ấm áp bao quanh khiến tôi có chút mất mát; Trong khi tôi còn đang khiếp sợ vì ý tưởng này của mình, liền thấy Tiết Vân chống người qua, chậm rãi ngậm vật của tôi vào trong cơ thể y.

Khi hai tấm thân Âm Dương cách biệt kết hợp, tôi bỗng thấy y gần như vui mừng thở dài, cảm xúc đầy phức tạp dựa vào đầu vai tôi, không biết có phải muốn dùng con mắt đằng sau đầu nhìn tôi hay không. “Sợ sao?” Y nói xong liền hơi hơi nâng mông, trên bộ vị quan trọng chậm rãi lên xuống, bàn tay vỗ nhẹ lưng tôi, cẩn thận hôn hai gò má và vành tai tôi, giống như muốn tiêu trừ cảm giác khủng hoảng vì đang cùng cương thi mây mưa với nhau.

Tôi cơ hồ nức nở một tiếng, mới thông thả vươn tay ôm lấy eo y, kết hợp* cùng động tác của y. Y thấy phản ứng của tôi, khẽ run rẩy, không phải vì e ngại, mà là niềm vui không thể diễn tả được. Tôi đã bơi lội giữa dòng đời, hiểu được tục lệ mới của sinh viên, người trong nước phổ biến nhất là thành phần thiếu tri

thức và bảo thủ, không thích chuyện phong hoa tuyết nguyệt hay các hành vi phóng đảng, nhưng sẽ không vì thất thân mà đau khổ làm gì, chỉ mơ hồ cảm thấy thật hoang đường.

(*) nguyên văn “tướng khế”: hợp ý.

Tôi cứ tưởng mình sẽ như Tổng Chí Lương cưới một người vợ hiền lương thực đức môn đăng hộ đối, tương kính như tân* vượt hết đoạn đường đời; Mà nay, hi vọng xa vời này trực tiếp bị cương thi Vương Gia đánh vỡ. Bi ai nhất chính là, tôi cứ nhiên không thấy hối hận, cũng không thấy người ngồi trên mình xấu xa chỗ nào.

(*) đối xử với nhau với sự tôn trọng như đối với khách.

Không thể điều khiển cơ thể rời ra khỏi lốc xoáy dục vọng như ý muốn, huống chi còn cần tín nhiệm của cương thi Vương Gia, đưa thẳng bạn học sống chết chưa rõ đến trước mặt chị dâu sắp sinh, tôi không thể do dự, chủ động hôn lấy y. Y hơi sững sốt, cơ thể không bị thi khí bao quanh như bị tôi thiêu đốt, khiến tấm kính cửa sổ râm mát bên ngoài xuất hiện một tầng sương mù mỏng manh. Bộ vị tư mật gắt gao kết hợp, cái tay ôm eo của tôi dần trượt, gục đầu nghỉ ngơi trên vai.

Y không hề mỏng manh yếu ớt, lòng bàn tay đặt trên lồng ngực tôi vô cùng rắn chắc nhiều thịt; Nhưng không biết có phải bởi vì suốt ngàn năm chưa từng tắm nắng lần nào, nên đập vào mắt chỉ là một mảnh tái nhợt đến đáng thương, hai chân và cánh tay cũng có vẻ ốm yếu. Tôi có thể tưởng tượng ra nhan sắc hoàn mỹ hơn ngàn năm trước của y, nhưng không thể tưởng tượng ra vì sao một Vương Gia uy phong một cõi lại nguyện ý hầu hạ trên người tôi; nếu dùng lời nói cổ quái để giải thích, thì tôi không khỏi quá may mắn rồi.

Thứ chôn sâu trong cơ thể y đã sắp bùng nổ, vách tường liên tục phun ra nuốt vào hơi co rút lại, áp bức ý niệm còn sót lại của tôi, mà trên mặt y không có gì ngoài vui mừng cùng thỏa mãn, cũng không có dấu vết dục vọng. Khi tôi rút cuộc bắn ra trong tiếng thở dốc khàn khàn, mới mơ hồ phát hiện —

Cương thi không có xúc cảm, càng không có dục vọng.

9. Chương 9: Tiết Linh Vương

Tôi vẫn không rõ ý đồ cương thi Vương Gia. “Chỗ này...” Bây giờ tôi chỉ cảm thấy mờ mịt cùng luống cuống, cánh tay còn ôm eo Tiết Vân không biết nên để ở nơi nào mới phải, chỉ đành theo dõi đôi môi nhạt màu của y. Y vuốt ve lớp mỡ hôi mỏng phủ khắp người tôi, ngón tay đụng nhẹ vào vết thương trên cổ cổ, ngưng mi nói: “Ông ta cần cậu?”

Tôi sững sốt, theo bản năng cúi đầu nhìn, lại phát hiện có một mùi quái dị từ chất dịch màu đen chảy ra trên cổ, nhỏ xuống trước ngực, bụng và eo tôi, uốn lượn trên người tạo thành hình đồ đằng*.

(*) âm Bắc Kinh là túténg, nghĩa là hình dạng gì đó cổ xưa.

Nhớ tới hành động điên cuồng của Bạch sư gia cách đó không lâu, vết thương trên cổ bỗng nhiên đau rát, tôi bất chấp việc mình đang trong tư thế giao hợp với Tiết Vân, nâng tay muốn chạm vào; Tiết Vân biến sắc, bận rộn kiềm chế cái tay quậy phá của tôi, cúi người nhìn nó hồi lâu, đôi mắt phượng thủy chung mờ mờ lung hiện ra chút màu sắc khác thường, sau đó đem bờ môi lạnh thấu chà chà lên, liếm hút vết thương thối rửa.

Tôi khó khăn lắm mới phản ứng lại kịp — vết thương trên cổ bị hai mắt cương thi Vương Gia nhìn thấy, đương nhiên là vật thuộc về Âm phủ. Bạch sư gia thân thể bất diệt, cứ nhiên cần một lỗ thuộc về Âm phủ trên người tôi.

Không thể tập trung ý niệm suy nghĩ, cảm giác bị chất dịch màu đen cổ quái chảy trên người rất khó chịu, mỗi một giọt đều đến từ đầu lưỡi bạch sư gia khi liếm làn da tôi, dư vị triền miên ban này trong nháy mắt rời khỏi cơ thể. Vết thương thối rửa được Tiết Vân mút đã khép lại, y phun thứ đen hồng mơ hồ trong miệng ra, nhìn chúng nó hóa thành khói xanh bay biến, chân mày khẽ cau lại, nâng tay muốn lau sạch sẽ

đồ đằng trên người tôi, nhưng chất dịch màu đen khi sắp tiếp xúc với tay y, liền rẽ nhánh tránh đi rồi tràn ra thật nhiều, tôi thậm chí còn nghe được tiếng cười tựa như đến từ Hoàng Tuyền.

“Thứ này đến tột cùng là gì...” Tôi lắp bắp chỉ vào thứ xúc mục kinh tâm*, hỏi. Tuy rằng cảm giác đau đớn vẫn nằm trong khả năng chịu đựng, nhưng khi nhìn thấy nỗi thống khổ hiện lên trong mắt Tiết Vân, tâm tôi bỗng xoắn lại một chút, trực giác mách bảo rằng chuyện này rất nguy hiểm.

(*) nhìn thấy mà hoảng.

Y lẳng lặng đánh giá chất dịch chảy trên vai tôi, một lần nữa cúi đầu, dùng đầu lưỡi lạnh lẽo xua đuổi thứ xâm nhập vào xương cốt tôi; Chất dịch màu đen thoát được hai tay Tiết Vân, lại không thể tránh được môi lưỡi của y, tất cả đều rít the thé hóa thành khói xanh, cái mùi của chất dịch đen lan khắp cả căn phòng dần được thay thế bằng mùi hương thơm ngát.

Không biết đây là hương liệu chống phân hủy xác chết từ thời cổ đại, hay là hương vị bẩm sinh y đã có từ khi còn nhỏ, tôi ngửi xong liền yên tâm, thân thể không còn đau đớn vô cùng tự nhiên dựa vào y, thứ tình cảm cùng cảm giác rung động không tên chậm rãi hướng vào tim, y trầm mặc nhìn động tác trước mặt, im lặng không lên tiếng hồi lâu.

Nơi chất dịch màu đen bốc hơi đều bị cương thi Vương Gia cẩn thận chà lau qua; Cảm giác ngứa nóng xuất hiện dọc theo dấu vết khô cằn. Bao quanh bụng như có chứa thứ dính nhớp mát lạnh, tôi cảm nhận rõ ràng cảm giác khô nóng chạy dọc lên lưng, lỗ mông tấn công điểm kháng cự cuối cùng. Cơ thể mềm yếu rốt cuộc từ chối nghe theo mệnh lệnh tôi, phản ứng trước hành động như cổ tình khiêu khích của Tiết Vân, vật dưới bụng thẳng tắp đứng lên.

...

Đáng buồn, thật sự đáng buồn.

Thiên hạ loạn như vậy, dân chúng đều trong thời kỳ chịu khổ, tôi không cố gắng trở thành thanh niên tiến bộ hoặc đi gánh lấy trách nhiệm nặng nề này, mà lại ở một nơi thôn sơn âm trầm, sương mù lượn lờ, triền miên phong lưu cùng một cương thi Vương Gia thiện ác khó phân biệt. Tôi không biết quyết tâm trốn thoát của mình có thể kiên trì tiếp hay không, cũng không biết ngày thứ hai khi mình tỉnh lại có còn là bộ dáng nguyên bản hay không, nhưng chỉ cần trong lúc không suy nghĩ, tôi lại cảm thấy có chút hạnh phúc.

Cương thi Vương Gia dễ dàng nhận ra cảm xúc phức tạp bao phủ tôi, không thuyết phục cũng không an ủi, chỉ vận vẹo móng vuốt thứ của tôi vào thật sâu, đem đau đớn hóa thành lốc xoáy dục vọng. Thanh niên tuổi trẻ, tất nhiên đánh không lại thủ đoạn của cương thi ngàn năm, tôi rất nhanh liền quên hết mọi thứ, đẩy thân hình mềm mại tái nhợt xuống dưới thân, lỗ mông di chuyển...

Y nhìn như rất sung sướng, nhưng dương vật mềm rũ dưới thân thủy chung không có động tĩnh, giống như đang cười nhạo thân phận cương thi của y.

“Nghị Minh.” Y một môi ôm tôi sau cao triều vào lòng, giọng nói mềm mại trở nên hơi khàn khàn, khe vuốt đầu tôi giống như một bậc trưởng bối, khi thì an ủi hôn lên môi hoặc thái dương của tôi. “Người tốt cuộc vẫn muốn rời đi, rời bỏ ta.” Y nói, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ, “Đến lúc đó, ta lại phải đợi bao lâu nữa...”

Bỗng dưng, tôi nhướng người lên nhìn y.

Ánh sáng chiếu lên nốt ruồi lệ chí sấu bi bên má, tuy y không thể nhìn thấy tôi, nhưng vẫn chuẩn xác cảm nhận được vị trí của tôi, năm ngón tay nhẹ nhàng chạm chạm sờ sờ mái tóc ngắn ngắn, giống như không nhận ra suy nghĩ trong đáy mắt của tôi. “Vương Gia, sinh viên từng gặp ngài hơn ngàn năm trước sao?” Lời nói mạc danh kỳ diệu của Bạch sư gia còn vọng bên tai tôi, một ý niệm cổ quái dâng lên trong lòng, bàn tay nắm tay y khẽ run rẩy, chậm chậm hỏi.

Tiết Vân nghe xong hơi sững sốt, một lâu sau mới cười nhẹ nói: “Như vậy nghĩa là sao?” xem như từ chối cho ý kiến.

...

...

Đêm đến ở Thực Nhân Thôn.

Khi mùi huân hương ngọt ngào từ căn phòng nhỏ tan dần ra hành lang, tôi mở bừng hai mắt. Đã nhiều ngày trôi qua trên ngọn núi lạnh, Tiết Vân biết nhiệt độ cơ thể quá thấp của y sẽ khiến tôi không thoải mái, cho nên mỗi đêm đều không kiên trì muốn ngủ cùng tôi, mà trở lại phòng ngủ Vương Gia của y. Lúc này chắc chắn y và thị nữ sẽ không trở lại, thuận lợi cho hành động của tôi.

Tôi cầm đèn lồng đi trên hành lang dài u ám, dựa theo trí nhớ đi tìm cánh cửa màu đen trong lần gặp gỡ bất ngờ lúc trước. Bạch sư gia bắt từ ngày ấy đã nói dong dài rất lâu, tôi biết cổ kính Linh Môi là vật tương đối rất quan trọng, vì thế muốn gặp nó một lần. Tuy Tiết Vân không có ý định giúp tôi cứu Tổng Chí Lương, nhưng tôi cũng không muốn lén trộm nó ra ngoài đưa cho Bạch sư gia; Giữa hai người này có một bí ẩn thật lớn chưa được phá bỏ, tôi ngay cả bên nào thiện bên nào ác cũng không thể phân biệt rõ ràng, sao có thể tùy tiện hành động được.

Bạch sư gia là một quái vật; Cương thi Vương Gia thiện ác khó phân biệt, y cũng thế. Có lẽ khi cẩn thận quan sát cổ kính một chút sẽ có thể triệu hồi ra Thông Thiên tiên giả, không chừng còn tìm được một số manh mối khá khá cũng nên.

Gió đêm hỗn loạn chậm rãi thổi ngoài cửa như tiếng khóc nức nở, hẳn là mỹ nhân cương thi dưới sườn núi Hương Hồn. Tôi nhẹ nhàng đập trên hành lang âm phủ mơ hồ, ánh mắt Dương Gian thậm chí có thể xuyên thấu qua bức tường nhìn đàn cương thi phiêu đảng xa xa, bởi vì đã sớm tập thành thói quen, nên không còn cảm thấy bộ dáng chúng nó thật đáng sợ nữa.

Từ khi cương thi Vương Gia không còn tuần thôn, Thực Nhân Thôn so với lúc trước không náo nhiệt thêm nửa phần, giống như có cái gì đó đang yên lặng đeo bám, trăng tròn trên đỉnh đầu cũng bị mây đen bao trùm, khó có thể đoán được tương lai. Thân là người ngoài không thuộc về nơi này, tôi luôn vì vận mệnh khó đoán mà e ngại, nhưng lúc này đây tôi lại giống như nhà sư xuất gia, chỉ thiếu nước cầm mõ gõ cốc cốc nữa thôi.

Khi đẩy cánh cửa màu đen ra, tôi nghe thấy tiếng sột soạt. Tầm rèm cách đó không xa như ẩn như hiện, cánh tay hóa thành xương cốt mang theo chút bị thương, chính là mỹ nhân cương thi bị Tiết Vân trừng phạt. Nàng như muốn gọi tôi, lại sợ lời uy hiếp ngày trước của Tiết Vân, trực trực đứng một chỗ không dám tiến tới, cuối cùng dần dần biến mất.

Tôi nhẹ giọng thở dài, nhắc chân đi vào.

Trong căn phòng tối một mảnh hỗn độn, không giống Âm Phủ cũng chẳng giống Dương Gian, có rất nhiều hình ảnh mơ hồ tụ lại một chỗ, ánh đèn chiếu sáng một khoảng âm u. Tôi dễ dàng tìm thấy vị trí cổ kính Linh Môi, không để ý tới động tĩnh bên ngoài cửa sổ; Khi tôi kéo tấm vải bao nó xuống, giữa mặt kính bóng loáng tròn trĩnh hiện ra ảnh ngược trắng tròn bao phủ huyết sắc ngoài cửa sổ.

“Y!”

Mỹ nhân cương thi vốn đã mất tích không biết từ khi nào xuất hiện đằng sau, bắt gặp ngón tay tôi chạm vào mặt kính sáng ngời, liền lớn tiếng thét chói tai.

Tôi trơ mắt nhìn cái xác chết khô mục xuyên qua cơ thể mình, đánh về phía góc căn phòng tối, huyết nhục và làn da bắt đầu sinh ra trên bộ xương trắng; Khi nàng lao đảo đứng dậy, quay đầu nhìn tôi, đã trở thành bộ dáng lá lốt của thiếu nữ.

Cảnh sắc chung quanh đột nhiên biến hóa, hết thấy những thứ hỗn độn không rõ ràng trong một giây sau đã trở nên sáng sủa cả lên, chiếu rọi phong cách bài trí huy hoàng của căn phòng tối, tính cả bộ quần áo Cẩm Y Hoa của thị nữ. Hai người hai mặt nhìn nhau, nàng như khó tin nhìn tôi rồi nhìn cổ kính Linh Môi đã khôi phục mới tinh, hiển nhiên đã bị kinh hách không nhỏ.

Tôi mờ mịt đứng mịt đứng trước mặt cổ kính, tùy ý để người thị nữ không còn là cương thi đánh giá mình, sau một lúc lâu nàng mới thu hồi ánh mắt, cười dài nói với người phía sau: “Thiên tuế, tiên tử đã đến!”

Giọng nàng có khẩu âm rất nặng, khác với tiếng phổ thông và tiếng địa phương hiện nay, bây giờ nghe đột nhiên cảm thấy rất tối nghĩa; tôi khó khăn lắm mới hiểu được ý nàng, thời điểm xoay lại nhìn người nam nhân dựa trên chiếc ghế da cộp, tôi triệt để ngốc lảng tại chỗ.

“... Bạch sư gia.” Nam nhân tuấn mỹ có nốt ruồi chí trên khóe mắt bừng rệu, mặc trên người bộ nhuyễn giáp mỏng mà cứng cỏi, dáng người thon dài mơ hồ lộ ra vài phần ngạo nghễ. Y dùng ánh mắt hay nhìn đám người hầu nhìn tôi hồi lâu, nhú mi nhìn kẻ ma quái bên cạnh, “Đây là người mà người triệu hồi cho bốn vương... Thông Thiên tiên giả?”

Nghe đồn hơn ngàn năm trước ở Dự Tây có một vị Vương Gia khi chưa hóa thành cương thi sống, là một mỹ công tử dùng mãnh thiện chiến, Tiết Vân —

Tiết Linh Vương.

10. Chương 10: Cát Bụi Trở Về Cát Bụi

Khi tôi bình tĩnh quay lại nhìn về phía sau, màu huyết sắc bao phủ trắng tròn trên cổ kính Linh Môi đã biến mất.

Bạch sư gia một thân nho nhã trông rất vãng lờ đứng kế bên Tiết Linh Vương, bộ dáng yêu dị so với ngàn năm sau không khác là bao, chỉ thoáng liếc mắt nhìn tôi một cái rồi dời đi, cung kính nói với y: “Hồi thiên tuế, đúng là vậy.” Tiết Linh Vương nghe xong liền trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi uống ly rượu trên tay, khóe môi gợi lên ý cười sâu xa, tựa như rất vừa vừa lòng đối với người không rõ lai lịch như tôi.

Cảm giác lạnh lẽo truyền tới rất chân thật, xúc cảm quen thuộc mà xa lạ khiến tôi tỉnh táo ý thức được, bản thân mình đã xuyên tới cổ thành hơn ngàn năm trước, nơi cương thi Vương Gia đã sống trong suốt cuộc đời này. Khác với Âm phủ âm u lạnh lẽo, từng góc ngách ở nơi này đều tản ra độ ấm của người sống, những người mang hơi thở nóng rực giống như tôi, chính Bạch sư gia đã triệu tôi từ ngàn năm trước.

Trải qua vô số chuyện cổ quái đầy ngạc nhiên, tôi đã sớm đánh mất cảm giác kinh ngạc. Ác mộng dự cảm lúc trước đã trở thành hiện thực. Tiết Vân bây giờ vẫn chưa biết tôi, không ngờ người luôn buồn bã vì đánh mất người yêu ngàn năm sau, lại đối xử với Bạch sư gia vô cùng tín nhiệm. Mà người thị nữ – mỹ nhân cương thi có vẻ rất được Tiết Vân yêu thích, cánh tay trắng trẻo không hề bị tổn hại gì, nàng luôn mỉm cười nhìn chủ tử mình.

Hiện trạng hòa hợp như vậy, sợ rằng sắp sửa vì sự xuất hiện của tôi mà thay đổi.

Tiết Linh Vương uống cạn rượu, bước từng bước chân ngay ngắn tới, dáng người lồi lạc kết hợp với gương mặt không chút tí vết như cánh hoa đào, y không thèm liếc nhìn người thị nữ một cái, trực tiếp ôm quyền quỳ trước mặt tôi, dùng ngữ điệu chân thành gần như cầu xin nói: “Tiên tử, tiểu Vương vô lễ mạo phép tùy tiện cung thỉnh người, đây quả thật là một tội lớn; Nhưng mà tiên tử đã đến đây, không bằng ở lại nhân gian thêm mấy ngày nữa, thì triển phép thuật vì môn đồ làm chút việc thiện, ban cho tiểu Vương năng lực trường sinh được không?”

Ngôn ngữ ngàn năm trước và bây giờ không giống nhau, giọng nói Tiết Linh Vương so với cương thi Vương Gia mang thêm vài phần ôn nhu thuần hậu, cái xưng hô tiên tử cũng khiến tôi không khỏi nhẩn nha, mãi một lúc sau mới dịch được câu nói tối nghĩa đó, thở dài trong lòng. Tiết Vân quả nhiên là một Vương Gia ham sống như truyền thuyết, cuồng nhiệt theo đuổi trường thọ, căn bản chưa từng yêu bất cứ ai. Một môn đồ trung thành với bất tử, lại đối tốt với một phạm phu tục tử như tôi như vậy, tôi đến tột cùng có tài đức gì...

Thấy tôi thủy chung không nói một lời, thần sắc Tiết Linh Vương ảm ảm có chút khác thường, dùng ánh mắt hoang mang nhìn Bạch sư gia đang thong dong đứng phía sau, thấy y nhìn mình, hắn cười khúc khích nói: “Thiên tuế, tiên tử đột nhiên xuất hiện từ cổ kính, hẳn đã bị dọa; Không bằng bởi người ở dân gian chơi mấy ngày, sau này lại đến thỉnh cầu sau.”

Chẳng hiểu tại sao, nghe hắn nói vậy khiến tôi không biết nên khóc hay nên cười; Nhưng mà Tiết Linh Vương hoàn toàn không nghĩ thế. Y nhìn tôi, ánh mắt đầy nghi ngờ, mà tôi sau khi trải qua một trận trầm mặc, mới gian nan mở miệng nói với y: “Tiết Vân...”

Lời vừa nói ra, một chút hoài nghi trong mắt Tiết Vân hoàn toàn tiêu tán. Bạch sư gia nhướn mi, thị nữ cả kinh kêu lên: “Quả nhiên là Thông Thiên tiên giả, ngay cả tục danh của Thiên tuế cũng biết!” Ánh mắt của nàng đối với tôi tăng vài phần kính trọng, giống như rất tò mò đối vị tiên tử thần thông quảng đại này.

Một người luôn kính thần yêu quỷ như Tiết Linh Vương hoàn toàn tin tưởng, không hề cho rằng người bằng hữu thân thiết với mình sẽ có âm mưu gì. Y đứng thẳng dậy, ánh mắt khôi phục thành kính ban đầu, thấy tôi không có vẻ gì gọi là kháng cự, liền thử thăm dò, nắm tay tôi, thành kính áp lại giữa hai lòng bàn tay mình. Xúc cảm dày rộng mềm mại khiến tôi nhất thời hoảng hốt. Tính tình của y so với Tiết Vân ngàn năm sau, nói kém còn không đủ nữa là.

“... A Hương, người mau chuẩn bị chỗ cho tiên tử ngủ lại.” Tiết Linh Vương tự thấy cung kính đã đủ, liền buông tay ra, phân phó thị nữ phía sau: “Dặn nhóm nô tỳ hầu hạ thật tốt. Nếu không hợp tâm tiên tử, bốn vương sẽ lấy đầu các người.”

Thị nữ cười trộm hai tiếng, giống như không để lời uy hiếp của y trong lòng. Tôi còn chưa kịp mở miệng nói, đã bị đám người quần áo kỳ dị vây quanh đầy rangòai cửa, vui vẻ hầu hạ đồ ăn ngon.

Nói là mời, thật khác gì bắt buộc.

.....

Vương phủ tráng lệ, cho dù trải qua hơn ngàn năm vẫn không thay đổi, từng cách bài trí đều khiến tôi quen thuộc, tính luôn cả dãy hành lang dài cùng tiểu các tinh xảo bên ngoài; Nhưng điểm khác biệt tất nhiên vẫn có. Tôi mở cửa sổ, bên ngoài bức tường than chì không còn là thôn sơn cũ nát, mà là một cổ thành phồn hoa, mùi tanh rỉ sắt phát nhẹ hai bên gò má, ẩn chứa sự tức giận mạnh mẽ.

Dân chúng của Tiết Linh Vương dù sống trong loạn thế, nhưng vẫn trải qua những ngày an nhàn hòa thuận vui vẻ, tiếng hét to mua bán nơi phố phường mang theo vẻ bình dị, khi lọt vào tai tôi lại mang theo loại an bình như đã có từ mấy đời.

Nhưng đã quen với sự lạnh lẽo và hư vô ở Âm phủ, Dương Gian náo nhiệt đối với tôi bây giờ quá mức xa lạ. Ở nơi này, vào ban đêm không có vầng trăng tròn trắng nhạt; Và khi trăng non, không còn vị cương thi Vương Gia không thể biến thân, dạy tôi cách yêu thương vuốt ve nhau, triền miên mãi đến khi y phục hồi. Tôi không rõ mình đang cảm thấy mất mát về chuyện gì, chỉ có thể cố quên đi hình ảnh mình và Tiết Vân nằm chung trong căn phòng nhỏ, lẳng lặng suy nghĩ kẻ sách cho tương lai.

Thị nhân trong Linh Vương Phủ rất nghe lời phân phó của Thiên tuế bọn họ, thay đổi nhiều thứ đa dạng hòng chiếm được niềm vui của tôi, các nghệ nhân con hát từ khắp nơi được mời về đây, dâng lên đủ loại mỹ thực, muốn vì lần này đổi lấy năng lực trường sinh cho Tiết Linh Vương. Tôi cười khổ trong lòng, đương nhiên không thể giải thích với người cổ nhân rằng mình chỉ là sinh viên tân thời ở tương lai mà thôi; Tiết Linh Vương cho dù có tài trí hơn người, vẫn không thể biết gút mắt ngàn năm giữa chúng tôi, một thân phận Thông Thiên tiên giả trống rỗng sao có thể sánh với Bạch sư gia tình như thủ túc? Vì vậy chỉ đành im lặng vâng theo.

Có thể ăn mỹ thực ở cổ đô phồn hoa ngàn năm trước, quả nhiên là chuyện khiến người ta hâm mộ, đầu lưỡi nhạt như nước ốc vẫn nếm được vị ngọt và mặn, nhưng tôi lại cảm thấy những thứ này không bằng cơm hương tro ngon miệng, không hề có chút vui sướng khi được trở về nhân gian. Thị nữ tên A Hương lo lắng nhìn tôi, sau một lúc lâu mới đưa ly trà đến, hỏi: “Tiên tử, đồ ăn ở nơi này không hợp khẩu vị người?”

Tiên tử tiên tử, cái xưng hô này thật khiến tôi khó chịu, rồi lại không thể làm gì, chỉ đành phất tay, bảo nàng lui xuống. Nơi đây đã sớm chìm trong dòng chảy niên đại lịch sử, mặc dù tôi miễn cưỡng dịch ra thứ ngôn ngữ của họ, nhưng không thể nghe hiểu gì ngoài một số danh từ đặc biệt, họ cũng không thể nghe hiểu tôi gì; giao tiếp khó khăn, lại không biết làm cách nào để dùng thân phận Thông Thiên tiên giả đổi lấy tín nhiệm của Tiết Linh Vương, tôi chỉ đành buông tha biện pháp tốt này, ngược lại suy nghĩ về mặt khác.

May nhờ sự kính sợ của Tiết Linh Vương, tôi vô cùng tự do, bởi vậy tôi quyết định trong lúc thị nhân trong phủ không để ý, lẳng lẽ trốn vào căn phòng nhỏ để cố kính Linh Môi, tìm cách xoay chuyển thời không.

Khi tôi đến căn phòng nhỏ không còn hỗn độn, tôi nghe tiếng nói chuyện mơ hồ của hai người truyền tới, vì thể cuống quýt dừng chân, trốn vào sau tấm rèm mà mỹ nhân cương thi từng trốn.

“... Chuyện này là thật sao?” Người hỏi là Tiết Linh Vương. Gót giày đập trên mặt sàn trơn bóng vang lên âm thanh mơ hồ, giọng nói y trông có vẻ bối rối, giống như đang do dự chuyện gì. “Sư gia, nhiều năm trước có một lão đạo sĩ lang thang khá nổi danh đã nói với ta, đồng tử so với người túng dục (1) bình thường sẽ trường thọ hơn mấy lần, bởi vậy trong Vương phủ bấy lâu nay không hề cưới thê thiếp; muốn ta phá giới, lẽ như tiên tử không phải đoạn tụ chi phích (2) chẳng phải... Chẳng phải sẽ...”

(1): phóng túng dục vọng.

(2): Ý chỉ tình yêu nam giới giành cho nam giới.

“Thiên tuế nói sai rồi.” Tôi còn chưa hiểu hết ý tứ Tiết Linh Vương, đã nghe giọng nói cổ quái của Bạch sư gia nhẹ nhàng vang lên. “Đồng tử sống lâu, lão kia tất nhiên không lừa Thiên tuế. Nhưng mà tiên tử là ai? Thông Thiên tiên giả, toàn thân cao thấp đều là bảo khí, hút mấy hơi thở của người cũng đủ tăng thêm vài tuổi thọ, càng miễn nói tới tinh khí... Về phần người có phải đoạn tụ chi phích hay không, bẩm Thiên tuế, cho dù tiên tử ở Thiên Cung oai phong một cõi, nhưng đã đến Dự Tây, thì phải nghe lời như dân chúng, bằng không chúng ta không cho người trở về, cho dù người có là Thông Thiên tiên giả, thì cũng không thể tìm ra biện pháp nha.”

Tôi giật mình ngốc một lúc lâu, mới hiểu được toàn bộ. Bạch sư gia muốn Tiết Linh Vương cùng tôi... cùng tôi...

“Ta hiểu.” Cước bộ Tiết Linh Vương rốt cuộc dừng lại, nói nhỏ với Bạch sư gia vài câu, sau đó nói với thị nhân bên cạnh, “Đêm nay bốn vương tới chỗ tiên tử. Các người mau chóng đi chuẩn bị trước, hầu hạ người tắm rửa một phen.”

Nghe thấy tiếng thị nhân đáp ứng, liền vội kéo tấm rèm ra, giả bộ như không có việc gì quay trở về phòng của mình.

Không bao lâu sau, A Hương dẫn đầu nhóm thị nhân đi đến, cởi bộ quần áo cổ quái trên người tôi ra, ân cần hầu hạ tôi tắm rửa, sau đó thay một bộ phục sức nhìn kỳ dị nhưng rất mềm mại thoải mái. Tôi nằm trên giường trần trọc, nghĩ tới lát nữa Tiết Linh Vương sẽ tới làm chuyện “Chu Công chi lễ*” với tiên tử, trong lòng liền khó nói nên lời, cả người không được tự nhiên.

(*) chuyện vợ chồng.

Lúc này, tôi cảm thấy nơi từng bị Bạch sư gia cắn đột nhiên đau rát, chất lỏng lạnh lẽo dính nhớp nhớp xuống vai, từng trận đau đớn quen thuộc không tiếng động tràn lan khắp người. Lòng tôi chợt lạnh, vội vàng vươn tay sờ, phát hiện vết thương nguyên bản đã khép lại giờ bị rách ra, dịch đen vốn dĩ được Tiết Văn hóa giải nay chảy rả rất dữ tợn, dần dần uốn lượn thành đồ đặng trên người tôi.

Tôi gãi nó, nhưng lại càng khiến nó tàn sát bữa bãi hơn, thẳng đến khi bao lấy toàn thân tôi, nanh vuốt Hoàng Tuyền hoàn toàn chôn vùi xuống làn da tôi; Mặc dù không đến mức đau đớn khó nhin, nhưng cảm giác thật sự không tốt lắm, không còn miệng lưỡi ướt át an ủi, tôi cảm thấy có chút trống rỗng.

Con sông màu đen chậm rãi chảy xuôi, tiếng ngâm xương mờ ảo chậm rãi vang lên như từ giữa không trung, như người chết không ngừng lải nhải: “Cát bụi trở về với cát bụi, đất trở về đất...”

Giọng nói kia tôi nghe rất rõ ràng, giống như đức Bạch sư gia đêm trăng tròn hôm đó.

11. Chương 11: Đêm Không Ngủ

Đúng lúc này, Tiết Linh Vương đến.

Tiếng ngâm xương bên tai đột nhiên biến mất không bóng dáng, dường như mười phần e ngại khí chất Vương giả, chất lỏng uốn lượn màu đen đình chỉ chảy xuống, lẳng lặng dính trên làn da tôi. Tiết Linh Vương mặc áo ngủ bằng lụa mỏng, vạt áo mơ hồ lộ ra lồng ngực bằng phẳng rắn chắc, khuôn mặt anh khí mang theo vẻ do dự, thử bước tới gần tôi, cuối cùng dừng trước sa trường.

Y quả thực đang trong giai đoạn phong vân đang tự hào nhất của cuộc đời, thân thể dẻo dai bền bỉ trên chiến trường nhiều năm không hề trở nên thô tục, bước chân mềm mại mà hữu lực, tràn đầy vẻ ưu nhã và khí phách ngạo nghễ của Vương giả. Y đối với tôi mà nói, vừa xa lạ vừa khiến người ta kính sợ.

Tôi phát hiện mình đang nhớ Tiết Vân, nhớ tới cái ôm tuy không ấm áp nhưng vô cùng thoải mái. Thương nhớ đến vậy, cuối cùng lại bị cơn ác mộng thời không biến thành bi ai và châm chọc. “Tiên tử ...” Tiết Vân nắm lấy cái xương hờ đáng cười kia, kéo ra trước mặt cách hai chúng tôi ra, dùng tư thế thành kính như môn đồ của tiên giả nhìn chăm chú vào tôi, sau đó thông thả cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên má tôi.

Độ ẩm người sống bao trùm lấy cơ thể tôi, vuốt ve những làn da không còn ớn lạnh trên làn da. Bàn tay mềm mại di chuyển nhẹ nhàng khiến tim tôi đập thật nhanh. Ngũ quan rõ ràng giống như đúc Tiết Vân, nhưng trong mắt tôi lại khác xa, chỉ có nốt ruồi lệ chí bên khóe mắt là quen thuộc; Nhưng nó không mang vẻ sâu bi mị ý, cũng không sinh động như trí nhớ của tôi. Tiết Linh Vương không yêu tôi, y chỉ thương cái trường sinh của mình, bởi vì thái độ y hôn tôi, cực kỳ giống như kẻ xem việc hiến dâng trinh tiết là một sự hi sinh cần thiết cho nghi lễ.

Y thấy tôi không có phản ứng, động tác càng trở nên lớn mật, chẳng những luồn tay vào trong quần áo tôi, mà còn dùng đầu gối ấn vào giữa hai chân tôi, như đang muốn tìm kiếm gì đó. Cánh hoa ấm áp bị đầu lưỡi mềm mại len vào, thần sắc y mang vẻ khiêu khích, phân thân dưới bụng đã hơi ngẩng đầu. Có lẽ do lần đầu tiên nếm vị dục vọng, y thoát nhìn rất luống cuống và xấu hổ, cái tay di chuyển trên người tôi chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng cởi quần lót ra, phát hiện tiên tử cũng bị khiêu khích không khác gì mình, liền ngẩng đầu tròn mắt nhìn, mang theo vẻ mong đợi chờ tôi.

.....

Được Vương Gia tôn quý thời xưa thị tẩm, tôi chỉ là một tên sinh viên nghèo túng vô dụng, nên cảm thấy vinh hạnh mới phải. Nghĩ đến đây, tôi đành cười khổ ngầm chấp nhận.

Trong mắt Tiết Linh Vương lóe lên một tia vui mừng, không bao lâu sau đã cởi hết quần áo cả hai, áp người sát vào. Y không nhìn thấy vằn đen trên người tôi, bởi vì lúc này, y chưa phải cương thi Vương Gia ba mắt.

Y nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng của tôi, năm ngón tay tìm được phân thân dưới rừng rậm đen u tối, tiện đà cúi đầu tinh tế đánh giá, giống như rất tò mò với bảo vật của này. Tôi nhìn y vươn đầu lưỡi liếm láp nơi đó một cái, cả người luôn buột chặt nhất thời mềm oặt xuống, một tia khoái cảm ứa át tràn lan, cứ như vậy cứng lên trước mặt y.

Coi như tôi đã làm tốt công tác chuẩn bị sẵn sàng, khi đang cố gắng thả lỏng người phối hợp với Tiết Linh Vương, tầm mắt đột nhiên tối sầm, trên đỉnh phân thân chạm vào bên ngoài lỗ huyệt mềm mại nóng bỏng, phần eo lưng cũng bị cặp chân thon dài rắn chắc quấn chặt; Phân thân nóng rực dưới bụng từ từ tiến vào bên trong nhục bích, mãi đến khi tôi phản ứng lại, cảm xúc bình thản vô ba đã bị ngạc nhiên thay thế.

Y cứ nhiên ngồi trên bộ vị đó của tôi, mái tóc dài để tán loạn trên vai, hàng mi tuấn tú gất gao nhãn lại, dường như đã chịu không ít đau nhức.

Chất lỏng ấm áp chảy xuống từ nơi giao hợp của cả hai, phân thân Tiết Linh Vương mềm nhũn xuống, biểu tình trên mặt đầy hoang mang khó hiểu, hoàn toàn không nhận ra hành động của mình có gì đó không đúng. Tôi bị kinh hách quá chừng, lúc vươn lên muốn đỡ y, lại thấy y biến sắc, lỗ huyệt bao quanh dương vật của tôi hơi mấp máy, y cắn chặt răng chậm rãi di chuyển lên xuống trên người tôi.

Khi từng đợt khoái cảm nhẹ nhàng từ bụng dưới di chuyển lên tới đỉnh đầu, tôi mới giật mình nhận ra lý do.

— Chuyện “tốt” này nhất định do tên Bạch sư gia kia làm!

Có lẽ khoảng thời gian ở Thực Nhân Thôn đã khiến tôi hiểu rằng, nhân vật tôn quý như Tiết Vân, nếu không phải bị người xúi giục, sao có khả năng dùng thân phận Vương gia hầu hạ dưới thân kẻ khác? Cũng có thể do lúc Bạch sư gia trình bày mưu kế, cố tình khiến Tiết Linh Vương mờ mịt hiểu sai ý, tưởng rằng khi tôi hoàn toàn chiếm lĩnh được y, sẽ không thể dùng lý do cưỡng ép này khiến trách y.

Còn không kịp suy tư ý đồ Bạch sư gia, nhục bích không ngừng di chuyển trên phân thân sắp rút hết hồn phách của tôi, động tác chặt vật của Tiết Linh Vương vẫn không thể chậm tới điểm nhạy bên trong, cho nên phân thân bán nguyện đằng trước không tìm được khoái cảm, cái trán trơn bóng chảy ra không ít mồ hôi

lạnh. Dù có là một Vương gia trải qua rất nhiều cuộc chiến ở Dự Tây, thì khi gặp chuyện không hiểu vẫn sẽ ngại ngùng như thế; Tôi nhìn y, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần tiếc thương.

Ma xui quỷ khiến tôi ôm chầm lấy y, hôn lên lồng ngực duyên dáng; Y la lớn một tiếng, khó tin mở to mắt. Tôi mím môi, tay bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn cái eo và hông, muốn đánh tan đau đớn lần đầu của y. Nói rằng phục tùng dự vọng, không bằng nói đang muốn xác nhận điều gì đó, tôi xoay người đặt y dưới thân, phá lệ âu yếm cơ thể mỹ lệ chưa trở thành vật thuộc về Âm phủ, thậm chí còn chủ động đưa đẩy hông, đem cái đóchôn sâu vào nơi mê người đầy dụ hoặc.

“Tiên tử...” Y thì thào gọi, phân thânbởi vì khoái cảm bao phủ dần dần ngắc đầu, đáy mắt y lóe ra quang mang nhu hòa mà kỳ dị, tùy ý thuận theo động tác tôi.

.....

Đường như tôi đã biết lý do y yêu tôi.

Tiết Linh Vương ngoại trừ Trường Sinh, căn bản không theo đuổi gì nữa, ngày qua ngày làm một Vương Gia an nhàn, khó tránh khỏi có lúc cô đơn trống vắng; Nhưng dưới sự hướng dẫn của Bạch sư gia, y phá giới, rơi từ đám mây xuống khe núi sâu thăm thẳm, trở về với màu sắc. Dự vọng của phàm nhân. Tôi thỏa mãn dự vọng của y, gắn bó chặt chẽ với y. Hòa hợp đến mức trở nên khó cách xa, bởi vậy khi tôi rời đi, khó tránh khỏi việc mang tâm y đi theo.

Người chưa từng trải qua, vĩnh viễn không biết được rằng chờ đợi thống khổ đến cỡ nào.

Bởi vậy nhìn từng biến hóa vi diệu của người dưới thân, trong mắt tôi chỉ còn hoang đường và nực cười. Tạm thời buông lỏng suy nghĩ rườm rà ra, ánh mắt tôi dừng lại trên lồng ngực phập phồng, cúi đầu nhìn một nụ hoa. Đầu vú được tôi ngậm vào trong miệng, cả người y run rẩy, phân thân ngang tàng liên tục bị va chạm điểm nhạy chảy ra một chút chất lỏng màu trắng, ướt sũng cọt cọt lên bụng tôi, co rút một hồi mới bắn hết ra.

Tiết Linh Vương thở phì phò, nụ hoa hồng nhuận cương lên trước ngực. Mang theo màu sắc yêu diễm, ánh mắt y mê ly pha chút mỉa ý, nốt ruồi lệ chí linh động dưới khóe mắt, quả thật có bộ dáng phàm nhân. Nhiệt độ cơ thể y chân thực hơn so với cương thi Vương gia nhiều, thân hình co dãn cực tốt, không có chút dấu hiệu khô héo, vật chôn sâu bên trong y chậm rãi tỉnh giấc, tôi vô thức cúi đầu, tiếp tục đẩy đưa cùng y thêm một lần nữa

Không biết vì sao, nghĩ đến cương thi Vương Gia cô độc canh giữ ở Thực Nhân Thôn, tâm tôi bỗng nhiên đau quặn.

Tiết Linh Vương không nhìn ra tôi có tâm sự; Y đang bận hướng tôi tìm lấy thứ gọi là phá sắc giới. “Ừm a...” Phân thântrên đùi càng thêm bành trướng, cảm giác xấu hổ vì bị tiên tử xâm phạm rất nhanh bị bao phủ trong tình triêu, y ngẩng đầu thẳng tắp nhìn tôi, lòng bàn tay mềm mại ôn hòa hiền hậu đặt trên khuôn mặt của tôi, dường như muốn khắc sâu tướng mạo của tôi trong lòng. “Nghị Minh, Đường Nghị Minh.” Tôi dừng động tác, dùng tiếng phổ thông không thuộc về nơi này nói.

Y sững sốt, hơi hơi gật đầu, nhớ kỹ tên tôi, giọng điệu phát âm vẫn còn hơi kì lạ đối với y: “Nghị Minh.”

Hai bộ vi chắt chẻ kết hợp một chỗ, tôi niết nụ hoa y. Tiếp đó, dùng tư thế nằm nghiêng khiến nó đi vào càng sâu. Y cố nhếch miệng, chỗ liên nhân đã hơi sưng đỏ, hai tay nhẹ nhàng xoa nắn đồ vật phía dưới, y khẽ phát ra âm thanh rên rỉ theo tần suất tôi di chuyển, âm cuối nghe rất quyến rũ.

Nhưng vào lúc hai người loạn ý mê tình, vằn đen trên người tôi đột nhiên bắt đầu quây phá, hàn ý lạnh lẽo tiếp xúc với những giọt mồ hôi nóng bỏng, ngay tức khắc bốc hơi thành làn khói trắng tiêu tán trong không khí. Trong một khoảng thời gian tôi thờ dốt, hình như có nhìn thấy một bóng dáng quỷ dị treo trước cửa.

Bạch sư gia nhắm mắt nhìn nhìn hai người đang làm tình trên giường, đôi mắt mèo màu lục sắc, giống như những con ma trời mùa hè, mơ hồ lóe lên giữa tầm mắt tôi. Ánh mắt hẩn dờng ở đồ đồ màu đen trên người tôi, sau một lúc lâu mới cười quỷ dị một tiếng, đóng cửa rời đi.

.....

.....

Tôi bừng tỉnh lúc nửa đêm, trong căn phòng tối đánh một cái hắt xì, đôi mắt trở nên trống rỗng. Một ý niệm dần dần sinh ra, tuy cơ thể sau khi phát tiết đang kêu gào mệt mỏi, nhưng tôi vẫn xuống giường, chung quanh không có thị nhân hay hộ vệ trông coi, tôi cứ như vậy vô tri vô giác đi tới cuối hành lang.

Đau đớn sau lưng càng thêm kịch liệt. Tôi thò tay sờ, quả nhiên chạm trúng lông mao trắng mịn như lông chim, làn da cũng trở nên hơi cương lạnh, không còn độ ấm ban đầu.

— Tôi đang biến thành cương thi, biến thành thứ mình luôn e ngại.

.....

Ngoài cửa sổ không trăng. Tôi ngồi ngay ngắn trước cổ kính Linh Môi sáng sủa, lòng bàn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt kính lạnh lẽo, cầu nguyện nó lại tiếp tục hiển thị thần uy, mang kẻ vô tội là tôi trở về dân quốc Trung Hoa ngàn năm sau. Nhưng thứ cao quý như nó không thể bị một người tầm thường như tôi thúc giục, cho dù tôi có hồ ngôn loạn ngữ hay nói thứ thần chú gì đi chăng nữa, nó cũng không thêm động đậy một cái.

Lúc tôi hầu như đã bỏ cuộc rút tay về, đứng dậy định rời đi, mây đen dày đặc trong kính đột nhiên tản ra. Ánh sáng từ trăng tròn phản chiếu đầy mờ nhạt, tôi kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh tối đen, nghĩa là ánh sáng mặt trăng đó quả thật tản ra từ trong tấm kính.

Dòng nước gợn sóng trên gương từ từ tĩnh lặng, lộ ra hai bóng dáng mơ hồ.

Hình dáng cương thi Tiết Vân ngồi giữa kính, cái đầu khô sạm đầy tâm sự, mà mỹ nhân cương thi lộ ra một nửa cánh tay bằng xương trắng quỳ xuống kể y, vô thanh bầu bạn. “Trời sắp sáng, người không đi ngủ sao?” Tôi nghe Tiết Vân thản nhiên hỏi mỹ nhân cương thi.

Mỹ nhân cương thi thoát nhìn rất sầu bi, nhìn nhìn cổ kính lại nhìn nhìn Tiết Vân, dùng ngôn ngữ y y như đang khuyên bảo gì đó, hai khóe mắt khô nẻ thậm chí chảy ra hai giọt lệ. “...Không sao, bổn vương không muốn.” Ánh mắt Tiết Vân thủy chung luôn dừng trên tấm kính, phẳng phất như đang nhìn tôi từ một ngàn năm cách biệt. Giống như vừa nhận ra cái gì, y chậm rãi giơ tay lên đặt lên nơi tôi vừa chạm vào, chưa xốt cười nói: “Vì có thể ngay sau đó, cậu ấy sẽ trở về.”

Y thở dài dựa trên kính, tôi cúi người ảm đạm nhìn.

Tôi ngàn năm trước và y ngàn năm sau, ngăn cách giữa tấm cổ kính lạnh lẽo này, gắt gao gắn bó.

12. Chương 12: Trường Sinh Đan

Tiết Linh Vương ngày càng yêu thích tôi hơn.

Thân thể cấm dục nhiều năm ẩn chứa âm mị dưới cơn triền miên lại bắn ra thêm một lần nữa, khiến y hoàn toàn trở thành nô lệ dưới dục vọng; Tôi có thể cảm nhận được sự phóng túng của y, cùng với thứ tình tố lẳng lẳng nảy sinh dưới đáy lòng. Ánh mắt vui thích mà nhiệt tình của y vẫn thủy chung nhìn chăm chú tôi, cơ thể hai người không ngừng hòa quyện vào nhau, đồng thời, tôi bỗng sinh ra một loại ảo giác, giống như thứ tình yêu ngắn ngủi này chính là số mệnh của tôi, nhưng dưới cục diện loạn thế như vậy thì không có cách nào giao tâm mình cho người khác.

Nếu không phải lớp đồ đằng ghê rợn âm thầm rục rịch từng phút nhắc nhở tôi rằng mình sắp biến thành một cương thi thực sự, thì e rằng tôi đã sớm trầm luân. Biến thành cương thi, kỳ thật tôi không sợ; Nhưng tôi đã dừng chân ở nơi này quá lâu, Vương Gia ngàn năm sau và thằng bạn học vẫn chờ ở thế giới bên kia gương, không thể đợi thêm được nữa.

Tôi cố gắng học hiểu ngôn ngữ của họ, muốn giải thích sự tồn tại của mình với Tiết Linh Vương, nhưng tư duy cổ nhân của y lại không thể lý giải nửa phần, cố chấp cho rằng Trung Hoa dân quốc trong lời tôi nói chính là Thiên Cung trong truyền thuyết. Mới trình bày những thứ râu ria mà đã như vậy, tôi liền buông

tha ý niệm nói với Vương Gia ý đồ của Bạch sư gia; Không dám giải thích quá nhiều, bởi vì trong lòng cũng rất hồi hộp, sợ mình không cẩn thận đảo điên lịch sử, khiến thiên hạ ngàn năm sau hóa thành hư vô.

Không biết Bạch sư gia đang âm thầm làm chuyện gì, Tiết Linh Vương từ khi có tôi làm bạn, cả người như tỏa sáng, gương mặt tuổi trẻ càng hiện vẻ uy phong, khiến cho tất cả người tôi tớ xung quanh đều nhận định tôi thực sự chính là Thông Thiên tiên giả. Y không còn ham thích với chuyện luyện chế Trường Sinh Đan, mấy ngày nay cũng ít khi tu luyện công pháp; Mà tôi, chính là nguyên nhân cho tất cả.

Lúc Bạch sư gia mang một chiếc hộp gấm tím xảo tới trước mặt hai người chúng tôi, tôi sau tấm sa trường im lặng hồi lâu, rốt cuộc thấu hiểu ý đồ của hắn.

“Thiên tuế, lão đạo sĩ Bồng Lai dạo chơi ngày trước đã hiến dâng Trường Sinh Đan vừa tìm được.” Bạch sư gia dùng giọng điệu tôn kính bẩm báo, bước chân nện trên nền gạch nhẹ hẫng như không có âm thanh, hắn không cúi đầu nhìn tôi đang loà lổ, chỉ hiến dâng vật quý lên, rồi khoanh tay đứng một bên.

“... Trường Sinh Đan?” Tiết Linh Vương nhập nhèm ngồi dậy, vẫn còn hơi buồn ngủ, nhận hộp gấm rồi nhìn sơ qua, trong mắt đã sớm không còn sự cuồng nhiệt với Trường Sinh như ngày xưa, một lúc lâu sau mới ném nó vào trong tay Bạch sư gia, cười lớn ôm chầm tôi rồi nói: “Bổn Vương đã có tiên tử rồi, còn cần vật kia làm gì?”

Tôi dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Bạch sư gia, hắn lại ra vẻ hồn nhiên không biết, lấy bộ dáng trung thần khuyên bảo vài câu, ra vẻ khó xử nói: “Có tiên tử chiếu cố đương nhiên tốt, nhưng nếu Thiên tuế không ăn Trường Sinh đan này, vậy nên đem nó đi nơi nào...”

Nhiệt khí ái muội phả lên cổ tôi, địa phương bí ẩn bị một bàn tay quen thuộc vỗ về chơi đùa, dục vọng rất nhanh bị khơi mào dưới tình huống không thích hợp. Tôi nhú mày, chế trụ tay Tiết Linh Vương, y khẽ cười một tiếng rồi nhào qua, thoáng liếc nhìn Bạch sư gia không biết thức thời vẫn chưa đi, liền phát tay bảo: “Thưởng cho sư gia!”

.....

Người muốn Trường Sinh nhất, luôn luôn là Bạch sư gia.

Sau khi quen thuộc với Tiết Linh Vương và mọi người trong phủ, tôi từ trong miệng A Hương biết được mối quan hệ của Bạch sư gia và Tiết Linh Vương. Bạch sư gia nhìn như còn trẻ, thật ra đã là trưởng giả, từng cứu Tiết Linh Vương một mạng trong thời kì loạn lạc, hắn là ân sư và cũng là bằng hữu. Tính tình Tiết Linh Vương có hơi kiêu căng, người duy nhất chiều theo, chỉ có vị Bạch sư gia này.

Bạch sư gia thân phận quý quyết, hiểu chút cổ thuật Linh Mối đã thất truyền, biết rằng việc tìm kiếm Trường Sinh vừa phí tiền vừa tổn sức, cho nên đã dụ dỗ người bằng hữu này của mình vào đạo, không ngừng truyền bá ý niệm ham sống, đồng thời muốn dùng tài lực của Tiết Linh Vương để thực hiện ước mơ Trường Sinh của hắn. Mà tôi chính là vị ‘tiên tử’ xui xẻo bị hắn tùy ý triệu hồi tới từ thời không, bắt quả đây chỉ là bố cục trên bàn cờ của hắn, dùng tôi làm con cờ để dụ dỗ Tiết Linh Vương đi theo ý muốn.

— Tiếc rằng hắn không biết, con cờ đó chính là người thuộc về tương lai, biết rằng vận mệnh sau này của hắn không được như ý.

— Cương thi ở đâu? Cương thi đến từ nơi nào?

Thân ảnh Bạch sư gia đã dần đi xa. Tôi đẩy y, nhanh nhẹn mặc quần áo vào. Giây phút khỏi dục vọng, bỏ rơi Tiết Linh Vương rồi đuổi theo bước chân nhẹ nhàng của hắn, đoạt lại Trường Sinh Đan từ trong tay Bạch sư gia.

Bạch sư gia sững sốt, mày liễu tinh tế khẽ nhíu; Tiết Linh Vương sau sa trường bình tĩnh, dường như bị kinh hách vì động tác bất thành linh của tôi, hồi lâu sau mới chần chờ nói với tôi, “... Nghị Minh, người làm sao vậy?” Tuy là người đã cùng mình thân mật mấy mươi năm, nhưng ý kính trọng với tiên tử từ sâu bên trong vẫn không mất. Hộp gấm chứa Trường Sinh Đan tôi đang cầm bị một đôi bàn tay mềm mại bao lấy, Tiết Linh ôm tôi nhẹ nhàng hỏi, trên mặt còn mang chút hồng triều chưa tan.

Tôi nhìn Bạch sư gia lộ ra vẻ vô tội trước mặt, dưới sự có mặt của Tiết Linh Vương, tôi tự biết rằng mình không thể kết tội người này, chỉ đành cắn răng, cảnh báo nói: “Tiết Vân, ngàn vạn lần không thể tin Bạch

sư gia!”

Trong nháy mắt khi tôi nói xong, cặp mắt mèo của Bạch sư gia khẽ co rút lại. Bàn tay của Tiết Linh Vương muốn đưa Trường Sinh Đan cho hắt khẽ khựng lại, hơi nhúu mày, dường như có chút khó hiểu. “Ta không phải Thông Thiên Giả, ngươi cũng không nên yêu ta.” Tôi lúc này mới hối hận về sự đường đột của mình, dù gì cũng đã phá bình phá suất*, liền chỉ vào ánh mắt sâu thẳm thăm của Bạch sư gia nói: “Nếu ta nói người này chính là kẻ hại chúng ta chia lìa, ngươi có tin không?”

(*) bình vỡ thì chẳng cần giữ gìn nữa. Ý bảo chuyện đã lộ thì không cần giấu diếm nữa.

Mùi vị dục vọng còn phiêu dang trong phòng, bầu không khí dưới sự tĩnh mịch giữa chúng tôi trở nên vô cùng xấu hổ. Bạch sư gia bắn ánh mắt không rõ dừng ý đánh giá tôi một hồi lâu, sau đó bỗng nhiên phì cười: “Thiên tuế, tiên tử đến thế gian đã lâu, khó tránh khỏi việc phạm chút hồ đồ.” Hắt bước lên, nhận Trường Sinh Đan trong tay Tiết Vân, cất vào trong áo, thở dài nói: “Lỡ như tiên tử muốn quay trở về Thiên Cung, người điều khiển linh môi như ta quả thật là tội nhân chia cắt tình yêu.”

Lúc Tiết Linh Vương lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, tâm tôi cũng lạnh.

Mặc dù lúc này y bị tôi hấp dẫn, nhưng sâu trong nội tâm y, tín nhiệm với Bạch sư gia vượt trội hơn so với tôi nhiều. Lời Bạch sư gia cực kỳ ảo diệu, phủ định câu nói của tôi, lại uyển chuyển giải thích khát vọng rời đi của tôi; Chỉ sợ rằng, kể từ đó y càng khó tin tôi, có thể còn giám sát tôi chặt chẽ.

Tôi muốn nói thêm gì đó, lại nhìn thần sắc phức tạp của Tiết Linh Vương, cuối cùng cười khổ nuốt vào. Đi vòng qua tên tiểu nhân đắc ý Bạch sư gia, tôi quay về căn phòng bốn bức tường giam của mình, cũng không thêm để ý người đuổi theo cách đó không xa – Vương gia.

Ban đêm tôi đặt Tiết Vân dưới thân, tùy ý ép buộc, một lần lại một lần ra vào thân thể mềm dẻo, dục vọng được giải quyết, phiền muộn trong lòng cũng vì vậy mà thư giải nửa phần. Biết bản thân ngoài chuyện chăn gối với y thì không còn hữu dụng, cảm xúc tức giận đọng lại mấy ngày nay sắp khiến thần kinh tôi nổ tung, động tác càng trở nên thô bạo kịch liệt. Nhưng y ban đầu chỉ khẽ rên một chút, sau đó liền nhịn không lên tiếng. Y càng nhịn, tôi càng tức giận, thậm chí còn mắng y bằng ngôn ngữ y nghe không hiểu, suýt nữa đổ hết hũ mực nhiều năm ăn học của mình.

Tiết Linh Vương mệt mỏi dựa vào tôi ngủ gật; Lúc tỉnh lại vẫn còn nỗi khiếp sợ. Y nhìn đôi mắt sau một đêm không ngủ của tôi, khẽ thở dài, yên lặng ôm lấy tôi, thấp giọng nói: “Nghị Minh, sư gia...hắn, người đến tột cùng không thích hắn chỗ nào?”

Tôi không trả lời, chỉ tách hai chân y ra, một lần nữa đưa thứ của mình chôn vào nơi căng chặt nóng mềm.

Thời điểm mặt trời lên, thị nữ dẫn đầu của Tiết Linh Vương – A Hương đến đây. Nàng đã sớm quen với việc hai người chúng tôi dậy muộn, ban đầu khi nhìn dấu vết hỗn loạn trên giường còn có chút xấu hổ, sau này liền xem như bình thường, giống như chấp nhận chuyện tiên tử mang thân phận Vương Phi. Chỉ đạo mọi người bưng dụng cụ rửa mặt tới, lại thu dọn ấn ký ái muội trên đệm, thỉnh thoảng còn dòm ngó hai người bọn tôi, ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Tiết Linh Vương sau khi được hầu hạ thì đứng lên, ngồi ngay ngắn dùng cơm cùng tôi.

Bộ dáng y ăn chưa từng thay đổi, xưa nay vẫn mang vẻ cao quý thông dong, giờ đây vì tầng tầng tâm sự mà mất đi vẻ đẹp nguyên bản, nhìn tôi hết muốn nói rồi lại thôi, một bàn thức ăn đầy món ngon dường như trở nên mất hết tự vị. Tôi để y nhìn, khẽ liếc về căn cổ nhẵn nhụi của y, âm thầm so sánh với cương thi Vương Gia, lòng đầy buồn bã, bồi hồi.

Tiết Vân và Bạch sư gia ngàn năm sau dưới cuộc sống dài đằng đẳng trở nên tái nhợt gầy yếu, chợt có vẻ tương tự khó tin, nhìn không ra uy phong khi còn sống, mà Tiết Linh Vương lúc này so với Bạch sư gia anh khí hơn một tí, khuôn mặt hắt hắt lúc bình thường cũng không quá xinh đẹp, tuy bề ngoài Vương Gia Dự Tây thực sự đẹp trai lỗi lạc hơn so với văn nhân bây giờ, nhưng nếu luận đáng người mềm mại, thì hơi kém hơn hẳn một chút.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên nảy ra một kế.

Mắt thấy Tiết Linh Vương hạ quyết tâm đi tới gần tôi, tôi âm thầm chỉnh đốn lại cảm xúc, mang vẻ thương cảm mở miệng, “Bạch sư gia...” Nghe thấy tôi nhắc đến tên này, lỗ tai y liền dựng lên. Tôi làm ra vẻ do dự, bộ dáng giãy dụa, cúi đầu thở dài thật sâu, tỉ mỉ biểu hiện thần sắc ưu sầu, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Bạch sư gia, hần... lớn lên trông rất đẹp.”

Bộp một tiếng, miếng hoa cao tinh xảo trên tay Tiết Linh Vương rơi xuống, vỡ vụn trên bàn ăn.

.....

Đây là kế duy nhất tôi có thể nghĩ ra, biện pháp ly gián hai người.

Nếu khúc mắc giữa Tiết Linh Vương và Bạch sư gia trong lời nói của lão hán Ngô Câu là thật, Tiết Linh Vương quả thật là một người đa nghi, tuy không dễ dàng tin tưởng người không rõ lai lịch như tôi, nhưng chưa chắc gì tin tưởng hoàn toàn ân sư của mình; Chỉ cần giữa hai người xuất hiện một khe hở đủ để chui vào, tôi vẫn còn cơ hội, đánh cuộc một lần, khiến Tiết Linh Vương phải lựa chọn giữa người yêu và ân sư.

Không nghĩ tới mưu kế ngây thơ như vậy lại có tác dụng. Tiết Linh Vương tưởng tôi mang lòng ái mộ Bạch sư gia, bắt đầu trở hoảng loạn, chẳng những bất động thanh sắc ngăn cản tôi và Bạch sư gia gặp nhau, đôi khi còn phá lệ làm trái ý hần. Y triệt để phong bế hoàn toàn căn phòng, không hề cố chấp với chuyện phòng the, luôn dùng ánh mắt lo lắng nhìn tôi, quanh co lòng vòng như muốn tìm hiểu cái gì, giống như một nữ nhân lo sợ không yên khi biết tin trượng phụ muốn nạp thiếp.

Nhìn y như vậy cũng không khiến tôi chán ghét, thậm chí còn cảm thấy sung sướng từ dưới đáy lòng. Sau khi tôi nói với y chuyện này, thường xuyên tỏ vẻ sầu mi khổ kiếm, cũng không thanh minh quan hệ giữa mình và Bạch sư gia, điều này rất nhanh khiến y vô cùng phiền muộn, tính tình cũng trở nên cổ quái; Cảm xúc này không thể lộ ra trước mặt tôi, càng không thể đi chất vấn Bạch sư gia, vì vậy giận chó đánh mèo với thị nhân trong phủ. Y tức giận khiến bọn họ vô cùng e ngại, ngay cả ánh mắt A Hương nhìn y cũng trở nên lo lắng, nằng tới hỏi tôi, tôi chỉ thở dài không nói.

Không biết Bạch sư gia đã ăn Trường Sinh Đan hay chưa, bắt quá nghe A Hương nói, hai người vốn rất thân thiết đã trở nên bất hòa. Tôi phảng phất như nhìn thấy quỹ đạo lịch sử bị thay đổi, trong lòng một lần nữa dấy lên hi vọng, giống như ngay sau đó tôi sẽ được quay về cuộc sống mà tôi biết rõ, sinh hoạt bình thần không còn linh dị thần quái.

Nhưng khi công lớn mới vừa lập, chuyện xấu đã đến.

— Tôi biến thành cương thi.

13. Chương 13: Cương Thi Khóc

Ngay từ lần đầu tiên khi tôi dần cảm nhận được sự biến hóa rõ rệt trên thân thể lúc ở Thực Nhân Thôn, đã bị ai chấp nhận vận mệnh sắp biến thành cương thi của mình; Nhưng cơ hương tro của Tiết Vân không phải thứ biến tôi trở thành đồng loại của y, ngược lại là do tên Bạch sư gia đã dùng đầu lưỡi chứa chất dịch đen xua tan độ ấm của tôi, dùng chú thuật cổ xưa phù phép, biến tôi thành một thứ chân chính thuộc về Âm Phủ.

Dâm loạn và mộng đẹp chỉ khiến tôi cảm thấy sung sướng, hoàn toàn quên mất nguy hiểm rình rập xung quanh, không phát hiện ra đám đồ đằng đen thui trên người đã sớm xâm nhập vào xương tủy, lông mao và lớp vảy dần dần bao phủ làn da bên ngoài của tôi. Quá trình này không mấy mãnh liệt, thế nên tôi không cảm thấy quá mức thống khổ. Vì vậy, cho đến khi tôi trì độn phát hiện ra cơ thể mình bỗng có nhiệt độ lạnh lẽo bất thường, bắt đầu e sợ ánh sáng mặt trời ban ngày, mấy cái răng trong miệng thì đột nhiên trở nên sắc bén dị thường — thì đã quá muộn.

Tôi biến thành cương thi, đồng thời cũng sở hữu năng lực của cương thi. Có lẽ do tôi là vật Âm Phủ xuất hiện đầu tiên ở thời đại này, cho nên cơ thể bất đồng với đám tiểu tốt ngàn năm sau, không những có thể dùng ý niệm áp chế đám lông mao trên người và khiến cho máu ầm lại, mà bước đi cũng nhẹ nhàng thanh

thoát như tiên, không hề có nửa phần ngu dốt chậm chạp như cương thi. Nghĩ đến hai từ Phi Cương trong miệng lão hán Ngô Câu, tôi mới giật mình hiểu ra lịch sử không hề thay đổi vì mưu kế của tôi, bị thương sâu sắc trong lòng hóa thành tiếng cười bi ai đầy châm chọc.

Tiết Linh Vương phát hiện tôi có dị thường, nhưng không nhận ra đồng xương cốt thối rửa ẩn sâu bên dưới vỏ ngoài bình thường. Ý vượt hết cảm giác nghi ngờ cùng đổ kỵ, bắt đầu lo lắng vì nhiệt độ cơ thể của tôi quá thấp. Thường xuyên mời y sư và thầy thuốc phiêu bạt giang hồ từ khắp nơi đến khám và chữa trị cho tôi. Nhưng thủy chung không chịu nhờ Bạch sư gia giúp đỡ.

Bạch sư gia đã tiếp xúc với con đường cổ thuật từ rất lâu, đương nhiên có thể nhìn ra căn nguyên khiến tôi trở nên dị thường. Tôi không biết là hắc hay cổ kính Linh Môi đã tiên đoán chuyện ngàn năm sau, nhưng tôi luôn cảm giác rằng mọi thứ khó hiểu tuần hoàn ở đây đều nằm sẵn trong kế hoạch, biến thành bộ dáng như vậy, trừ hắc ra, không còn ai có thể ngăn chặn tôi biến thành Phi Cương tiên tử.

Tôi không khỏi cảm thấy hối hận. Nay Tiết Linh Vương trông coi hai người bọn tôi rất kĩ, không hề có cơ hội tiếp cận hắc, cho nên mới nói những việc tôi làm trước kia, không khác nào tự đào mộ chôn mình.

Nhưng Bạch sư gia vẫn đến đây.

“... Tiên tử tiên tử, vì sao người lại biến thành bộ dạng như vậy?” Không hiểu tại sao, hôm nay Tiết Vân ngủ bên cạnh thật sự rất say. Một bóng người màu trắng đứng trước sa trướng, vươn hai cái tay mềm mại không xương tiến vào dò xét, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ trên mặt tôi, phát ra một tiếng thở dài đầy cảm thán: “Cổ kính Linh Môi thế nhưng lại ban tặng cho Tiết Vân một vật bảo... cương thi khiến tất cả mọi người phải sợ hãi, không ngờ thứ này thật sự tồn tại.”

Hắc cười yêu mị, toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm. Nhưng tôi dần thông thả bình tĩnh trở lại, trong lòng âm thầm suy xét. Câu nói vừa rồi mang đến một tin tức vô cùng có lợi với tôi, Bạch sư gia không có khả năng tiên đoán chuyện ngàn năm sau, chỉ biết rằng bản thân trong lúc tùy ý triệu hồi ra Thông Thiên tiên giả có thể hóa thành cương thi; Đây là chuyện tốt, nếu hắc có khả năng tiên đoán gì đó... Cho dù tôi có hợp tác với Tiết Linh Vương cũng chưa chắc chống lại nổi.

Bạch sư gia thưởng thức gương mặt cương thi xong, hai tay ngay lập tức chui vào vạt áo của tôi, vuốt ve cơ thể không hề bằng phẳng, động tác không chút chần chờ, giống như đang nghiên cứu một chuyện vô cùng thú vị, đồ đằng màu đen dày đặc trên làn da cảm nhận được hơi thở của hắc, bốn phương tám hướng chạy tới tụ trên lòng bàn tay, chảy xuôi theo đầu ngón tay hắc.

— Hắc quả nhiên là chủ của chúng nó.

Bạch sư gia nhướng mày, giống như rất kinh ngạc vì vật nhỏ nghe lời mình, ánh mắt trở nên kỳ dị mà nhiệt tình, bàn tay rắn nước càng tiến vào sâu hơn.

Tiết Linh Vương vẫn ngủ sưa như hôn mê, không có chút dấu hiệu tỉnh lại; Mà tôi cũng không thể động dậy, há mồm muốn hét lên nhưng không thể phát ra tiếng, chỉ đành trơ mắt nhìn tay Bạch sư gia đặt lên thân thể của tôi, lưu luyến vuốt ve không ngừng. Thân thể cương thi không còn cảm giác thành linh bị hơi ấm người sống bao trùm, xúc cảm bất đồng với Tiết Vân khiến da đầu tôi rung lên, một cổ dục vọng khát máu không biết từ đâu nảy sinh.

Bạch sư gia say sưa trao đổi với dị vật, dùng đầu lưỡi ẩm ướt liếm lên người tôi, bộ dáng say mê có vẻ rợn người. Vẫn đen trên đường đi gặp phải Tiết Vân liền bỏ chạy, gặp lại chủ nhân của mình thì vui vẻ chạy tới, tất cả đều tụ tập trên đầu lưỡi kia, cái lưỡi màu đỏ của hắc dần bị một màu đen bao trùm.

Trông hắc như vậy, rất giống với ngàn năm sau.

“...Cũng tốt.” Hắc gối đầu lên ngực tôi hồi lâu, sau đó nở một nụ cười giả tạo, ngón tay mảnh khảnh dưng vào chóp mũi của tôi nói, “Vàng bạc châu báu trong Vương Phủ tất cả đều là của ta... Năng lực trường sinh cũng là của ta... Còn người và Tiết Vân, đều xuống Âm Phủ làm quỷ đi.”

Sau khi đồ đằng màu đen bị hắc thu hồi, vô số thứ bén nhọn mãnh liệt muốn xé rách làn da tôi, lông mao và lớp vảy ngay lập tức bao phủ cả người tôi, hết thấy thứ thuộc về Dương Gian đều trở nên mơ hồ, tiếng xương cốt đứt đoạn bay vào màng nhĩ tôi, khiến tôi không thể không mở to mắt đối diện với thực tế.

Tiết Linh Vương yên lặng nằm bên cạnh tôi, hồn nhiên không biết nguy hiểm đang kề cận.

Hoàn toàn trở thành hình dáng cương thi, tôi giãy giụa ngồi dậy trên giường, cảm giác thêm khát máu thịt người mãnh liệt khiến tôi bóp cổ người nằm bên cạnh. Bạch sư gia đã chuẩn bị vẹn toàn mọi việc, Tiết Linh Vương vẫn còn đang hôn mê, lần này e rằng trong lúc y vô tri vô giác sẽ chết thảm trong miệng người yêu.

Trong lúc hỗn độn, tôi mở to hai mắt không nhìn rõ Dương Gian, mơ hồ nhìn thấy cần cổ nhẵn nhụi bị móng vuốt đâm vào chảy ra một ít máu, hai ý niệm bất đồng luân phiên va chạm trong đầu khiến tôi muốn bùng nổ. Thở hổn hển cúi người, tôi đau khổ hôn lên môi y, một tia lý trí sót lại cuối cùng chiếm thượng phong, tôi nghiêng ngả lao đảo ném y ra ngoài cửa.

Bạch sư gia chính là một tên ác nhân; Mà tên ác nhân này, lại khiến tôi phải hại người.

Hai mắt tuy không thể nhìn rõ nữa, nhưng độ ẩm và âm thanh con môi vẫn có thể cảm nhận rõ ràng, rất nhanh tìm được con môi trên hành lang, ý niệm kháng cự bắt đầu tróc dần, há mồm nhào tới người nọ.

Trăng tròn yên tĩnh vắt ngang ngoài cửa sổ, bên trong một người dùng tư thái vị giả ngưng thần nhìn hạo kiếp.

.....

Hôm sau, tin tức một văn nhân đi tiểu đêm trong quý phủ Tiết Linh Vương chết thảm truyền ra.

Thị nhân trong phủ hoảng sợ đồn rằng, Vương Phi tiên tử ngày xưa của bọn họ, nay đã biến thành một con quái vật không hề có trong Sơn Hải Kinh*, thứ dữ tợn đáng sợ này muốn bắt Tiết Linh Vương vô tội, xé y thành từng miếng thịt ăn vào bụng. Nếu không nhờ vị anh hùng ra tay đúng lúc, e rằng Linh Vương Phủ đã trở thành Địa Ngục máu chảy đầm đìa.

(*) Sơn Hải Kinh là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, ...

Bạch sư gia dùng danh nghĩa anh hùng thu phục tôi, nhốt bên trong lồng sắt, sau đó dùng sắc mặt ngưng trọng nói với mọi người thân phận cương thi của tôi. Hắn nói, Thông Thiên tiên giả không biết mình bị nguyên rủa, tiên tử thiện tâm biến thành Phi Cương so với quỷ quái đáng sợ hơn nhiều, trước mắt hắn vẫn chưa nghĩ ra biện pháp cứu tôi, bất luận kẻ nào cũng không được phép tới gần nửa bước, bằng không một khi đã bị nhiễm thi khí của tôi, thì không thể siêu độ, máu thịt triệt để trở thành vị khách dưới Hoàng Tuyền.

Tiết Linh Vương hiển nhiên lâm vào trạng thái khủng hoảng cực độ. Có lẽ vì hình thái cương thi của tôi quá mức xấu xí, cũng có lẽ vì nhớ tới bộ dáng cốt nhục chia lìa thê thảm của người văn nhân, cộng thêm vết thương trên cổ khiến y biết mọi chuyện không phải là mộng, thần sắc lúc này của y vô cùng đau khổ, do dự như muốn tiến đến gần lồng sắt, lại bị Bạch sư gia dùng đám hộ vệ ngăn lại.

Đối với cương thi mà nói, lồng sắt Dương Gian căn bản chẳng có uy lực gì, nhưng ban ngày khiến tôi không dậy nổi sức lực, lại bị ác nhân thi triển cổ thuật đoạt mất khí lực, chỉ đành lâm vào trong mê man. Hồi lâu sau, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng giọt nước rơi trên nền gạch, là giọt máu trên cần cổ của Tiết Linh Vương, hay là giọt lệ trên khóe mắt y?

.....

.....

Khi tôi bị đánh thức bởi một trận ồn ào, màn đêm đã phủ khắp cổ thành ở Dự Tây. Dưới tầm nhìn tối đen, tôi nhìn thấy bóng dáng cấm phục đi tới đi lui, tôi nhận ra đó là Tiết Linh Vương cùng nhóm văn nhân, khuôn mặt y trông rất tiêu tụy, bị một đám người vây xung quanh, thoạt nhìn rất không kiên nhẫn.

Nhóm văn nhân không ngừng liên tục căn nhắc gì đó, Tiết Linh Vương không có tâm tình lắng nghe, ánh mắt thủy chung đặt trên lồng sắt ở một góc tường. Thấy Đông Gia ưu tư lo âu, giọng nói bọn họ càng thêm kích động, nói vô cùng có lý, cơ bản là khuyên Đông Gia không cần suy nghĩ cách cứu tên quái vật này, sớm giao cho Bạch sư gia đuổi tôi về Thiên Cung cho rồi.

Đám văn nhân này chung quy không phải người trong phủ, đương nhiên không biết Tiết Vương Gia có quan hệ cầm kỳ với tôi, dùng rất nhiều từ bắt kính, thậm chí còn nghi ngờ thân phận tiên tử của tôi. Tiết Linh Vương vốn không có tâm trạng, nghe vậy càng thêm tức giận, vươn tay ném chung rượu về phía bọn họ. “Cút ngay!”

Sau khi nhóm văn nhân chật vật lui ra ngoài, Bạch sư gia liền nhanh chóng đến đây. Thấy vẻ mặt Tiết Linh Vương vô cùng tức giận, việc đầu tiên là nhìn tôi nửa tỉnh nửa mơ trong lồng sắt, tiện đà điều chỉnh thần sắc, giả bộ đau thương giống như Tiết Linh Vương, một lúc lâu sau mới thở dài nói: “Thiên tuế, người còn oán ta sao?”

Tiết Linh Vương đứng dậy, tới gần lồng sắt đang nhốt tôi. Bạch sư gia nhướn mày nhìn y, cũng không ngăn cản, rót rượu vào một chiếc chung tinh xảo trên bàn, thản nhiên nói: “Thiên tuế, ta đã sớm nhắc nhở người, đám văn nhân kia không phải người trong phủ, không thể tin được; Nay họ vì Thiên tuế bàn kế sách, nhìn qua vô cùng nhu thuận, nhưng nếu một ngày Đông Gia không còn tiền chu cấp nữa, bọn họ rao tin Thông Thiên tiên giả biến thành cương thi ra ngoài, vậy nên làm thế nào đây...”

Tôi trong lúc vô tri vô giác nghe vậy, tâm sớm đình chỉ bỗng lạnh lẽo. Bạch sư gia so với tôi càng hiểu tính đa nghi của Tiết Linh Vương, dùng kế ly gián so với tôi cao minh hơn nhiều, dường như muốn mượn tay Tiết Linh Vương, diệt trừ sạch sẽ đám trí giả bên người y.

Tiết Linh Vương đứng trước mặt tôi, ngừng mắt nhìn tôi sau lớp song sắt, “Có lý.” Y nhả mi thành một hàng, hiển nhiên đã bị Bạch sư gia tác động, “Vậy bốn vương phải làm thế nào...”

Bóng dáng của Tiết Linh Vương và cương thi Vương Gia Tiết Vân hợp lại thành một, ánh mắt yêu thương sâu bi đầy quen thuộc, khiến tôi giấy dựa khỏi ác mộng trong chốc lát, cơ thể phủ đầy lớp vảy và lông mao hơi khẽ động, Bạch sư gia không nhìn thấy động tĩnh của tôi, nghe Tiết Vân nói xong, liền mỉm cười, bỏ chiếc chung bạc trên tay xuống liếm liếm môi, đầu lưỡi màu đen hết sức chói mắt. “Theo ta thấy, không bằng trước khi bọn họ lăm mòm với người khác, thì mau chóng cắt lưỡi móc hai mắt chúng ra!”

Tôi cứ tưởng rằng y sẽ từ chối, hoặc sẽ do dự một chút, nhưng y chỉ biến sắc, dùng mắt trên người tôi, mím môi suy tư một lúc lâu, mới lạnh nhạt nói: “Cũng được, ngày thường toàn đưa ra một đồng chủ ý phế vật, nay lại lớn mật to gan; Dám can đảm đứng trước mặt bốn vương nói người không phải tiên tử, cho dù có chết ngàn lần cũng không đủ.” Dứt lời, y lại nhìn tôi đang cuộn tròn trong lồng sắt, tay hơi tăng lực nắm chặt song khiến nó móp lại.

Tuy rằng đã trở thành một con cương thi ngu dần, nhưng tôi vẫn còn tư duy con người, cả người Tiết Vân dường như đang run nhè nhẹ, không ngừng đau đớn quặn tâm, “Nghị Minh...” Tay y từ trên song sắt vói vào bên trong, vuốt ve hai má cương thi khô quắt, cúi đầu chua xót nói: “Nhất định tại ta lúc ban ngày khiến người mệt mỏi, cho nên mới khiến người trở thành bộ dạng ác mộng như bây giờ...”

Bạch sư gia đứng sau lưng nhìn, không ngăn trở hành vi thân cận cương thi vô cùng nguy hiểm, ngược lại còn rất hứng thú, giống như muốn xem hành động kế tiếp của tôi như thế nào. Cảm thấy thân thể cứng đờ như xác chết dần dần hoạt động được, tôi dựa vào lồng sắt ngồi dậy, Tiết Linh Vương rõ ràng rất sợ hãi, nhưng y không hề lùi bước, chỉ kinh ngạc nhìn tôi, giống như muốn từ khuôn mặt cương thi xấu xí nhìn thấy bóng dáng ngày xưa của người yêu.

Tiết Vân, là cái tên đằng sau người hãm hại ta; Ngàn năm sau người ghét hấn hận hấn, tới mức thường xuyên đánh hấn máu thịt bấy nhầy, mà chúng ta cũng bởi vì hấn mà chia lìa. Tôi há miệng giương nanh, muốn nói ra những lời này, nhưng lời nói vừa đến cổ họng, lại trở thành tiếng y y kì quái, không thể trình bày bất cứ suy nghĩ nào trong lòng.

Cái tiếng kì quái này chính là ngôn ngữ cương thi, hai người sống trước mắt đương nhiên không hiểu, cứ tưởng tôi đang khóc nức nở bị thương. “Nghị Minh, người nói cái gì?” Có lẽ đã thấy một tia thanh tỉnh sâu trong mắt tôi, Tiết Linh Vương vô cùng sung sướng ôm chầm lấy tôi, bỏ ngoài tai lời cảnh báo của Bạch sư gia, yên lặng cẩn thận lắng nghe, không hề mang thần sắc e ngại như lúc đầu.

Cần cổ y do tôi làm bị thương lần nữa tản ra sắc màu quyền rũ, dự vọng cương thi lần nữa dâng trào trong lòng, cảm nhận được sự thức tỉnh khiến tôi vô cùng bối rối, vội vàng phát ra tiếng y y. Nhưng khi lọt vào tai hai người bọn họ lại giống như tiếng khóc nỉ non; Càng nỉ non, ánh mắt Tiết Linh Vương càng đau khổ.

“Sư gia, cứu hần cứu hần.” Y ôm tôi trong ngực, hai mắt chảy lệ. Đầu ngón tay bị lớp vảy quẹt chảy máu, chậm rãi nhỏ xuống trên vai tôi, âm thanh trở nên vô cùng buồn bã: “Chỉ cần người cứu hần, bổn vương cái gì cũng có thể cho người...”

Vị máu ngon lành bay tới, ý thức vừa mới thanh tỉnh bỗng dần mờ nhạt, bóng dáng Tiết Linh Vương trước mắt cũng trở nên mơ hồ vụn vẹo. Bạch sư gia định khí thần nhàn ngồi, giống như một lão giả cơ trí trầm ổn nói:

“Cứu hần, đương nhiên có biện pháp.”

14. Chương 14: Yêu Chi Ngữ

Tôi nâng cánh tay xác chết nứt nẻ màu đen, muốn đẩy Tiết Linh Vương ra trước khi đánh mất lý trí; Nhưng y ôm rất chặt, vạt áo trên quý dính đầy chất dịch dơ bẩn, cũng không hề nhận ra sự khát máu đầy sát ý của tôi.

Tiếng tim đập hữu lực đầy mạnh mẽ vang bên tai tôi, xuyên thấu qua lồng ngực từng âu yếm vô số lần, tôi lắng nghe tiếng tim đập dành riêng cho mình; Người này lúc trước rất yêu thích vị khách đến từ cổ kính là tôi, cho dù nay tôi đã biến thành một con cương thi không còn thất tình lục dục, cũng không còn khả năng cá nước thân mật như lúc trước, nhưng y vẫn cứ yêu —

Nghĩ đến Tiết Vân đang đau khổ chờ đợi ở thế giới bên kia gương, cảm giác khát máu đột nhiên bị tôi kiềm nén lại. Tiết Linh Vương ngồi trong lòng, một bên trấn an tôi đang phát ra tiếng y y kì quái, một bên lắng nghe tên Bạch sư gia thật thật giả giả nói: “Thiên tuế, trong sách ghi chép về cương thi có chút cổ quái, tuy không phải vật sống, nhưng cũng không chết hoàn toàn. Nếu muốn tái sinh làm người sống, kỳ thật rất dễ dàng.” Hần dừng một chút, có lẽ biết kiểu nói nửa úp nửa mở sẽ khiến Tiết Linh Vương tức giận, liền mau chóng bình tĩnh nói tiếp, “Thiên tuế chỉ cần tìm một người sống đến, nam hay nữ đều được, dẫn tiên tử độ thi khí trong cơ thể qua người đó, mọi chuyện sẽ đại cát.”

“Thi khí...” Giống như nghĩ tới chuyện gì đó sẽ xảy ra, bàn tay của Tiết Linh Vương đặt sau lưng tôi đột nhiên cứng đờ, tia sáng hy vọng vốn đang lập lòe trong mắt bỗng trở nên ảm đạm, “Độ như thế nào...”

“Chỉ cần thực hiện vào đêm trăng non là được.” Bạch sư gia đưa ra một biện pháp nực cười, sau đó nhìn Tiết Linh Vương, mắt thấy y lộ ra vẻ mặt kì lạ, không nhanh không chậm giải thích thêm: “Bẩm thiên tuế, biện pháp nghịch chuyển Âm Dương quan trọng nhất là điều hòa khí tức, cần phải tiếp xúc da thịt, như vậy mới có phương tiện độ khí.”

Tiết Linh Vương trầm mặc. Tôi nhin không được khẽ run một cái, thầm nghĩ độ khí gì đó, quả thật phải thực hiện như vậy. Vì thế không khỏi đồng tình với người xui xẻo sắp gặp tai họa; Mây mưa cùng quái vật, chỉ sợ người được chọn còn chưa kịp hấp thụ thi khí, đã bị kinh hách rồi đời nhà ma luôn. “... Bổn vương không chuẩn.” Tôi nghe thấy Tiết Linh Vương nghiêng răng phun ra từng chữ, nói là lo lắng cũng không đúng.

“Thiên tuế, hành động theo cảm tính là một điều vô cùng tối kỵ. Tiên tử vốn không phải phạm nhân như chúng ta, sao có thể bị tam tông tứ đức khắc chế? Đây bất quá chỉ là một đêm phong lưu, người nọ vào hôm sau chỉ sợ cũng mất mạng, cái lợi cái hại trong chuyện này, thiên tuế cần phải suy nghĩ rõ ràng.” Bạch sư gia đương nhiên nhìn ra trong lòng Tiết Linh Vương còn băn khoăn, hai tròng mắt nhìn chăm chú xuống dưới, lộ ra vẻ thương cảm, đổ thêm dầu vào lửa nói: “Nếu thiên tuế lo lắng, thân là Linh Môi sư, ta cũng có thể... So với bọn hạ nhân ngu xuẩn, sư gia thân thiết hơn nhiều, xem như sớm hi sinh tiện mệnh này cho thiên tuế.”

Keng một tiếng, thanh sắt bị Tiết Linh Vương dựa vào bỗng nhiên thay đổi hình dạng. Lời Bạch sư gia nghe qua như trung thành, nhưng khi lọt vào tai Tiết Linh Vương lại như tiếng cười nhạo, tôi thậm chí còn thấy lửa giận ghen ghét hiện lên trong mắt y, “Đợi, đợi ta cân nhắc... Cân nhắc lại đã.” Sau một hồi bình

tĩnh, y lần nữa ôm tôi vào lòng, ánh mắt từ chỗ Bạch sư gia thu hồi lại, thần sắc phức tạp vùi đầu vào căn cổ dính nhớp của tôi, không nói gì thêm.

“Thiên tuế cần phải mau chóng suy nghĩ, nếu không tiên tử lại phải chịu tội thêm một ngày.” Bạch sư gia nói như không có việc gì, đánh trúng tâm tư Tiết Linh Vương. Yết hầu y khẽ động đẩy một cái, sau đó ôm lấy thân thể nặng nề đầy tơ máu, xoay người muốn dẫn tôi ra ngoài.

“Nếu các người là đám tôi tớ trung tâm, thì mau tách Thiên tuế với thứ đáng sợ này ra!” Bạch sư gia nhướn mắt vì hành động đột ngột của Tiết Linh Vương, hiển nhiên không nghĩ tới chuyện này, lớn tiếng quát đám hộ vệ canh giữ bên ngoài. Tiết Linh Vương mi tâm nhất túc, chưa kịp xoay người nói gì, đã bị tầng tầng lớp lớp đám hộ vệ vây quanh, đám vũ khí lạnh lẽo hướng về phía người nằm trong lòng y – tôi.

Y cười lạnh một tiếng, không thèm đem đám phản chủ này để vào mắt; Nhưng mà trong lúc y đang đá văng đám hộ vệ vô công thấp kém, lại bị Bạch sư gia đứng đằng sau điểm huyệt, mạnh mẽ tách tôi khỏi y.

Quay trở về lồng sắt, tôi thầm nghĩ, thiên tuế, quả nhiên là một xưng hô đầy châm chọc.

.....

Vào lúc vầng trăng khuyết lẳng lẳng chiếu sáng giữa trời đêm, tôi mở to đôi mắt dị dạng màu đỏ tươi, thấy một cương thi nằm lẳng lẳng đối diện. Đó là một cổ kính tinh xảo, mặt gương màu hổ phách phản chiếu gương mặt xấu xí đáng ghê tởm của tôi, ánh trăng phản chiếu trên kính tản ra sắc màu trầm hậu.

Bạch sư gia giam tôi vào căn phòng đựng cổ kính Linh Môi, giống như không thiết gì phải đề phòng, vô cùng yên tâm với tên Thông Thiên tiên giả vô năng này. Đáng lẽ tôi nên ngồi dậy, vận dụng năng lực cương thi thoát khỏi xiềng xích bốn chi, nhờ vào năng lực của ánh trăng để trở về thời đại của mình; Nhưng tôi thật sự không còn một tia khí lực nào.

Tôi biết Tiết Vân đang trông chừng bên kia gương, không ngủ không nghỉ, có lẽ còn có cương thi mỹ nhân trung thành làm bạn bên cạnh, nhưng tôi không thể nhìn thấy y, chỉ đành nhắm mắt lại, dùng trí nhớ ngọt ngào lấp đầy cảm giác mục nát trong lòng.

Tôi nhớ lại rất nhiều rất nhiều hồi ức, cái thời thơ ấu rực rỡ khi tôi còn là một đứa trẻ được cưng chiều ở Đường gia danh tiếng, gương mặt hăm mộ khờ dại của đám bạn bè cùng lứa chưa bị thế sự nhiễm bẩn, nhớ đến cảnh gian khổ khi du học ở trường ngoại, mỗi bước đi đều phải nơm nớp lo sợ, chỉ sợ miếng bánh dưới chân quá mỏng. Chiếc bánh răng như máy chiếu phim lơ lửng xuất hiện trong đầu tôi, lạch cạch trình phát, giống như những đoạn phim điện ảnh ngày xưa.

Cổ kính Linh Môi thủy chung đứng trước mắt tôi, phẳng phất như đang vô thanh cầu nguyện vì tôi, tưởng niệm về một thời không khác, lão hán Ngô Câu từng nói, nhược điểm của cương thi Vương Gia là gương, chỉ cần dùng một mảnh kính chiếu tới, y sẽ đại ra ngay lập tức.

— Tại sao Tiết Linh Vương lại sợ gương? Tôi mơ hồ đoán ra được lý do, nhưng không có cách nào đi xác thực, chỉ có thể nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên cổ kính Linh Môi, phỏng đoán vận mệnh sau này của mình.

Xem như tôi đã có thể cử động nhẹ, lúc giây dựa muốn đứng dậy, mặt kính màu hổ phách lại gợn sóng hiện ra. Vầng trăng tròn ngàn năm sau khiến cả căn phòng sáng sủa hẳn lên, bóng dáng nhỏ vụn hợp lại thành hình dáng cương thi. Y nhắm chặt mắt, hai chân phía dưới giăng đầy mạng nhện, dáng người băng lạnh dưới ánh trăng vừa cô độc vừa bi thương.

Y đã đợi rất lâu; Nhưng tôi biết rằng, nay so sánh với ngàn năm trống vắng kia, căn bản chẳng là gì.

“...Nghị Minh.” Nghe tiếng gọi trầm thấp trong mê mang, dòng máu vốn đã đình chỉ lưu động trong nháy mắt sôi trào. Cánh tay bị xiềng xích nặng nề quấn chặt quanh song sắt, ngay cả tôi cũng không biết mình đang kích động chuyện gì; Nhưng khi thấy đôi mắt tĩnh mịch của y, tôi liền dừng lại, nản lòng ngồi bệch xuống.

Y không nhìn thấy tôi, cũng không biết người y đang đau khổ chờ đợi đang nhìn chăm chú nhất cử nhất động của y xuyên qua thời không nhờ cổ kính Linh Môi, bởi vì quá mức khó chịu, nên y xem cổ kính như một thánh giá, không hề e dè, tự thuật một mình.

“Chắc cậu đã thấy ‘hắn’ rồi?... Một Vương Gia trẻ tuổi đầy hăng hái. Ban đầu vô cùng kính sợ tiên tử, về sau lại xem như trâu bảo mà sủng nịch, cuối cùng là yêu đến khắc cốt ghi tâm; Ký ức hoang vắng đã ngàn năm, nay nhớ lại vẫn rõ ràng như đang xảy ra trước mắt.” Y nhìn chăm chú vào cổ kính Linh Môi, dường như muốn xuyên qua đó nhìn tôi, thần thái cương thi hơi ngập ngừng, sau đó phun ra lời nói khiến tôi chấn động: “Kỳ thật vào lúc cậu rời khỏi ‘hắn’ ngàn năm trước, ta đã nhận ra rằng – đây chính là một vòng tuần hoàn tưởng chừng như không có điểm dừng. Ta rút cuộc cũng dùng bộ dáng cương thi kì quái gặp lại cậu, sau đó cổ kính lại khiến cậu trở về ngàn năm trước, bất ngờ gặp được ‘hắn’ – Tiết Linh Vương.”

Ý niệm cương thi và người sống không ngừng luân chuyển, vô luận tôi có trong hình thái nào đi chăng nữa, đều đã mỉm cười chấp nhận vận mệnh. Từ khi tôi rời khỏi, Tiết Linh Vương đã biết rằng sự tuần hoàn của phạm vi khoa học và lễ thường, nhưng lại vô pháp thay đổi; Như vậy có nghĩa là, hết thảy những chuyện tôi làm vào lúc này, đều ảnh hưởng đến quỹ đạo vận mệnh ngàn năm sau. “Ta không biết vòng tuần hoàn đáng sợ này bắt đầu từ lúc nào, cũng không biết sau đó cậu sẽ xuyên qua thời không trùng điệp nàonữa, nhưng có một sự thật duy nhất, chính là ta ngàn năm trước, Tiết Linh Vương, vô cùng yêu tiên tử, yêu cậu—”

Giọng nói Tiết Linh Vương yếu dần, từng câu từng chữ như đang nhéo trong lòng tôi. Việc cương thi hóa ý chí đã khiến tôi mất khả năng sử dụng những cảm xúc khi còn làm người, nhưng tôi biết, mình đã động tâm thật sâu thật sâu với người này.

Đúng vậy, trong lúc bất tri bất giác, tôi đã yêu thương y.

“... Ta vẫn luôn lo sợ không yên nhiều ngày nay.” Hai chân Tiết Vân động đậy khiến lớp mạng nhện rách ra, y giật giật cái đầu thối rửa, hai tay xoa xoa cổ kính Linh Môi trước mắt, buồn bã chua xót nói: “Nghị Minh, sau khi cậu gặp mặt ta — gặp một Tiết Linh Vương trong thời hoàng kim nhất, còn có thể tiếp tục trải qua những ngày sau này cùng với một người quái dị như ta sao? Chờ cậu trở lại, còn có thể yêu thương một cương thi Vương Gia dầu hết đèn tắt này sao?”

Cổ kính Linh Môi mơ hồ lộ ra một cổ khí tức bi ai, tôi hiểu ra rằng, cuộc sống sinh hoạt ngàn năm đã khiến y thay đổi bộ dáng, y vẫn luôn xem Tiết Linh Vương và cương thi Vương Gia như hai người khác nhau; Thậm chí còn ghen tị với người đang ở bên cạnh tôi, ghen tị với chính mình.

“Tiết Linh Vương ngoại trừ có ngũ quan giống ta, căn bản không còn chỗ nào tương tự... Trải quavới một người tốt đẹp như ‘hắn’, lại nhìn một kẻ yếu đuối như ta, tình cảm cho dù có nồng nàn, e rằng cũng phải tiêu tán đến mức không còn gì.” Tiết Vân cười cười tự giễu, khuôn mặt màu tro từ từ nứt nẻ, nhìn qua quả thật vô cùng quái dị. “Suốt ngàn năm qua, không có ngày nào ta không lo lắng; Từ khi cậu giúp ta mở con mắt thứ ba, nó vẫn chưa từng mở ra lần nữa. Mãi đến khi ta trôi theo dòng chảy lịch sử kéo dài đến thời Trung Hoa dân quốc, nhìn hai sinh viên đi lạc vào Tây Sơn, tâm tình chết lặng thoáng cái thức tỉnh; Nhưng mà, cảm giác kinh thiên vui sướng đó chẳng kéo dài lâu, vừa hợp đã bị tách ra.”

“Hành động của Bạch sư gia trong thôn ngày càng cần rõ, ta sợ bản thân không áp chế được nữa. Kẻ ác nhất định bị trừng phạt, chỉ cần cậu – Thông Thiên tiên giả trở về. Đợi đến khi hắn chân chính hóa thành cát bụi trên con đường Hoàng Tuyền, ta sẽ đến thấp cho hắn một nén nhang, dù sao nếu không có hắn, ta đã không thể gặp cậu.”

“Tổng Chí Lương đã được A Hương cứu về, rất êm đẹp, cũng không bị đám văn nhân ở bên đó hóa thành cương thi. Chỉ cần cậu trở về, tôi liền sai người đưa hắn trở về Bắc Kinh an toàn; Bất quá phải có trao đổi, chỉ bằng cậu vĩnh viễn ở nơi này cùng với ta, được không?”

.....

Y thì thào nói rất nhiều chuyện với cổ kính Linh Môi, cuối cùng dời ánh mắt, cúi đầu nói: “Ta cực kỳ sợ gương. Bởi vì nó đem cậu đến, rồi lại đem cậu đi, khiến ta suốt ngày lo âu như sống trong ác mộng, lúc nào cũng hi vọng kỳ tích xuất hiện — giống như lần xuất hiện ngàn năm trước vậy. Nhưng kết quả, chỉ có hình ảnh ngược của mình trong gương mà thôi, vắng trắng tròn vẫn để kẻ ác tùy ý treu đùa chê cười...”

“Nếu cậu không trở về, ngàn năm chờ đợi, chỉ đành phải mỉm cười nhìn nó biến thành hư vô.”

Lúc Tiết Vân nhỏ giọng thì thào, trên mặt kính ầm ầm lộ ra hình bóng người khác. Tôi cứ nghĩ đây là dấu hiệu cho việc hình ảnh thời không về dân quốc sắp sửa biến mất, nên mở to đôi mắt vẫn đục ra nhìn hồi lâu, phát hiện Tiết Vân vẫn ngồi tại chỗ, nhưng bên cạnh lại xuất hiện bộ dáng mỹ nhân cương thi.

Rõ ràng Tiết Vân vẫn mang hình thái cương thi, sao cương thi mỹ nhân lại có thể phục hồi như cũ? Tôi chần chờ nhìn về phía sau, quả nhiên thấy A Hương đang đứng ngoài cửa. Nàng dùng ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn tôi trong lồng sắt, sau một lúc lâu khẽ thở dài, nhắc váy đi tới gần.

“... Nghe Bạch sư gia nói tiên tử biến thành Phi Cương, có thể thông qua chuyện sinh hoạt vợ chồng để tái sinh thành người.” Nàng hoàn toàn không e sợ hình dáng của ta, chỉ khẩn trương chà chà ống tay áo, ngồi xổm trước lồng sắt, vươn tay cố mở đám xiềng xích kia ra, cúi đầu né tránh đôi mắt đỏ tươi của tôi, yên lặng đặt tay lên vạt áo của mình: “Tiên tử tiên tử, thân phận của người vốn thuộc về Thiên Cung, sao có thể thừa nhận loại tra tấn này? Chuyện bị nguyên rửa biến thành cương thi rất kỳ quái, nhóm nô tỳ lại không thể giúp gì... Nhưng mà Vương Gia khó có thể gặp được người mình thương...”

Trong lúc tôi đang giật mình, nàng đã cởi đồ mình ra.

“Chuyện hấp thụ thi khí cương thi, vẫn nên để nô tỳ giúp đỡ.”

15. Chương 15: Thanh Sơn Táng

Những lời này nghe như tiếng sét đánh ngang tai, lúc biết được ý đồ của nàng, tôi đã rất kinh sợ, thân thể cao lớn lù vào trong một góc lồng hẻo lánh rồi cuộn tròn lại. Dùng thân xác thối rửa làm bồn cô nương mỹ mạo, thậm chí còn truyền thi khí khiến nàng mất mạng, tất cả chuyện này tôi đều cực kì không muốn; Nhưng nàng lại rất quyết tâm, nhẹ nhàng tiến lại gần tôi từ góc lồng sắt loang lổ, cúi đầu hôn lên má tôi.

Tiếng y y kháng cự nỉ non vang vọng khắp Linh Vương phủ, mắt thấy nàng sắp áp lên người tôi, một tiếng động quỷ dị bỗng nhiên truyền đến từ hành lang cách đó xa, bước chân hỗn độn ngày càng đến gần. Tiết Linh Vương dùng một chưởng đánh văng cánh cửa, thân hình cao lớn có hơi phù phiếm, bộ dạng trông như mới vừa tỉnh dậy khỏi cơn hôn mê. Y nhìn tôi và A Hương nửa thân trần trụi rúc vào nhau, đáy mắt u ám dấy lên ngọn lửa giận, tiến lên đập mạnh vào lồng sắt khiến nó trở nên méo mó, sau đó bóp chặt cổ A Hương, cười lạnh nói: “Á tiện nô, người chán sống rồi?”

A Hương không ngờ người đến là y, đôi mắt hạnh trọn to đầy kinh hãi, một lúc sau mới gian nan nói: “Thiên tuế, nô tỳ...”

Tiết Linh Vương hiển nhiên không muốn nghe nàng giải thích, tăng lực đạo bóp chặt cổ nàng, thần sắc lạnh lùng rõ ràng muốn dồn nàng vào chỗ chết. Tôi dần khôi phục chút thanh tỉnh, cuống quýt lê thân thể nặng nề tới ngăn chặn, kéo nàng từ quỹ môn quan trở về, tôi khẽ lắc đầu, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Tiết Linh Vương. Y buông lỏng tay, nặng nề đạp một cước vào bụng nàng, tức giận nói: “Cút ngay!”

A Hương cắn môi, ráng nhịn đau đón rời đi, lúc sắp ra khỏi cửa thì quay đầu lại nhìn chúng tôi, ánh mắt mang theo sầu bi y như chủ tử của nàng.

Từ lúc Tiết Linh Vương cưỡi ngoại bào khoác lên người tôi, thân thể run rẩy thật khê giống như lúc A Hương hôn tôi, lúc dùng cơ thể mềm dẻo dựa sát vào tôi, tôi đã ngộ ra rằng — y sẽ chết vào đêm nay, trở thành một con cương thi khác ngoài tôi, là vương giả của chúng nó.

“Ta không muốn người trở thành bộ dáng này... Cũng không muốn người khác vậy bản thân thể người...” Y dùng tiếng nói trầm thấp thủ thủ bên tai tôi, nâng tay cởi toàn bộ quần áo của cả hai, ôm chặt lấy tôi giống như vô số đêm về trước, không thềm để ý lớp váy cắt vào da thịt. “Ta đã sớm biết rằng, một tiên tử như người vốn không thể thu nhận một phạm nhân; Nay người bị nguyên rửa, đều là do sai lầm của Vương gia vô đức là ta. Nghị Minh, sau khi ta tẩy hết thi khí trên người người, cứ thể qua đời ở đây — Chỉ mong rằng sau khi người trở về Thiên Cung, còn nhớ rõ tên họ của ta.”

Bộ vị băng lãnh đang ngủ say rơi vào nhiệt độ ấm áp, y chăm chú nhìn khuôn mặt thối rửa của tôi, nhẹ nhàng hôn lên như đang đối đãi một vật trân quý, bàn tay mơn trớn từng bộ phận xấu xí, giống như muốn đánh đổi cả cuộc đời chỉ để lưu lại một tia nhu tình cuối cùng.

Con mắt cương thi không thể nhìn rõ ràng, ý thức vừa thanh tỉnh cũng ngày càng mơ hồ, tôi dựa đầu lên ngực y, một bên cảm nhận tiếng tim đập thành thạch, một bên lâm vào giấc ngủ say.

Tiếng tim đập hữu lực vì mệt mỏi mà mỏng manh dần, sau đó ngừng hẳn.

...

...

...

Tiết Linh Vương chết.

Cổ thành nguyên bản phồn hoa náo nhiệt chỉ trong một đêm liền trở nên ảm đạm. Lọt vào tầm mắt chỉ toàn đồ trắng để tang, tiếng khóc bi thương vắng vắng không dứt, ai điều cho vị Vương Gia trẻ tuổi đã cứu vớt dân chúng Dự Tây. Mây đen áp lực thủy chung bao phủ trên đỉnh cổ thành, phảng phất như tùy thời sẽ rơi xuống tạo thành một cơn mưa to. Vương phủ huy hoàng trước kia mất đi chủ nhân, không tránh khỏi việc bao phủ bởi trạng thái tĩnh mịch.

Không ai biết rằng tòa kiến trúc hoa lệ này đang dần rút đi vẻ yên bình ban đầu của nó, mang đến một nguy cơ gần như hủy diệt tất cả.

Lúc Tiết Linh Vương còn chưa hạ táng, chuyện xấu đã xảy ra.

Nhóm văn nhân bị người móc mắt vô cùng độc ác, bị chính oán khí của mình biến thành thứ sống cương đáng sợ, vào mỗi đêm trăng tròn đều lặng lẽ ra sau núi, sau đó lấy mạng những người đứng ở đại môn Vương phủ. Bộ dáng bọn họ trông rất giống với lúc tiên tử hóa thành cương thi, cũng đáng sợ như nhau, cực kỳ yêu thích máu thịt người sống, bởi vì không còn sống nữa, cho nên không hề e ngại những đòn công kích trí mạng, điều này khiến cho người trong phủ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

May mà có vị anh hùng Bạch sư gia sử dụng tinh thông cổ thuật, bọn họ tạm thời xem như an toàn, vì thế bọn họ cứng bái hần như thần linh, hoàn toàn quên mất Thông Thiên tiên giả không rõ nguồn gốc; Nhưng mà hết thấy chỉ là mưu kế của tên ác nhân Bạch sư gia. Tuy trước kia Tiết Linh Vương có tỏ vẻ đồng ý, nhưng chưa hề hạ lệnh móc mắt nhóm văn nhân bọn họ, là do Bạch sư gia tự tiện sai người hành hình, hần còn giả bộ làm người thiện lương kể về sự oán hận của Tiết Linh Vương đối với họ, tạo thành chất xúc tác biến họ trở thành sống cương.

Nhân lúc người trong phủ rơi vào sợ hãi không hơi đâu bận tâm những chuyện nhỏ nhặt của Bạch sư gia, hần liền có đủ thời gian khuân vác rất nhiều bí bảo trong phủ, thậm chí còn trở thành vị vương thứ hai ở Dự Tây. Ngoài thành rối loạn, trạm truyền tin đã bị bọn man di phong tỏa, những người vô vọng cần sự giúp đỡ chỉ có thể càng thêm kính trọng Bạch sư gia, trừ bỏ A Hương vẫn luôn mang lòng nghi ngờ.

Các cô nương trong thành vì Tiết Vân đồng loạt tuấn táng; mà y vẫn còn nằm trong linh cửu, xương cốt băng lãnh tích tụ oán khí không cam lòng.

Trong truyền thuyết, cương thi Vương Gia vì luyện tiếu tài bảo và khả năng trường sinh vẫn chưa đạt được, nên mới bị oán khí của mình bức thành xương cốt bất tử; Nhưng tôi lại biết, đó là do y đã nhìn thấy bộ mặt thật của Bạch sư gia, không cam lòng nhìn hết thấy mọi thứ của mình trở thành của hần, đồng thời cũng vì tiên tử, vì thế vào ngày hạ táng, dùng hình thái cương thi trở về, bảo vệ chốn cũ của y.

Sau vài ngày giăng co cùng nhóm văn nhân bị hóa thành cương thi, thị nhân kinh hồn tác đảm trong Vương phủ dần phát hiện ra một chuyện khác thường — Thông Thiên tiên giả đâu?

Mọi người đều đã quên mất tiên tử của bọn họ, bây giờ khó khăn lắm mới nhớ lại được, liền chạy đến hỏi Bạch sư gia. Bạch sư cũng mù mịt, hoang mang tìm kiếm cổ kính nhưng không thấy, chỉ đành bảo rằng tôi đã quay trở về Thiên Cung; Thật ra tôi đã mang cổ kính Linh Môi trốn đi, yên lặng nhìn bọn họ từ một nơi bí mật gần đó.

Tiết Linh Vương đã hút hết toàn bộ thi khí trên người tôi, hấp thụ chúng nó vào trong cơ thể, đồng thời cũng đưa nhân khí tươi sống vào cơ thể tôi, khiến tôi đầu thai hoá cốt. Tôi nhìn cổ kính Linh Môi đang tỏa ra ánh sáng ôn nhu ấm áp trong lòng, đôi khi còn phản ứng với hành động và ý thức của tôi, dường như đang giao hòa thần hồn lẫn nhau, chân tướng suốt ngàn năm, giờ đây như hiện ra trước mắt.

Tôi có thể cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể, không phải là hình thái thối rửa như cương thi, cũng không phải hình thái mà phàm nhân nên có, thông linh vô cùng dễ dàng, đầu óc so với trước kia càng thêm sáng suốt, thậm chí có thể bay ngang qua nóc nhà, ngay trong lúc ngủ cũng có thể nghe thấy từng tiếng động rất nhỏ trong thâm sơn, giống như sở hữu khả năng trời ban.

Nguyên do vì sao, tôi rút cuộc hiểu ra, chính bởi vì tôi chính là Thông Thiên tiên giả.

Chiếc lá vàng rơi xuống chạm vào đầu vai, tôi đứng trên sườn núi lẳng lặng nhìn lễ tang đang cử hành. Tiết Linh Vương lúc còn sống vô cùng tin tưởng mình sẽ bất tử nên không hề chuẩn bị gì, những vật dùng để chôn cùng đã bị Bạch sư gia lấy hết, chỉ có thể an táng thê lương ở một nơi phong thủy bảo địa đơn sơ. Phiến đá trắng nhô lên giữa mặt đất, mọi người vây quanh linh cửu khóc than nức nở, có người ai điếu cho Vương Gia, có người ai điếu cho nữ nhi đã tuần táng cùng; Cái người hoa lệ nằm trong linh cửu chính là người yêu thân mật nhất của tôi, cho dù bây giờ chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn, nhưng trong lòng không hề mang chút khổ sở.

Bởi vì tôi biết y sắp thức tỉnh.

Rải một nắm đất vàng, lại rải một nắm đất vàng.

Bên trong linh cửu vẫn không có động tĩnh.

Rải một nắm đất vàng lần thứ mười, lại rải một nắm đất vàng lần thứ vài trăm.

Linh cửu đột nhiên chấn động, lộ ra một khe hở quỷ dị, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, bên trong xuất hiện một đôi mắt màu đỏ. Bạch sư gia thấy chuyện không ổn, ngay lập tức dừng việc khóc lóc giả mù sa mưa, thần sắc ngưng đọng nhìn linh cửu rối loạn trước mắt, cả người cứng đờ, một con quái vật lớn thoát khỏi linh cửu, đẩy Bạch sư gia xuống dưới thân rồi cắn đứt vết hầu.

Hắn còn chưa kịp phản ứng đã bị móng tay sắc bén trên bàn tay thối rửa quệt thành từng khối cốt nhục chia lìa, mùi máu tanh phảng phất khắp không gian sương mù, trong không trung chỉ vương lại tiếng kinh hô cuối cùng.

— Vương giả chân chính đã trở về.

Khi nhìn thấy tướng mạo cương thi của Tiết Linh Vương, tôi trầm nghĩ vậy.

16. Chương 16: Mộng Ngàn Năm

Mọi người bị cảnh tượng Địa Ngục dọa sợ bỏ chạy khắp bốn hướng, lá rụng quay cuồng khắp mặt đất chập vạt đến cực điểm, xác chết cũng bị bọn họ đạp lên, dính đầy vết máu hỗn độn của Bạch sư gia. Tiết Linh Vương không còn chút lòng tôn kính hắn như khi còn sống, giết một cách tàn nhẫn vô cùng, khiến mặt đất bên dưới nhiễm đầy sắc đỏ.

Linh cửu trống rỗng vỡ tan dưới làn gió phát phơ, người duy nhất không chạy trốn chỉ có A Hương nước mắt đầm đìa, nàng sưng sờ một chỗ, không biết là hỉ hay là bi.

Đợi đến khi Tiết Vân dừng hành động phân thân hắn, mở to hai con mắt đỏ tươi nhìn tôi, mặt trời đã dần lặn xuống góc chân trời. Tiếng lá xào xạc vang khắp sơn gian trống vắng, tôi từ từ tiến về phía y, y co rúm lại lùi về phía sau, trong cổ họng phát ra tiếng y y trầm thấp. Con mắt thứ ba của y còn chưa mở, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra bóng dáng của tôi, dường như vẫn còn sợ hãi chần chờ, không muốn dùng hình thái đáng sợ này đối diện với tôi.

“Tiết Vân.” Tôi gọi y.

Y run rẩy, bước chân đang lùi về phía sau dừng lại, nhưng vẫn do dự không tiến lên. Tôi dẫm lên xương cốt gãy nát của Bạch sư gia, chỉ trong một phút đã đứng trước mặt y, đối diện với một con quái vật thuộc về Âm Phủ thật lâu, chậm rãi vươn hai tay, mang theo đầy cảm xúc ôm y vào trong lòng, trở thành thi thể

nhiều ngày nay khiến cơ thể y cứng ngắc dị thường, không hề có chút độ ẩm, đây là người khiến người ta vừa nghe danh đã sợ mất mật – cương thi Vương Gia.

“Thê của ta...” Không hiểu vì sao, tôi lại mơ hồ nói ra lời này. Tiết Linh Vương im lặng một hồi, dùng bàn tay vừa giết Bạch sư gia cách đó không lâu vỗ vỗ lưng tôi, giống như cách y nhẹ nhàng vuốt ve tôi khi còn sống, cảm giác như cả hai chúng tôi đều đang trầm luân vào mộng cảnh.

Sau phút thâm tình cuối cùng, tôi nâng mắt nhìn ánh trăng mờ lung trên đỉnh đầu, mơ hồ đoán được gì đó; Vì thế cúi đầu nhìn từng mảnh thịt vụn của Bạch sư gia dưới chân, phát hiện chúng nó quả nhiên đang nhúc nhích tìm kiếm lẫn nhau, máu thịt dơ bẩn tập hợp lại, trở thành một cơ thể như ban đầu, con mắt tôi đen thậm chí nhìn chăm chăm vào hai chúng tôi, mang theo một tia oán độc không dễ nhận ra.

Bạch sư gia sớm đã ăn Trường Sinh Đan, trở thành một kẻ bất tử chân chính.

Lúc này, mặt đất bỗng chấn động, những vật chôn giấu dưới lòng đất phát ra tiếng nước nổ bên tai, hai cánh tay vươn ra khỏi mặt đất tơi xốp, u u vây xung quanh. Một con Huyết Thủ bò lết tới, chỉ huy đám còn lại phá đất chui ra, sau đó xiêu xiêu vẹo vẹo nhảy từng từng về phía chúng tôi.

Tôi và Tiết Linh Vương nhìn đám lâu la, trong mắt hiện vẻ khinh thường; Nhưng vào lúc này chúng tôi đã quên mất người thị nữ trung thành cách đó không xa, đợi đến khi quay đầu lại nhìn, A Hương trong lúc không phòng bị đã bị đám lâu la đánh gục xuống đất, phát ra một tiếng hút khí nhỏ.

Nàng bị đám cương thi bắt giữ, đặc ý lôi xuống đất, chúng tôi thậm chí còn chưa kịp hô một tiếng, thì chỉ còn cánh tay trắng trẻo lộ ra ngoài, mềm oặt xuống. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, dù nay tôi đã trở nên dị thường nhanh nhẹn, cũng không kịp chớp lấy cổ tay đang rút lại. Tiết Vân dẫm nát Bạch sư gia đang đứng nhìn, bàn tay cương thi nắm chặt thành quyền, hung hăng đánh về phía đám lâu la dần biến mất dưới lòng đất.

Cho đến bây giờ, A Hương xem như là thân tín duy nhất của Tiết Linh Vương, đứng nhìn thị nữ trung tâm với mình bị chôn vùi, trong lòng y cực kì khó chịu; Biết không thể cứu được nàng, y trút hết cơn giận lên người Bạch sư gia, động tác xuống tay càng thêm tàn nhẫn, cố gắng dập nát hết tất cả, cho đến khi máu thịt trộn lẫn với bùn đất, đối xử hằn như một thứ không sạch sẽ.

Tôi nhìn khuôn mặt ảo não của y, tuy có chút thương tiếc, nhưng vẫn không nói một lời.

Bởi vì đáy lòng biết rằng, A Hương sẽ chết khi Bạch sư gia sống lại, đây là quỹ đạo không thể nào thay đổi. Bốn mươi chín ngày sau tuần cúng thất, nàng sẽ chui ra khỏi mặt đất, trở thành mỹ nhân cương thi làm bạn ngàn năm với Tiết Vân.

Ánh trăng phai nhạt, Tiết Linh Vương dần mất đi khí lực, yếu đuối ngã xuống giống như khi tôi còn là cương thi, dựa vào lồng ngực tôi, lẳng lặng ngủ.

....

....

Tòa cổ thành hoang ở Dự Tây.

Dân chúng khắp nơi hầu như đều biết, Vương Gia mà bọn họ kính yêu sùng bái, đã trở thành quái cương trong truyền thuyết, thống lĩnh cả một đàn nanh vuốt gieo tai nạn và rắc rối cho thiên hạ. Tuy có không ít gia đình vẫn còn nhớ thương nữ nhi của mình đang nằm dưới lòng đất, nhưng nếu không đi, bản thân sẽ biến thành đồ ăn trong bụng cương thi. Chính vì thế, tòa thành vốn dĩ phồn hoa chỉ trong một đêm trở nên hoang tàn vắng vẻ, bọn man di nghe tin cũng không dám tiến gần, triệt để cách ly, coi như đây là một tòa thành chết.

Người trong Vương phủ định bỏ trốn nhân lúc đêm khuya, đều bị cương thi dưới lòng đất tấn công, có người bị nuốt vào bụng, có người hấp thụ thi khí biến thành đồng loại của chúng nó; Tuy Tiết Linh Vương rất giận bọn phản bội này, nhưng không thể bỏ sức đi giáo huấn một thứ vô tri vô giác, nên vẫn để bọn họ trong phủ, dùng thái độ cương thi của mình để trả thù.

Cùng lúc đó, tôi phát hiện ra một quy luật cân bằng vô cùng nực cười —

Người và cương thi chỉ có thể chuyển hóa một lần, cương thi biến thành người hoặc người biến thành cương thi, không thể nào nghịch chuyển lần nữa. Bởi vậy Tiết Linh Vương sau khi hút thi khí của tôi thì không thể trở lại thành người, văn nhân hay gia đình trong phủ đều như thế. Mà cũng nhờ đám cương thi bọn họ, khó khăn lắm mới chế trụ được Bạch sư gia bất tử và nhóm văn nhân nanh vuốt của hắn, ngăn cản hắn trở thành bá chủ vĩnh hằng của Dự Tây.

Nhóm văn nhân đó, chính là đám người quý vật muốn nấu Tổng Chí Lương mà tôi gặp trong rừng ở ngàn năm sau. Bọn họ chắc chắn không phải cương thi, mà chỉ là thứ bất tử giống như tên chủ nhân yêu nghiệt; Ăn thịt người, cũng ăn thịt cương thi; Ngàn năm sau, Bạch sư gia dùng nụ cười giả tạo, nói rằng cương thi trong thôn càng lúc càng ít, chỉ thêm một khoảng thời gian nữa, Tiết Văn chắc chắn không thể ngăn cản được hắn, ra đây chính là nguyên do.

Tiết Linh Vương chỉ có thể bầm hấn một lần lại một lần, nhưng không thể chân chính đưa hắn xuống Hoàng Tuyên, nay tôi cũng vậy.

Nhưng huyền cơ trong đó tôi có thể thấy rất rõ ràng. Bạch sư gia ngàn năm sau từng cắn vào thịt tôi, chất dịch trong đó uốn lượn thành hình đồ đằng màu đen, nhưng hắn không biết rằng linh môi của mình đã tiến vào cơ thể tôi, ẩn núp thật sâu ở một nơi bí mật; Mà nay tôi đã có được linh lực, thi khí trong cơ thể đã được Tiết Linh Vương hấp thụ toàn bộ, ẩn ẩn hình thành thể cực ngang bằng, có thể khiến hắn cảm thấy thống khổ, nhưng không đến mức đưa được hắn xuống hoàng thổ.

Biện pháp duy nhất chính là trở lại ngàn năm sau – khi linh lực của hắn đã bị tôi hấp thụ, vào thời khắc cuối cùng, dùng danh nghĩa Thông Thiên tiên giả giết chết ác nhân này.

— Phải rời đi sao?

Ôm Tiết Linh Vương trong lòng, tôi chưa sót nghĩ.

Bên kia cổ kính Linh Môi, cương thi trong thôn càng lúc càng thiếu, rất nhanh sau đó sẽ rơi vào không chế của Bạch sư gia. Tôi sắp phải đối mặt với vòng tuần hoàn khó giải, nhưng trước đó, có một chuyện tôi cần phải làm. “Nghị Minh...” Sắc trời dần sáng, Tiết Linh Vương sau khi trải qua một trận đấu tổn sức, buồn ngủ nâng mắt, giống như đang ngắm nhìn tôi, nhưng sâu bên trong không hề có tiêu cự, vươn tay chạm vào ngũ quan của tôi, hồi lâu sau mới cười khổ nói: “Ta không nhìn thấy người.”

Tôi siết chặt y vào lòng, tuy nay y đã có lực lượng cương vương, đủ để đánh bại Bạch sư gia và đám lâu la của hắn, nhưng ngoại trừ điều đó, y còn muốn đẩy lùi bọn man di lấp ló, cứ nghĩ đến việc dân chúng bên trong thành đã thiếu nay càng thiếu, ngay cả thiên tử đang trốn chết ở nơi nào cũng không quan tâm đến tòa cổ thành xa xôi này, nhưng y vẫn cố chấp bảo vệ. Y thật sự quá mức bận rộn, cho dù có tôi hỗ trợ, thân thể Âm phủ khó tránh khỏi cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng hết thảy đối với y đều không quan trọng. Y có thể quên cừu hận đối với Bạch sư gia, có thể buông tay chốn cũ, nhưng tuyệt không muốn tôi nhìn thấy thân thể mục nát ngày qua ngày của mình. Y trở thành cương thi đã khá lâu, vẻ oai hùng thường ngày cũng dần biến mất khỏi khuôn mặt than chì, hai mắt nhìn chăm chú vào tôi thường xuyên trở nên thừa thớt trống rỗng, bộ dáng vào đêm trăng non héo rút như thân xác ở ngàn năm sau. “...Muốn nhìn thấy ta sao?” Tôi thấp giọng hỏi y.

Y cố gắng vươn người tới hôn tôi, muốn duy trì hình thái con người triền miên cùng tôi; Tôi ngăn y lại, bàn tay chậm rãi sờ đến vị trí sau đầu, tìm kiếm giữa những sợi tóc mềm mại.

Cổ kính Linh Môi chậm rãi tản ra ánh sáng nhu hòa, ánh trăng tròn ngoài cửa chiếu rọi tia sáng sáng ngời. Truyền thuyết kể rằng, Thông Thiên tiên giả bản lĩnh cao cường giúp môn đồ mở con mắt thứ ba khiến y có thể nhìn thấy những thứ thuộc về Dương Gian, hơn nữa còn có thể dung nạp triệu hồi ánh sáng trắng tròn. Bầu trời đêm tòa cổ thành vĩnh viễn không xuất hiện trăng khuyết, trăng tròn vĩnh cửu sẽ duy trì lực lượng vương giả của y, đủ để xử lý tên Bạch sư gia ngang ngược, chờ đợi tôi trở về.

Tôi không biết vì sao mình có năng lực này, dù sao Thông Thiên tiên giả vốn là sự tồn tại không thể tưởng tượng. “Tiết Văn.” Giọt máu lạnh leo đàng sau ót y chảy dọc theo đầu ngón tay của tôi, một con mắt thê lương sâu bi mở ra, giống như đã dự đoán được lời nói kế tiếp. Tôi hôn hôn thái dương y, nhẹ giọng nói: “Ta sắp sửa phải đi, ngàn năm sau sẽ trở về. Con mắt này có thể giúp người nhìn những vật thuộc về Dương Gian, cũng có thể duy trì trăng tròn, có nó, Bạch sư gia chỉ là một con chuột bẩn thỉu.”

“Ngàn năm sau...” Ánh mắt đen thui đột nhiên mở to. Tiết Linh Vương như nghĩ tới gì đó, hai cánh tay ôm hông tôi buộc chặt, bỗng nhiên nói: “Nghị Minh, người đến từ ngàn năm sau sao?”

Nghĩ đến những lời nói của Tiết Linh Vương lúc đứng trước gương, hai tay vuốt trên những sợi tóc y khe chán động, “Thê của ta, nếu như ngàn năm sau ta không nhớ rõ người, ngàn vạn lần đừng buồn bã, đợi đến khi ta quay trở về, lần gặp mặt tiếp theo, chúng ta sẽ chân chính trở thành người yêu của nhau.” Tôi cắn thật hôn lên môi y, che giấu giọng nói nức nở, “Chờ ta.”

Y nặng nề ngủ say, không biết là do buồn ngủ, hay do năng lực của Thông Thiên tiên giả.

.....

Đứng trước cổ kính Linh Môi thần hồn giao hòa với mình, tôi yên lặng trao đổi với nó, rốt cuộc khiến nó phản chiếu những hình ảnh suốt ngàn năm —

Ngàn năm trước sau khi tôi rời đi, cương thi Vương Gia mất đi người yêu thường xuyên kiên trì đến băm nát lão bất tử Bạch sư gia, bởi vì cổ kính Linh Môi nằm trong tay Tiết Linh Vương, cho nên hắn không thể tiếp tục tu luyện, nhưng vì tâm nguyện mọc cánh thành tiên, lại vọng tưởng Thông Thiên tiên giả sẽ xuất hiện lần nữa, trả lại kim ngân tài bảo bị tôi khuâng vác đi toàn bộ, cho nên vẫn an nhiên cư trú ở nơi này. Mà Tiết Vân không thể giết hắn chết, nhớ đến lúc tôi bảo y chờ mình, cho nên vẫn làm cương thi sống trong Vương Phủ, thuận tiện bảo vệ người đi đường khỏi việc bị Bạch sư gia làm hại.

Bạch sư gia và nhóm lâu la của hắn vẫn không ngừng ăn thịt người, cương thi; Thông qua ăn thịt người để tu hành, đồng thời phá hoại thanh danh của Tiết Linh Vương, khiến y thay hắn trở thành một kẻ ác nhân giết người.

Mới đầu, khí tức vương giả của Bạch sư gia và Tiết Linh Vương vẫn ở thể cân bằng, bởi vậy mỗi đêm Tiết Vân đều đi dạo, dập nát hắn thành nhiều khối thịt không thể nhanh chóng phục hồi như cũ, nhưng chưa từng giải thích với thể nhân cái gì.

Cứ như thế, oán cương phát ra từ nhóm văn nhân ngày càng trở nên lợi hại, cùng Bạch sư gia và con nuôi Ngô Câu nguy hại tứ phương, sau bao nhiêu năm rốt cuộc chiếm thể thượng phong; Mà khí tức vương giả của Tiết Linh Vương tiêu hao gần như không còn, không thể hoạt động vào ban ngày, giống như những cương thi tầm thường thường xuyên cảm thấy buồn ngủ, lại không quan tâm lắm đám cương thi trong phủ, vì thế chúng nó dần dần chết đi, nay chỉ còn thừa lại vài con.

Tôi nhớ đến lúc mình và Tống Chí Lương lần đầu đến đây, tên xa phu phiền toái lắm mồm ăn cắp hành lý của chúng tôi chính do Bạch sư gia giả trang, có lẽ hắn đã ngộ ra cổ kính Linh Môi tuần hoàn với thời không ngàn năm sau, cho nên mới cố tình dụ chúng tôi đến đây. Khó trách khi ấy Tống Chí Lương nhìn thấy Bạch sư gia liền kéo tôi chạy trốn, có lẽ lúc đó hắn đã nhìn thấu lớp nguy trang của Bạch sư gia.

Tôi còn thấy công hiệu thần kỳ của hương tro. Nó có thể ngăn cách Âm Dương, làm lành vết thương bị cương thi xé rách, khiến người ăn tránh khỏi rủi ro gặp phải vật Âm Phủ; Ngàn năm qua, Tiết Linh Vương đều cho người qua đường ăn cơm hương tro, ý đồ chính là như vậy.

“Cát bụi trở về với cát bụi, đất trở về với đất, ngộ đi hờ, nếu không phục...”

Sau khi quang mang từ cổ kính biến mất, tôi ngẩng đầu, nhìn cả người cương thi Vương Gia giăng đầy mạng nhện hiện lên trước mắt.

17. Chương 17: Trân Bảo Tương

Vào lúc lạc vào thời không ngàn năm trước, gắt gao gần bó cùng cương thi Vương Gia chỉ cách nhau bởi một lớp kính, tôi luôn yên lặng nghĩ tới cái ngày mà chúng tôi gặp lại nhau, cũng đã chuẩn bị rất nhiều lời yêu thương dỗ dành y. Ngờ đâu đến khi tôi thật sự ở bên cạnh y, đã có thể ôm thân thể lạnh lẽo cứng ngắt vào lòng, thì cái gì cũng không thể nói lên lời, nghẹn ngào đứng một chỗ.

“Nghị Minh.” Tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi mình, ngữ điệu lạnh nhạt không đoán ra hỉ bi, nhưng vẫn mang theo một tia hoảng hốt giống tôi: “Cậu đã trở về.”

Tôi quay đầu nhìn cổ kính Linh Môi đằng sau, cái vẻ cổ xưa đã biến mất, nhẹ nhàng phát ra ánh sáng nhu hòa, giống như đang im lặng cổ vũ tôi. Tiết Vân lắc lắc cả người đứng lên, đã lâu không hoạt động nên tay chân y có hơi cứng ngắc, phải hết sức nhện bám trên quần áo, dựa đầu vào lòng tôi nói: “Ngàn năm trước, Thông Thiên tiên giả từng nói với ta, lần gặp mặt tiếp theo, chúng ta sẽ chân chính trở thành người yêu.”

Lòng bàn tay khô nhẵn đặt trên người tôi dần trở nên mềm mại, lớp da cũ đã bị lớp da mới thay thế. Tôi nhìn y vô thanh rơi lệ, dường như muốn tẩy sạch sầu bi ngàn năm qua, nốt ruồi chí đột nhiên tươi tắn, một lần nữa hóa thành bộ dáng mỹ nhân, dùng giọng nói dối hờn nói: “Cậu nói ta nghe, những lời này có phải thật không?”

Sơn lâm tĩnh mịch ngoài cửa sổ dường như đang tỏa ra ánh sáng tươi đẹp, tòa thành Đế Vương cổ xưa cũng bị thay bởi ánh hào quang rực rỡ, phảng phất như đã kéo xuống màn che. “Thật.” Tôi ôm eo y, yết hầu nghẹn ngào dần dần thanh lại, nói bên tai y: “Thật hơn so với bất cứ điều gì... Vương Gia của tôi... vợ của tôi...”

Nghe được xưng hô xa cách đã lâu, y rốt cuộc buông nỗi lo lắng xuống, cả người càng thêm ấm áp, tha thiết hôn tới, miệng lưỡi vẫn mang hương thơm thuần như ngàn năm trước, dây dưa cùng tôi như đang xác nhận gì đó, ý cười bên môi mang theo phong tư Vương Gia ngày xưa. Lúc này, tôi nhìn cánh cửa khép hờ rụt rè lộ ra một cái đầu, như vui như xót nhìn chúng tôi, chần chờ không dám tiến lên. “A Hương...” Nghe thấy tôi gọi nàng, chủ tử cũng không phản đối, nàng nhẹ nhàng bước tới, im lặng cúi đầu đứng bên cạnh chúng tôi.

Tôi nhìn cánh tay bị hỏng đã khôi phục nguyên trạng của nàng. Một thị nữ trung tâm như vậy, Tiết Vân đương nhiên không thể mặc nàng tàn phế; Trừng phạt thoát nhìn vô cùng đau khổ, nhưng vẫn nằm trong khả năng khôi phục như Bạch sư gia. A Hương rất thông minh, có lẽ từ ngàn năm trước đã biết đến luân hồi này, vì vậy cố gắng tìm biện pháp ngăn cản, nhưng vẫn tận mắt chứng kiến tôi lạc vào thời không ngàn năm sau, khiến Tiết Vân phải tiếp tục chờ đợi thật lâu. “Hảo cô nương.” Trong lúc xúc động, tôi không biết mình nên nói gì mới tốt, chỉ có thể tiến đến sờ đầu nàng.

Tôi thấy khóe miệng cứng ngắc của nàng lộ ra một mặt cười dịu dàng, đáy mắt phản chiếu hình ảnh ngược của ngọn lửa đang cháy lấp lóe, không khỏi ngẩn đầu nhìn sơn vụ mông lung ngoài cửa sổ, lẩm bầm lầu bầu nói: “... Ngày giỗ Bạch sư gia sắp tới rồi.”

Mặc kệ Tiết Linh Vương bị Bạch sư gia bắt nạt ngàn năm thế nào, hay mọi chuyện đều là lỗi tại tôi. Nhưng nay, thời điểm chuộc tội đã đến.

...

Tôi rút đi về âm trầm của Linh Vương Phủ, đạp lên sàn gạch lạnh lẽo đi về phía căn phòng âm u. Trong thư phòng Tiết Vân dẫn tới một cấm địa, có rất nhiều trân bảo y không muốn để ai nhìn thấy, thời điểm khi được sủng ái ngàn năm trước tôi từng nhìn thấy, chỉ đơn giản là bảo kiếm kim ngân do Thiên Tử ban cho, sau này lại bị Bạch sư gia chuyển đi, tiếp đó lại được tôi hóa thân thành Thông Thiên tiên giả chuyển về, đây cũng không phải là chuyện bí mật gì.

Tôi mở cửa ra, nhìn ánh sáng lấp lánh từ những viên ngọc mà thở dài. Những bảo vật này vào thời đó vốn đã là một thứ xa xỉ hiếm có, trải qua dòng lịch sử, thì càng trở nên vô giá. Tiền tài và trường sinh, chính là căn nguyên của tai họa. Bạch sư gia xinh đẹp nhưng hiểm độc, không yêu bất luận kẻ nào, nửa phần cảm tình cũng không có, chỉ biết vận dụng năng lực Linh Môi phục vụ bản thân, thậm chí còn nguy hại cả Tiết Vân.

Tôi không biết đám bảo vật biến hóa đa dạng này có gì tốt; Trên thật tế, tôi trải qua rất nhiều chuyện và đã trở thành thân, sớm không còn để ý đến mấy vật ngoài thân nữa. Ánh mắt tự do tự tại liếc quanh căn phòng dừng trước cái bàn loang lổ, tôi đi tới, quan sát lớp bụi đóng trên mặt hòm, trong lòng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trước khi rời khỏi thời không, tôi đã sớm thăm dò triệt để Linh Vương phủ, nhưng không hề biết trong căn phòng chứa bảo vật lại có một thứ như vậy. Nghĩ đến đây, tôi nhẹ nhàng mở nó ra.

Vốn dĩ tôi tưởng sẽ nhìn thấy châu bích bảo thạch độc nhất vô nhị gì đó, nhưng sau khi mở nắp hòm ra, đập vào mắt tôi là một bộ quần áo vải thủ công cũ kĩ, tôi nhìn đến xuất thần, sau đó liền nhận ra đây là bộ đồng phục học sinh Trung Hoa tân thời, thiết kế rất hiện đại, có cả túi và cúc áo xinh đẹp. Tôi cầm nó lên, phát hiện dưới đáy hòm còn rất nhiều vật đặt chỉnh tề, vài cái bát tôi đã từng dùng, vài cái ly rượu tôi đã từng ném, với rất rất nhiều vật lặt vặt khác nhau.

Thời điểm khép nắp hòm lại, nước mắt tôi chực rơi là chảy.

Tôi dường như nhìn thấy cuộc sống sinh hoạt suốt một ngàn năm lịch sử của cương thi Vương Gia, mỗi ngày không hoài để ý đến kim ngân bảo vật, mà chỉ ngồi ngay ngắn tĩnh tế ngắm nhìn các đồ vật lặt vặt, tự trò chuyện một mình an ủi trái tim đã chết, vì chờ đợi mà khô héo dần. Trong lúc đó, bất luận có miễn cưỡng bao nhiêu lần, liệu mạng quên đi sự thật, cũng không thể thoát khỏi xiềng xích trôi lên mặt nước —

Tiết Vân biến thành cương thi, ngay cả tiên tử cũng không thể cứu vớt được, triệt triệt để để thành cương thi.

Đi tới tiểu ốc Tổng Chí Lương ở tạm, lúc này hắn đang ngủ trưa, tiếng ngáy vang như sấm, khuôn mặt vô tội hồng nhuận dị thường, thần sắc lúc ngủ say cũng an nhiên vô cùng, nhìn kĩ lại thì trông béo hơn nhiều. Tôi vốn định ngồi đợi hắn tỉnh lại, nhưng tiếng ngáy như sấm rền thật sự rất đáng ghét, liền tiến lên vỗ vỗ vai hắn, nhìn hai mắt mông lung hé ra: “Chí Lương, còn không mau mở mắt xem ai đến đây.”

Tổng Chí Lương ngáp một cái, dường như còn đắm chìm trong giấc mộng đẹp: “Tiểu thiếu gia tự phụ của Đường gia chứ ai... Hả? ...A!” Hắn rút cuộc thanh tỉnh, khiếp sợ xen lẫn vui mừng nhìn tôi êm đẹp ngồi trước mặt, lâu sau mới lấy lại được tinh thần, giật mình ngồi dậy: “Thằng bạn học, cậu rút cuộc đã trở lại!”

Tôi gật đầu, tay chỉ vào cái bụng tròn vo của hắn, nói: “Nếu bộ dáng này của cậu bị chị dâu thấy, nhất định sẽ cười đến mức không dậy nổi.” Dứt lời, hắn nhớ thân thể gầy của mình lúc trước, không khỏi phát ra tiếng thở dài.

“Chị dâu của cậu... Aiz...” Được cương thi Vương Gia nuôi dưỡng vài ngày cũng không khiến Tổng Chí Lương quên mất việc trở về nhà, cũng không vội hỏi tôi chuyện xảy ra, sầm mi khổ kiếm dựa vào cửa sổ nói: “Tính đến nay, Mĩ Phượng đã đủ tháng sinh đứa nhỏ, chiến sự không biết đã tiến triển thế nào, chúng ta vẫn còn đợi ở nơi thôn sơn hẻo lánh này, lỡ như cương thi Vương Gia không muốn thả người...”

Tôi vỗ vỗ vai hắn, nói: “Đi thôi, tôi dẫn cậu xuống núi.”

Tổng Chí Lương sững sốt hồi lâu, cẩn thận đánh giá trang phục bất đồng giữa tôi và hắn, đầu óc thông minh cộng với kinh nghiệm ở cùng với tôi đã đoán được vài phần tình trạng hiện tại, do dự nói: “Hết thầy đã chấm dứt?” Thấy hắn không hỏi nhiều, tôi đem chuyện liên quan về thân phận Thông Thiên tiên giả nuốt trở vào, thở dài đáp: “Có lẽ vậy.”

Đối với cậu, tất cả đã kết thúc; Nhưng đối với tôi, đó là một hành trình xa xa không thấy điểm dừng.

Mỹ nhân cương thi trong Linh Vương phủ mang đồ ăn đến, tôi và Tổng Chí Lương lấp đầy bụng, xử lý tốt đồ dùng trang phục, sau đó cùng nhau đi xuống chân núi. Đàng sau, Thực Nhân Thôn đã bước vào thời điểm cuối ngày, mặt trăng thê lương chiếu rọi mang theo cảm giác ảm áp. Ngọn đèn đuốc ảm đạm xa xa sâu trong rừng hiện ra mấy cái bóng nhảy nhót. Tiết Vân không đi tuần thôn, cho nên cương thi đi một cách không mục đích, nhóm thủ vệ thì đang nghỉ ngơi ở Vương phủ.

Vốn Tổng Chí Lương vô cùng hoảng sợ khi nhìn tướng mạo xấu xí của đám cương thi, nhưng thấy tôi có vẻ thông dong nên cũng dần thả lỏng, sóng vai đi ngang qua chúng nó. Mao Cương và Khiêu Cương nhìn thấy tôi, đều ngơ ngác đứng lại, giống như đang cúi chào tiên tử của chúng nó; Tôi cẩn thận đếm, phát hiện số lượng cương thi so với ngàn năm trước, chắc chắn đã thiếu mất rất nhiều.

Đám hộ vệ võ công cao cường khi còn sống, đều tiến hóa thành Mao Cương lợi hại nhất ở đây, bọn nó tuy lợi hại, nhưng lợi hại hơn chính là Thông Thiên tiên tử. Mà Thông Thiên tiên tử chính là tôi, cho nên tôi liền trở thành tiên tử của cương thi.

Mỹ nhân sườn núi Hương Hồn nghe tiếng người tới, đều rụt rè lộ ra cái đầu nhìn chúng tôi, hai tròng không có mắt, chỉ còn trống rỗng và vắng lặng ngàn năm.

Bởi vì công pháp Bạch sư gia tu luyện không thể dính tới nữ nhân, cho nên các cô nương tuần táng thoát khỏi vận mệnh bị nhóm văn nhân cắn nuốt máu thịt, tiếp tục sinh tồn lâu dài với Dục Tây. Tiết Vân vốn không phải ác nhân, chưa từng giết chết các nàng, đối đãi giống như A Hương, bởi vì máu loãng còn chưa kịp phân hủy đã trở thành mỹ nhân cương thi, cho nên các nàng chưa từng đánh mất hồn phách. Bởi vậy nơi náo nhiệt nhất trong Thực Nhân Thôn, chính là đám nữ nhi ở sườn núi Hương Hồn.

— Rốt cuộc tôi nên cứu vớt những cương thi đã lâu không hưởng thụ qua ánh sáng Dương Gian – những người thân cận, bề tôi trung thành với Tiết Linh Vương như thế nào?

Đáp án hiện lên rất rõ ràng; Phải do Thông Thiên tiên tử đến siêu độ cho chúng nó, mang hồn phách của lũ quỷ hồn cô đơn, những cô nương công tử ở thời dân quốc loạn lạc đầu thai chuyển thế.

“Nghị Minh, cậu thật sự không đi?” Tổng Chí Lương đứng kế bia đá Thực Nhân Thôn, trên đầu đầy bụi đen, thần sắc nhìn về phía Linh Vương phủ có hơi phức tạp, giọng nói khuyên bảo cũng thay đổi âm điệu, ảm ảm mang ý cầu xin. “Bây giờ không thể đi, cậu thay tôi nói với Đường gia rằng thiếu gia tạm thời chưa thể trở về.” Tôi biết hắn lo lắng cho tôi, nhưng khó khăn lắm mới thoát ra được vòng tuần hoàn, trách nhiệm của Thông Thiên tiên giả còn chưa hoàn thành, sao có thể rời đi được?

Tổng Chí Lương trầm mặc hồi lâu.

“Nhưng Tiết Linh Vương sắp không được, nếu cậu ở lại nơi này, thì chỉ bị liên lụy mà thôi.” Vào lúc lời nói sâu kín bay vào trong màng nhĩ, tôi mơ hồ nhận ra một tia cổ quái. “Tiết Linh Vương sắp không được?” Tôi quay đầu mờ mịt nhìn hắn, nhú mi nói: “Chí Lương, cậu nghe thấy những lời nói sai trái như vậy từ đâu?”

Trong nháy mắt nhìn thấy hình dáng hắn, hô hấp tôi đột nhiên đình trệ.

Bạch sư gia bộ dáng ác quỷ mỉm cười yêu dị, vòng tay qua eo tôi, đầu lưỡi đen thui liếm lên vành tai tôi.

“... Tôi nói y sắp không được, thì chính là không được.”

18. Chương 18: Bạch Chi Tế

Trắng tròn ảm ảm trên đỉnh đầu đột nhiên trở nên ảm đạm dần, sâu trong đôi mắt hắn ảm ảm phản chiếu một tia quỷ dị. Tôi không ngờ mình lại gặp lại kẻ địch ngàn năm trước nhanh như vậy, trở mắt một lát, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại, mặt không đổi sắc tách khỏi hắn, nói: “Bạch sư gia.”

Có lẽ hắn không nghĩ tới chuyện tôi sẽ lạnh nhạt như vậy, khẽ nhếch mày liễu tình tẻ, thu lại đầu lưỡi liếm láp quanh miệng một vòng. “Người giấu bạn học của ta ở đâu.” Bây giờ tôi không còn sợ hắn nữa, sau khi đẩy hắn ra khỏi người mình, thông dong hỏi.

Con mắt Thông Thiên tiên giả nhìn thấy hắn không ngừng tỏa ra linh lực thấp kém, tôi biết lúc này hắn đang mệt mỏi, lại nghĩ tới động tĩnh kêu ngao mấy ngày nay trong lúc tôi không có ở đây, trong lòng tăng thêm vài phần khác thường. “Làn da họ Tổng thiệt non mềm...” Bạch sư gia nghiêng đầu ra vẻ hoang mang một lúc lâu, thân thể mềm mại lại dán lên lần nữa, kề bên tai tôi cười khanh khách, nói: “Ăn rồi.”

Phảng phất có một tiếng sấm rền oanh tạc đỉnh đầu, giọng nói u nhiên sắc bén giống như những móng tay nhọn cào mạnh trái tim tôi, tôi ổn định cơ thể, yên lặng nhìn hắn, nói: “... Sư gia, người có biết bốn chữ ‘Giết người đền mạng’ viết như thế nào không?” Bàn tay nắm chặt cổ áo hắn hiện ra từng khớp xương, tôi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Bạch sư gia, bắt đầu sử dụng năng lực cổ kính Linh Môi, kiểm soát cổ họng hắn.

Vốn hắn đã bị tôi hấp thụ năng lực đến mức không còn khả năng dịch dung, giống như cái lần hắn dịch dung thành tên lái xe vậy, không ngờ lại bị lừa lần nữa, lợi dụng việc tôi hoàn toàn không hề nghi ngờ hay phòng bị thẳng bạn mình, cho nên dễ dàng bị thủ thuật hắn che mắt. Tôi nhìn cần cổ hắn bị bóp hiện ra

vân đen, cười lạnh nói: “Sư gia chắc người cũng hiểu, khi người đứng trước Thông Thiên tiên giả, ta giống như ngọn núi nhìn đám lá rụng bình thường nhỏ bé yếu ớt.” Trong lúc đang nói, lá vàng ở xung quanh dưới chân đều biến thành bột phấn.

Mỹ nhân cương thi ở sườn núi Hương Hồn cách đó không xa ngược nhìn chúng tôi, sương mù trên đỉnh đầu dần kéo tới, bởi vì không nhìn ra song phương ai thiện ai ác, cho nên chỉ dùng bộ dáng xem kịch. Tôi mở con mắt Thông Thiên tiên giả, sâu sắc nhận ra khắp cánh rừng đã tràn ngập hủ khí, không bao lâu sau đã thấy những người khổng lồ đi tới, thề một cái lưỡi dài.

Tôi nhớ lại chuyện ngàn năm trước, đám văn nhân hóa thành quỷ vật được Bạch sư gia nuôi dưỡng trở nên ‘mập mập cường tráng’, thân thể đầy cơ bắp chồng chất nhìn như Địa Ngục Tu La, so với việc chờ đợi nhóm hộ vệ Mao Cương của Tiết Vân, không bằng ngay bây giờ xem ai thôn phệ được ai. “...Hết thấy đều do người dựng lên.” Đám quỷ vật đến càng gần, tôi ném Bạch sư gia xuống dưới chân, móng tay biến hóa giống như lưỡi dao sáng chói nhắm thẳng vào lồng ngực hắn.

Tôi vốn tưởng mình sẽ không chút do dự chấm dứt cuộc sống trường sinh của hắn, đưa hồn phách của hắn đến cảnh giới Tịch Diệt; Chung quy bởi vì người này chính là căn nguyên tai họa của tôi và Tiết Linh Vương, nát xương khoét thịt cũng không đủ bù đắp tội lỗi của kẻ ác nhân này. Mà khi tôi chân chính sử dụng năng lực Thông Thiên tiên giả chuẩn bị đánh hắn, lại chần chờ.

— Giết Bạch sư gia, chuyện chỉ đơn giản có vậy thôi sao?

Chính ngay trong nháy mắt thần trí tôi hoảng loạn, Bạch sư gia giao hoát nắm được cơ hội, cả người vốn dĩ bị tôi áp chế nay đảo ngược tình huống áp sát vào tôi, hay tay ôm chặt tôi. “... Học sinh họ Đường, nếu hết thấy là lỗi của tôi, vậy tại sao cậu không chỉnh lại tất cả mọi thứ?” Hắn như ai oán lắm bấm bên tai tôi, động tác ái muội khiến lông tơ sau lưng tôi dựng đứng.

Hắn bây giờ hầu như không còn linh lực, căn bản không thể chế trụ tôi, động tác nhìn như ngang ngược nhưng thật ra chẳng là gì cả, tôi nhử mi, không biết hắn đang định diễn kịch gì. “...Cậu không thuộc về nơi này, cũng không thuộc về Tiết Vân, chỉ vì tôi trong lúc lơ đãng gọi phải người đáng thương là cậu thôi; Nếu như tôi hướng cậu nhận lỗi, mang những vật trân bảo bên trong quý phủ tặng cho cậu, sau đó đưa cậu rời khỏi đây, cậu thấy thế nào?” Trong lời nói của hắn lộ ra vẻ mê hoặc, khuôn mặt diễm lệ thủy chung mang theo nụ cười yêu dị, người bình thường nhìn thấy, không chừng sẽ thất hồn lạc phách.

Nhưng trong mắt tôi hắn thật ra chỉ là lão quái bắt tử, ngay cả nửa phần tình cảm cũng không có, chỉ mặt lạnh đẩy hắn ra, đầu ngón tay lại biến thành lưỡi dao lóe sáng. Ánh sáng trắng tròn càng trở nên mỏng manh, rừng núi được tôi truyền một ít sinh khí lúc này lại trở nên hoang vu, “...Không muốn sao? Xem ra tại tôi... không đủ đẹp.” Bạch sư gia gói đầu lên lồng ngực tôi, cố ý lộ ra giọng nói trầm thấp xinh đẹp, giống như không hề e ngại lưỡi dao sắc bén ngay lập tức có thể chấm dứt sinh mệnh hắn.

Tôi phảng phất như cảm thấy gì đó đang dừng lại, trong lúc lòng đang cảm thấy khó hiểu, lại nghe hắn nói những ra những lời không thể tưởng tượng được. “Đường Nghị Minh, một thanh niên thời Trung Hoa như cậu luôn không hiểu chuyện.” Bạch sư gia nói tôi nghe, lại như lắm bầm lâu bầu một mình, xuất thần nhìn gương mặt của tôi, sau đó ôn nhu vuốt ve nó như Tiết Vân vẫn hay làm, “Cậu không hề biết, thật ra tôi yêu cậu, cảm giác yêu thích này đã giằng co từ rất lâu. Có lẽ từ lúc tôi quyết định cướp lấy mọi thứ Tiết Vân sở hữu, ngay khi thay thế hoàn toàn sự hiện diện của y, đã vô giác thừa nhận ý niệm của y.”

....

Bạch sư gia thấp giọng kể lại những chuyện ngàn năm về trước mà ngay cả tôi cũng không nhớ rõ, những chuyện vụn vặt tích trữ dần dần, giống như khi Tiết Linh Vương thu thập các vật lật vạt của tôi, trên mặt hắn hiện lên tình ý ôn nhu: “Năm đó, Tiết Vân sinh ra ý niệm muốn có người yêu, bất quá do y tưởng cậu có thể giúp y trở nên bất tử, tôi vốn không thèm để ý, chỉ muốn dùng cậu chọc ghẹo y mà thôi. Nhưng khi cậu thật sự trở thành Thông Thiên tiên giả, mọi thứ đã rời khỏi quỹ đạo của nó...” Bạch sư gia thần nhiên nở nụ cười: “Ngàn năm trước, khi Tiết Vân một lần lại một lần đánh nát xác thịt của tôi, lúc cậu hồ hững đứng ở bên cạnh nhìn, có từng để ý đến ánh mắt yêu hận đan xen này hay không?”

“Sinh viên, sư gia cũng rất mến cậu.”

Cảm giác khác thường ồ ạt chảy ra trong lòng, nhìn Bạch sư gia thần sắc cô tịch trước mắt, chẳng hiểu tại sao, trong nháy mắt tôi cảm thấy lời hắn nói là sự thật; Nhưng tôi nhanh chóng tỉnh táo lại, phát hiện trắng tròn trên đỉnh đầu hơi chệch đi, dự cảm bất an dần dần nảy sinh. Nhìn Vương phủ âm minh rét lạnh ở xa xa, nghĩ đến việc Bạch sư gia hóa trang thành Tổng Chí Lương lúc nãy, tôi lần nữa chế trụ yếu hầu hắn, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua đám văn nhân vây xung quanh, nhướn mày nói: “Sư gia, sinh viên khuyên người không nên dùng quỷ kế lừa giỡn ta.”

Ngay từ lúc hắn sâu kín nói rằng, Tiết Vân sắp không được.

Cảm giác cảm hận thật sâu dâng lên, một phen gỡ hai cái tay quấy phá trên người tôi, nắm chặt cảm hắn hỏi: “Nói cho ta biết, người đã làm gì Tiết Vân.”

Tôi rất hiểu tên Bạch sư gia này. Bất luận ngược dòng thời gian trở về ngàn năm lúc giặc ngoài thế loạn, hay là vào thời dân quốc Trung Hoa thế cực bất an hiện giờ, thứ hắn theo đuổi không gì ngoài trường sinh, tiếp đó là hai chữ quyền thế, sao có thể sinh ra ý niệm có người yêu như Tiết Linh Vương. Từ khi hắn dùng cơ thể dựa lên người tôi, tôi đã mơ hồ cảm thấy hắn muốn kéo dài thời gian, linh cảm trong lòng nay càng mạnh, tôi xách cổ áo hắn đi về phía Linh Vương phủ.

Cả người hắn cực nhẹ, như du hồn bám trên cánh tay tôi, tuy rất đau đớn, nhưng lại làm bộ như không có việc gì, im lặng hồi lâu trên tay tôi, sau đó cười quỷ dị: “Tiết Vân đúng là thứ ngu ngốc, ngàn năm trước chấp nhận bị nguyên rửa thay cậu, lại không biết ăn thịt người để bù lại khí lực, tạm thời không đề cập đến cảm giác đau đớn kinh khủng thế nào khi trắng non xuất hiện, cư nhiên kiên trì hơn ngàn năm, e rằng đã sớm bị vết sạch –”

“Khả năng trường sinh của tôi sắp không còn nữa, bởi vậy trước đây, dù chỉ còn một điểm khí lực cũng sẽ đem tặng cho Tiết Linh Vương, khiến y mau chóng bước một chân vào cánh cửa Địa Ngục, y cứ từng ngày mai một ở sơn gian này với tôi, mất đi cơ hội làm một đôi sư đồ thân thiết.”

Tôi dừng bước, nhìn khí đen nhè nhẹ leo từ chân núi lên, sương mù lúc ẩn lúc hiện bao quanh Vương phủ, ánh trắng tròn ảm đạm dần biến thành màu đỏ như máu. Lão hán Ngô Câu hút thuốc lảo, cầm ngọn đèn lồng đi về phía này, nhìn thấy tôi liền nheo mắt, không hề lộ ra thần sắc e ngại, bình tĩnh nhìn về người trong tay tôi nói: “Sư gia, đã hoàn tất.”

Vừa dứt lời, khắp sơn gian của Thực Nhân Thôn vang lên tiếng cười kiêu ngạo mà u buồn của Bạch sư gia. Linh lực cuối cùng của hắn như ngọn đèn trước gió bị dập tắt, cuối cùng ngã xuống bùn đất ẩm ướt, tia sáng trong mắt cũng biến mất. “...Ba ngày, còn ba ngày nữa, Tiết Vân sẽ hồn phi phách tán.” Thân thể nhẹ nhàng của Bạch sư gia tránh thoát khỏi tay tôi, đáp xuống rồi nhìn thẳng tắp vào tôi: “Sinh viên, cậu cần phải suy nghĩ kỹ, nếu cậu ở lại, khó tránh khỏi việc bị nguyên rửa ăn mòn cùng y; Mà nếu cậu chọn một mình rời đi, hoặc chọn đi cùng tôi – lúc chưa lưu lạc Hoàng Tuyền, còn có thể hưởng vinh hoa phú quý, sống một cuộc sống vĩnh hằng cùng nhau.”

....

Bên kia núi, nhóm văn nhân quỷ vật đã vào Linh Vương Phủ đấu với đám hộ vệ bên trong, mỹ nhân cương thi vẫn đang khiếp đảm đường như đã nhận được chỉ thị, bò ra khỏi mặt đất ngăn chặn đám quỷ vật cơ bắp thịt kia. Tiếng khóc thét từ Địa ngục lướt qua ngọn núi rơi vào trong tai tôi, điểm đen trên đỉnh núi cách đó không xa phát ra ánh sáng phóng đại, bóng dáng của tôi dường như cũng thoáng hiện trên đó.

— Đó là cổ kính Linh Môi, cùng với Tiết Linh Vương đang ôm cổ kính Linh Môi.

“Ngày thơ đến cực điểm.” Tiết Vân dĩ nhiên mang theo tướng mạo cương thi Vương Gia cố gắng chống đỡ, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương nhìn về phía Bạch sư gia, khúc môi mơ hồ chảy ra máu tươi.

Y nhẹ nhàng di chuyển cổ kính, ảnh ngược trắng tròn ảm đạm bên trong cổ kính, đột nhiên trở nên sáng ngời, ánh trắng xuyên qua cánh rừng chiếu lên đàn cương thi đần độn, khiến chúng nó lên tinh thần, giống như đã thấy gì đó, càng chiến càng dũng mãnh, bất ngờ kéo lão hán Ngô Câu không kịp đề phòng xuống đất, đồng loạt gào thét hóa thành đất đen, đưa tiếng nứt vỡ ngưng bật vào Hoàng Tuyền.

Mà lúc này, bàn tay như lưỡi dao sắc bén của tôi cũng hạ xuống. “...Sư gia, đáng tiếc cho người vì đã quá đề cao bản thân, xem nhẹ Thông Thiên tiên giả do một tay người sáng tạo ra.” Cả người hắn giống như vô

số lần trước, cốt nhục đứt đoạn chia lìa, mùi máu bắn tung tóe bay theo làn gió, thoang thoang vào gian mũi. Tôi biết rằng lần này, dù có thể nào đi chăng nữa hân cũng không thể khôi phục lại như cũ.

“...Cậu sai rồi.” Cái đầu lăn tròn trên mặt đất im lặng trong chốc lát, sau đó nâng mắt nhìn tôi, trong khoảng miệng lấp lửng phát ra những lời cuối cùng: “Tôi nói rồi, tôi là tiên tri — thấy được hết thấy tương lai. Việc chết dưới tay của cậu, tôi đương nhiên biết, nhưng so với việc chết vì linh lực cạn kiệt, tôi càng nguyện ý chết dưới tay cậu... Đường Nghị Minh, cậu thông minh như vậy, có hiểu được ẩn ý trong đó không?”

Tôi nhìn thân thể hân sôi trào hòa tan thành những giọt máu loăng, bị bùn đất hút lấy toàn bộ, chỉ lưu lại cái đầu với mái tóc đen dài dưới chân tôi. Bi ai nồng đậm nảy sinh trong lòng, ma xui quỷ khiến tôi cúi đầu, nói với cái đầu đang giãy dụa trong bùn đất:

“Ta tạm thời tin người lần này, ngủ yên đi.”

Tôi thấy trong mắt hân xẹt qua một tia kinh dị, rất nhanh liền bị một cảm xúc không biết tên bao trùm.

Chậm rãi, hân rút cuộc nhắm hai mắt lại, rơi vào giấc ngủ sâu thẳm.

....

Sau khi tôi cảm nhận hết thấy ai lạc hồng trần, lúc quay đầu lại, lẳng lặng đối diện với cương thi Vương Gia đang phải chịu lời nguyện rửa ác độc.

Cái nơi đã bị những kẻ ăn thịt người đặt tên suốt ngàn năm, rốt cuộc hủ khí cũng bị tiêu tán khỏi sơn trang khi mặt trời ló dạng,, mọi thứ trở về yên tĩnh ban đầu.

19. Chương 19: Khúc An Hôn

Tôi mơ hồ có cảm giác mọi chuyện đã kết thúc, nhưng lại như không có.

Tên ác nhân Bạch sư gia này không buông tha bất cứ cơ hội làm bậy nào, trước khi đưa cơ thể sống ngàn năm của mình trở về cát bụi đã kịp thời tặng cho tôi một phần đại lễ. Tiết Vân phải chịu đựng lời nguyện suốt ngàn năm, nhân lúc linh lực suy yếu điên cuồng trào ra từ vô số nơi, cơ thể vốn đã vô cùng yếu ớt không thể chống đỡ nổi sức mạnh này, khiến chúng tôi lâm vào tình cảnh tuyệt vọng.

Nếu tôi và Tiết Vân chỉ là hai người xa lạ không quen biết nhau, tôi sẽ không hề cố kỵ sử dụng biện pháp tầm thường nhất, đó là siêu độ y, sau đó nói lời tạm biệt với Thực Nhân Thôn, trở về Bắc Kinh — cái nơi luôn phải thận trọng trong lời nói và cuộc sống sinh hoạt; Mà y cũng có thể giải thoát khỏi sự mục nát và cảm giác đau khổ đầy phức tạp suốt ngàn năm, chân chính đầu thai hoá cốt, có lẽ trong tương lai sách sử sẽ hiện ra một dấu vết đậm màu, không hề có tôi trong đó.

Nhưng bây giờ, chúng tôi yêu nhau —

Tôi đi một bước về phía y, y đột nhiên lùi về sau, cổ kính Linh Môi đang ôm trong lòng rơi xuống lớp bùn đất mềm mại, mơ hồ phản chiếu hình dáng rắng nanh. Tôi nhận ra y đang lo lắng, biết rằng nếu mình tùy tiện tiến lên, khó trách khỏi bị lời nguyện kia hóa thành chướng khí ăn mòn; Không biết linh lực Thông Thiên tiên giả có thể duy trì liên tục bao lâu, rất có khả năng sau khi tôi siêu độ toàn bộ cương thi trên ngọn núi này, bản thân sẽ trở lại làm một sinh viên bình thường.

Lúc giọt sương sớm đọng lại trên đám cỏ dại rậm rạp, đàn cương thi nằm dưới lòng đất không say ngủ như thường ngày, giống như đã nhận ra điều gì đó, con mắt khô mục nhìn về phía tôi mang theo kính sợ cùng chờ mong, tôi đi tới kế bên Tiết Vân, cúi người nhặt cổ kính Linh Môi dính đầy bùn lên, không ngoảnh nhìn ánh mắt hơi hơi phiếm hồng của y, thông thả đi lại gần đàn cương thi ái mộ tụ tập xung quanh.

Tôi đến càng gần, ánh sáng ngày mới càng thông thả chiếu xuống những nơi râm tối; Nhóm văn nhân không chiếm được thắng lợi suy sụp dưới mặt đất bỗng nhiên xôn xao, mỹ nhân cương thi ngậy ngốc trên sườn núi Hương Hồn nhìn Tiết Vân, nơi cổ họng phát ra âm thanh nức nở đầy sợ hãi và không cam lòng. Là do

trong lòng mỹ nhân cương không muốn ly biệt Tiết Vân, nhưng chuyện đã đến nước này, không thể nghe theo ý nguyện của các nàng được.

“Cát bụi trở về cát bụi, đất trở về với đất, nhữ đi hồ, bắt lưu cốt...”

Tôi niệm một chú văn mà ngay cả tôi cũng không nghe rõ, bên tai vang lên tiếng kêu linh động như đến từ một nơi kỳ ảo xa xôi, yên tĩnh mà thông thả, lặng lẽ khép hai mắt. Dưới mí mắt là một thế giới không thuộc về tôi, linh lực tràn đầy đánh tan thì khí dày đặc, một luồng gió lớn thổi các hồn phách bị giam cầm trong thể xác thối rửa suốt ngàn năm bay lên giữa không trung, ánh nắng trời chiều đỏ thắm mang theo chương khí chết chóc tràn ngập, trong lúc mơ mơ hồ hồ, tôi nhìn thấy con đường Hoàng Tuyền.

Tôi bắt gặp thẳng bạn của mình đang bị ai khóc dưới cây Dương Liễu, đứng kế bên là Mạnh Bà đã chuẩn bị tốt nước canh. Hồn vẫn còn rất trẻ, thậm chí còn chưa hưởng thụ niềm vui làm cha, đã phải táng thân ở nơi này, trở thành vong linh được tôi siêu độ. Trong lòng hồn có lẽ sẽ oán hận tội, oán thẳng bạn không xuất hiện đúng lúc, hại hồn phải xa vợ xa con mình.

Áy náy cộng đau khổ xen lẫn trong lòng, nhưng tôi vô năng vô lực, chỉ có thể vì hồn ngâm thêm một khúc an hồn, từ từ mở hai mắt liên kết Âm Dương.

....

Sau khi âm khí ở Thực Nhân Thôn tán đi, ngày và đêm khôi phục lại cân bằng vốn có, màn đêm khoan thai bao trùm, đỉnh đầu không còn ánh trắng trắng bạch bao phủ màu máu, quả thật là một khung cảnh tốt đẹp.

Nơi này đã không còn đàn cương thi, không còn đám văn nhân, cũng không còn sư gia; Chỉ còn cương thi Vương Gia phải chịu lời nguyện không thể kìm chế, cùng một người thường mang theo cái tên tiên tử, dùng ánh mắt thống trị quan sát rừng núi thừa thốt, dưới một góc hẻo lánh không người biết, càn quấy dây dưa cùng một chỗ.

“Nghị Minh... Ừm... Ta...”

Cơ thể bị tôi va chạm thì thoáng lộ ra hình dáng cương thi, nơi tư mật ôn nhuận như mùa xuân bao chặt lấy vật thể cứng rắn, khiến người ta không nhận ra không khí nặng nề xung quanh. Tôi hôn lên ngực y, mặc cho nhiệt độ nóng bỏng len lỏi giữa cả hai, khiến dục vọng chôn sâu bên trong y hóa thành ngọn lửa, bắn vào trong cơ thể sắp sửa biến mất.

“A...” Hoan ái trấn an cảm xúc mãnh liệt của tôi, ánh mắt y vẫn thủy chung mềm mại; Trông y cứ như vẫn có thể chịu thêm một lời nguyện của Bạch sư gia, thật ra y đã sắp không chịu nổi nữa, nhưng vẫn cực lực làm ra vẻ vui sướng, dường như muốn trở thành vật hiến tế ở nơi Âm Dương điên đảo này, đem toàn bộ thần hồn dung hòa vào trong máu thịt tôi.

“Hãy luân hồi đi.” Tôi nghe mình nói vậy. Dù có chìm đắm trong vui sướng ngắn ngủi bao nhiêu, đầu óc tôi vẫn luôn thanh tỉnh. Tiết Vân khẽ động dậy, tôi cúi đầu đụng chóp mũi của mình vào chóp mũi của y, một lần nữa cần răng nói: “Vì tôi, luân hồi đi, được không?”

Tiết Vân trầm mặc, chủ động di chuyển, lại một lần nữa triền miên cùng tôi, thủy chung không nhắc đến tai họa lửa xém lông mày, dù dễ tôi rơi vào vực sâu ngọt ngào, giống như không muốn nhìn thấy chông gai trên con đường phía trước. “...Ta không muốn.” Hồi lâu, y rốt cuộc thất hồn lạc phách lên tiếng, khẽ vuốt ve tấm lưng tôi, cười nhẹ nói: “Rõ ràng cậu đã hứa, sau khi trở về, chúng ta sẽ chân chính trở thành người yêu của nhau, vậy cơ sao cậu lại... không muốn giữ lời...”

Chương khí trên người Tiết Vân càng thêm nồng đậm; Lời nguyện không biết tên dần dần mạnh lên. Tôi định dùng năng lực Thông Thiên tiên giả tiêu trừ nó, lại phát hiện chương khí đó như một vực sâu không đáy, đầu ngón tay vừa tiếp xúc với nó, linh lực nguyên bản thuộc về sư gia cũng không đi vào; Tôi cảm thấy một mối, đành phải buông tha ý định này, ngược lại ôm y càng chặt, giống như muốn chia sẻ đau đớn với y.

Trong lòng tôi kỳ thực rất rõ ràng, nếu như Tiết Vân không đi đầu thai, một là sẽ ứng với lời hồn phi phách tán của Bạch sư gia, hai là sẽ tiếp tục cuộc sống như một cương thi Vương Gia. Chúng tôi vĩnh viễn phải giẫy dụa trong vòng tuần hoàn, không cách nào đi đến cuối đường.

Bởi vậy dù có ra sao, tôi cũng sẽ tự dùng hai bàn tay mình, dẫn y đi đầu thai.

Làm tình cả ngày trong hoang sơn vắng vẻ không người, cộng thêm thân thể bị chứng khí ăn mòn, Tiết Vân hiềm khi ngủ vào ban đêm, dung mạo y lúc thì tuấn mỹ như ngàn năm trước, lúc thì giập mình hóa thành hình thái cương thi. Tôi nhìn dung nhan lúc y ngủ, không tự chủ xoa xoa đầu y, rồi dừng lại trên con mắt Dương Gian mà tôi tự mình khai mở, cười khổ ngồi dậy, đi đến căn phòng cung phụng thần linh có một cái lưu hương, lấy một nhúm hương tro từ bên trong.

Chỉ một nhúm hương tro này, cũng có thể triệt để phong bế con mắt Dương Gian của Tiết Vân, ép buộc y đầu thai, chân chính bắt đầu lại từ đầu.

Cổ kính Linh Môi dựa sát vào vách tường tỏa ra ánh sáng nhu hòa ôn nhuận, giống như đang an ủi tôi, cổ vũ tôi trừng phạt người yêu không hiểu chuyện, sau khi luân hồi sẽ đoàn tụ với nhau. Những hạt hương tro lạnh lẽo, theo khe tay rơi thành một đường, tôi nắm nó thật chặt đi đến chỗ Tiết Vân, cúi đầu hôn trán y, lông mi y, đôi mắt và cả cái mũi, ánh mắt lưu luyến thật lâu trên làn môi sứt nẻ, sau đó chạm vào bờ môi y.

Ngay khi những hạt hương tro từ lòng bàn tay tôi rơi xuống, che đậy đôi mắt thường dùng để ngắm nhìn tôi, đến khi nhìn lên, tôi thấy một mỹ nhân cương thi đứng trước gió. Nàng mặc một cái váy màu hồng đơn giản, trên khuôn mặt cương thi mang theo vài phần xinh đẹp, bộ dáng chần chờ như muốn nói lời từ biệt, cách trang điểm cũng rất dễ nhìn.

Tôi ngược lại đã quên, giữa rừng núi vắng vẻ ngoài trừ chúng tôi, còn một cương thi vẫn chưa đi — đó là thị nữ làm bạn với Tiết Vân suốt ngàn năm, một bề tôi và là người bạn trung thành nhất, tên gọi A Hương. “... A Hương.” Tôi nâng tay ý bảo nàng đến gần, cẩn thận ngắm nhìn nàng, giả bộ thoải mái cười nói: “Người cũng sắp đi sao?”

A Hương giống như không biết chuyện Tiết Vân bị nguyên rủa, nhu thuận gật đầu, không hề kháng cự với vận mệnh, chỉ lo lắng nhìn Vương Gia của nàng, y y dấn gì đó với tôi, lại than nhẹ một tiếng, lúc này mới buông tha, tập tễnh rời đi. Tôi nhìn bóng dáng của nàng xuyên qua cổ kính Linh Môi, hướng về ánh mặt trời sắp lặn trên con đường Hoàng Tuyền, bỗng nhiên ngừng đầu, tôi gọi nàng một tiếng.

Tiết Vân bình tĩnh khi bị hương tro che con mắt thứ ba, ngạc nhiên quay đầu, dùng vẻ mặt không thể tin nhìn tôi. “...Vợ của tôi.” Tôi không che dấu chuyện mình mới làm vừa rồi, chỉ về phía A Hương đang đứng trên bờ hoàng tuyền nói, “Hai người đi cùng nhau. Trên đường làm bạn, lúc đầu thai còn có thể gần nhau.”

Nhắm mắt lại, hồn phách Tiết Vân đã hiện lên sinh động trước gương; Chuyện đã tới nước này, y cũng biết mình không còn lựa chọn nào, sau hồi lâu mới cười khổ một tiếng, chua xót đưa mắt nhìn thẳng về phía tôi, “Nghị Minh, cho dù ta có chuyển thế, liệu cậu sẽ nhớ rõ ta sao? — Nhớ rõ Tiết Linh Vương ngàn năm trước, cũng nhớ rõ Tiết Vân chờ đợi cậu suốt ngàn năm.”

Hồn phách hư vô bay bổng trước mặt tôi, tôi vươn tay, như xuyên qua thứ ngăn cách sinh tử chạm vào bóng dáng Tiết Linh Vương phong lưu lỗi lạc lúc xưa.

“Tất nhiên sẽ nhớ rõ, Tiết Vân, vĩnh viễn là vợ của Đường Nghị Minh.”

....

Hồn phách Tiết Vân rút cuộc nặng nề thoát khỏi xác, nhẹ nhàng bay tới phương xa, song hành cùng A Hương, chậm rãi vượt qua Vong Xuyên nở đầy hoa Bỉ Ngạn.

— Đã kết thúc thật rồi sao?

Tôi lặng lẽ nhìn Tiết Vân trong cổ kính Linh Môi, phát hiện lúc y muốn bước qua cầu bỗng nhiên dừng lại, hồn phách mạnh mẽ xoay người, đồng tử phóng đại thẳng tắp nhìn về phía sau tôi. Mặt kính mờ hồ hiện ra ảnh ngược của một người khác, không phải thứ thuộc về Hoàng Tuyền, mà đang dán lên sau lưng tôi, trên lớp da vỡ vụn hiện ra một đôi mắt quỷ dị, thứ dính đầy bùn đất chậm rãi phun ra một câu khiến người ta sợ hãi:

“Nghị Minh, sư gia đến thăm cậu.”

20. Chương 20: Ngọn Đèn Xưa

Khi lời nói châm chọc lọt vào lỗ tai tôi, Tiết Vân đứng trước cầu Nại Hà đột nhiên cứng người. Ngay sau đó, cần cổ tôi bị một bàn tay dính đầy máu chế trụ, Tiết Vân vốn đang lượn lờ giữa chướng khí nhanh chóng gào thét vọt tới, linh lực trên người tôi bị tên Bạch sư gia hút dần.

Sương mù phủ lấy mặt kính, A Hương sau khi đi qua cầu Nại Hà, mới phát hiện không thấy chủ tử bên cạnh, liền buồn bực quay đầu nhìn, thì thấy Tiết Vân vọt về phía tôi như điên; Nàng vội vàng đuổi theo, còn chưa kịp qua cầu, đã bị nhóm âm binh đầu trâu mặt ngựa ngăn lại, chỉ đành buồn bã nhìn hờn phách Tiết Vân xiêu xiêu vẹo vẹo bay về phía chúng tôi, hung hăng đập vào mặt kính Linh Môi.

Nhưng y không cách nào chạm vào tôi, bởi vì Âm Dương đã triệt để bị ngăn chặn.

Tôi ngã trên mặt đất tràn ngập mùi tanh tươi, một cánh tay vòng qua ôm lấy eo tôi, nở nụ cười khanh khách. Tôi nghe tiếng bước chân chính tề truyền đến, ngừng đầu nhìn, người đến chính là lão hán Ngô Câu cả người đầy bùn đất, trong tay còn cầm ngọn đèn lồng, mang theo nhóm văn nhân đứng cạnh cửa, thần nhiên liếc mắt nhìn Tiết Vân điên cuồng trong cổ kính, bước đến bên cạnh dùng thanh đao nâng cằm tôi, chăm chú nhìn rồi hỏi: “Sư gia, thằng nhóc sinh viên này nên xử lý thế nào đây? Giữ hay đưa cậu ta xuống Hoàng Tuyền làm nguyên ương với Tiết Vân?”

“Xử lý thế nào à...” Bạch sư gia dùng tốc độ mắt thường có thể thấy lấp kín da thịt bị khoét trên mặt, nhanh chóng khôi phục bộ dáng mỹ nhân lúc xưa, dời mắt khỏi cổ kính Linh Môi, cánh tay mềm mại chậm rãi sờ soạng tôi một lúc, nụ cười âm trầm mang theo mỉa ý, “Không vội giết, tự tôi có chủ ý. Lão mau vào thư phòng Tiết Vân, khuôn vác các vật trên bảo ra ngoài.”

Lão hán Ngô Câu như sáng tỏ liếc mắt nhìn tôi, cười mắng rồi đi; Nhóm văn nhân nghe phải khuôn vác bảo bối, đều hoan hỉ y y cười rộ, theo đuôi lão hán Ngô Câu xâm nhập vào căn phòng Vương giả, trông như rất quen thuộc nơi này vậy. “Bạch sư gia.” Tôi thoát khỏi cái ôm của hắn, phát hiện ý niệm dung hợp với cổ kính Linh Môi trở nên hỗn độn, hận ý cường liệt dâng lên trong lòng, áp lực nói: “Ta ngược lại đã xem thường người.”

Lúc này, trên mặt Bạch sư gia không còn vẻ yêu mến ái mộ như lúc ở sườn núi Hương Hồn, hầu như không có chút chột dạ nào, cười cười vỗ nhẹ má tôi: “Tuổi tiên tử còn nhỏ, khó tránh khỏi khờ dại. Một người đã trải qua cuộc sống hơn ngàn năm, chẳng lẽ không đủ để tìm ra cách đối phó cậu với Tiết Vân sao?”

Mất đi năng lực Thông Thiên tiên giả, nên tôi không biết cảnh tượng trong cổ kính Linh Môi thế nào, không thể nhìn thấy Tiết Vân đang giận dữ, chỉ có thể cảm nhận được chuyển động kịch liệt của nó cùng với khí tức tràn ngập tuyệt vọng. Nhìn đôi mắt tươi đẹp mà quý dị của Bạch sư gia, tôi rốt cuộc hiểu ra — linh lực của hắn có thể bị tôi hấp thu toàn bộ, thì đương nhiên hắn cũng có thể hấp lại. Mà chuyện lão hán Ngô Câu làm lúc trước, là để giữ linh lực cuối cùng của hắn vào ngọn đèn, dẫn chướng khí vào trong cơ thể Tiết Vân, dùng nó như một nanh vuốt sắc bén, đẩy một tôi từ đám mây xuống vực sâu tội lỗi.

“Người lừa gạt ta rất thành công, nếu không phải ta biết thái độ làm người của người, rất có khả năng đã bị người lừa ngay từ đầu rồi.” Nghĩ đến cái thông báo cảm động lòng người của Bạch sư gia khi đó, tôi cười khổ. Lời hắn nói thì có nửa phần không thực; Cho dù tôi đã xuyên qua ngàn năm rồi quay trở lại, thì vẫn là người trẻ tuổi, còn Tiết Vân tuy cũng trường thọ như hắn, nhưng y dành phần lớn thời gian để chờ đợi tôi, đầu như hắn, toan tính suốt một ngàn năm trời.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Dù sao tình huống xấu nhất, cùng lắm chỉ hóa thành tro bụi giữa vạn vật trên thế gian với Tiết Vân, hoặc là sống vai làm một linh hồn tự do tự tại. Bạch sư gia không lấy của tôi cái gì, cũng không thể cản tôi đoàn tụ cùng Tiết Vân.

“Sinh viên ngốc, sư gia vừa rồi quả thực đã nói dối. Nhưng bây giờ không phải.” Ngoài ý muốn, Bạch sư gia lại nói như vậy. Vết rạn nứt toàn thân đã được linh lực khâu lại, trông hắn bây giờ thoát nhìn hết sức diêm

lệ mê người, tuy hình dáng giống y như đúc lúc đó nhưng mơ hồ lộ ra thần sắc tà nịnh, ẩn ẩn một phần phức tạp, giống như lời từ biệt tôi nói với hần không lâu trước đó, khi mà hần vỡ vụn chìm vào đất cát.

“Ta luyện tiếu cậu, cũng luyện tiếu đưa cậu đoàn tụ với Tiết Vân.” Bạch sư gia nhướng đôi mày liễu, khóe miệng hơi hơi cong lên tựa như đang cười, vừa khát khao lại như say mê nói: “Ta chưa từng có người yêu, cũng chưa từng nếm qua hương vị tình yêu. Nghị Minh, tuy cậu biết ta là một kẻ xấu thích nói dối, nhưng vẫn như câu nói cuối cùng kia, xin hãy tạm thời tin ta — trái tim giờ đây đã bị đánh thức. Sống mờ mịt như một cái xác không hồn suốt ngàn năm, đã tới lúc sư gia tìm kiếm tình yêu thật sự của mình.”

Động tĩnh của cổ kính Linh Môi càng lúc càng lớn, nghĩ đến Tiết Vân đang khủng hoảng bên kia gương, tâm tình tôi đột nhiên bình tĩnh lại; Đối với Bạch sư gia, tôi quả thực không hề đoán sai. Hần đang cô đơn nhàm chán. Có lẽ sau khi trải qua khoảng thời gian ngàn năm, hần cuối cùng cũng đã có năng lực xoay chuyển Càn Khôn, sở hữu cuộc sống trường sinh và tài bảo trân quý, hần cũng muốn có người yêu như Tiết Vân, nếm thử hương vị ngọt bùi của tình yêu; Mà người này, ngoại trừ tôi thì không còn nghĩ ra ai khác nữa, cho nên cứ như vậy quyết định luôn, muốn tìm chút lạc thú cho khoảng thời gian sau này, nhân tiện tra tấn Tiết Vân bên trong cổ kính.

“...Sư gia, người chưa từng yêu sinh viên.” Cái lạnh dày đặc bao phủ toàn thân, sư gia đối diện đã tự rơi vào ảo tưởng tốt đẹp mà hần tự suy nghĩ ra, khiến tôi phải kinh sợ lo âu, thở dài nói: “Bây giờ cho dù ta có ở lại, người thử yêu ta, cũng sẽ không thể sâu đậm như Tiết Vân. Thậm chí tâm người có muốn yêu đi chăng nữa, cũng không thể mang nửa phần thương xót với sinh viên.”

Lời này của tôi giống một thần tử nói với Vương giả của mình, lại như một hậu phi được người sủng mà kinh hãi, cực lực khuyên bảo, mong muốn thay đổi tình hình. Cổ kính Linh Môi cách đó không xa vẫn còn chấn động, mơ hồ truyền ra tiếng hét của Tiết Vân, Bạch sư gia thản nhiên đứng dậy, không để tâm đến lời nói của tôi, mà chỉ ác độc nói với cổ kính Linh Môi trước mặt, “Tiết Vân, đây là lần cuối cùng sư gia nhìn người, cho dù người có thể xuyên qua được mặt gương thì sao nào. Ta tuyệt đối không trả cậu ấy lại cho người, mà cậu ấy rất nhanh sẽ quên mất tên họ người, cùng ta làm một đôi uyên ương đi khắp nơi thăm thú nhân gian phồn hoa, khiến thế nhân phải hâm mộ.”

....

Cổ kính Linh Môi bỗng yên lặng.

Tôi ngẩng đầu nhìn, nhóm văn nhân vui vẻ mang đồng kim ngân tài bảo ra ngoài, còn cái thùng bảo bối của Tiết Vân lại bị vứt ở một góc tùy ý, bộ đồng phục sinh viên hơi lộ ra bị gió thổi biến thành cát bụi, “Sư gia, đã lấy hết đồ của cương thi Vương Gia rồi.” Lão hán Ngô Câu hút thuốc lão đi đến, khuôn mặt khô vàng không nhìn rõ biểu tình, làm bộ cung kính hỏi, “Vậy nhóm văn nhân này thì sao...?”

“Kêu chúng nó đi đi.” Bạch sư gia lười nhác ngáp một cái, ý vị thâm trường nói, “Đã không cần đám phế vật này nữa; Đuổi chúng nó ra chỗ ánh nắng mặt trời, hóa thành máu loãng chảy xuống địa ngục là xong. Còn đồng tài bảo kia, hai ta cứ chia nhau.”

Lão hán Ngô Câu cười phụ họa.

Khi lão xoay người sang chỗ khác, dường như đang định chấp hành mệnh lệnh, tôi nhìn cây đao treo bên hông lão, trong lòng bỗng có dự cảm không tốt.

Ngay sau đó, tôi thấy lão nhảy lên như một con báo đen dũng mãnh, lưỡi đao ngoan độc nhanh chóng hạ xuống mi tâm Bạch sư gia, hương tro chói lọi trên lưỡi đao rơi vào mắt hần, khiến nó bốc lên làn khói màu xanh tanh tưởi. Hết thấy mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Bạch sư gia không ngờ mình bị phản bội, trong nháy mắt bị mù, khuôn mặt đầy máu tươi phát ra tiếng the the: “Ngô Câu, lão muốn làm cái quái gì!”

Tôi biến sắc, không thềm quan tâm lão hán Ngô Câu là thiện hay ác, vội chạy tới một góc sáng sửa chữa cái lư hương chứa hương tro, đổ lên đầu Bạch sư gia. Linh lực bị mất trước kia còn chưa dung hợp hoàn toàn vào cơ thể hần, động tác của lão hán Ngô Câu đã khiến tôi hiểu ra, hương tro ngăn cách Âm Dương chính là pháp bảo duy nhất có thể cứu vớt được tình hình, không còn thì giờ để tôi chần chờ nữa.

“... Sư gia, người ngàn năm suy nghĩ cách đối phó cương thi Vương Gia, nào biết rằng lão hán cũng dành vài chục năm suy nghĩ biện pháp đối phó với lão quái bắt từ người.” Lão hán Ngô Câu lộ ra thần sắc tiếu hận,

ngồi xổm bên người Bạch sư gia đang quay cuồng thét chói tai, hương tro trên đồ đao trong tay đã chọc mù mắt hắn. “Không phòng bị đi nuôi một Bạch Nhân Lang*, chính là sai lầm của ngươi.”

(*): chỉ người vong ân bội nghĩa.

Linh lực chưa kịp dung hợp hoàn toàn vào hồn phách Bạch sư gia dần tản ra, tôi thật sự không rãnh đi đồng tình với kẻ ác, chỉ cuống quýt hấp thụ chúng nó. Cổ kính Linh Môi kết nối với tôi, mặt gương màu hổ phách hiện ra một quang sáng, nhưng không còn tiếng động nào. Tôi đứng đối diện nó, nhưng lại không thể thấy đôi mắt hay nhìn chăm chăm mình, lòng bàn tay khẽ vuốt lên mặt gương, trong lòng trào dâng nỗi bi thương không tên.

Tiết Vân, chẳng lẽ ngươi thật sự tin lời Bạch sư gia nói, cứ như vậy đầu thai, hay là đang lo âu chờ đợi trên con đường Hoàng Tuyền?

“Sư gia, lão được người thu dưỡng nhiều năm như vậy, phải nói là người duy nhất hiểu rõ bản tính người nhất.” Lão hán Ngô Câu chà chà lưỡi đao, căm ghét nhìn Bạch sư gia trên mặt đất, vết sẹo khủng bố hiện ra trước mắt tôi, cười lạnh nói: “Nay lão già đi, không còn bộ dáng thanh tú mà ngươi yêu thích lúc trước, đã sớm phải chịu đựng các loại ghét bỏ, khỏi cần nói đến bây giờ. Ngay cả đám phế vật làm bạn ngàn năm với ngươi, còn bị đối đãi vô tình, quý mới tin người chia đồng tài bảo này cho một lão hán xấu xí!”

Vạn vật quay cuồng dưới đất không còn tí âm thanh; Tôi không biết Bạch sư gia nửa ly trà trước còn vân phong đặc ý đã chết thật sự hay chưa, lòng ẩn ẩn chút buồn ngủ. Người sống được tới bây giờ, đã là một đặc ân lớn mà trời ban tặng.

Chú ý tới ánh mắt lão hán Ngô Câu nhìn lên người mình, tôi khẩn trương nhăn mi, con mắt lướt nhìn xung quanh mặt đất cố tìm kiếm một vũ khí có thể sử dụng được. Đối phó Bạch sư gia một thân mang linh lực, tôi sẽ không bị tổn hại nghiêm trọng. Nhưng nếu phải đối phó với người thường như lão hán Ngô Câu, thì tôi chắc chắn phải chết dưới tay hắn. Không bằng tôi mang theo cổ kính Linh Môi phản chiếu hình ảnh Hoàng Tuyền ra khỏi nơi này, cố gắng bảo đảm u hồn Tiết Vân bình yên vô sự.

Có lẽ bộ dáng cảnh giác của tôi quá mức buồn cười, lão hán Ngô Câu cười rất lớn tiếng, một bên là nét mặt khô vàng nghiêm túc, một bên khí định thần nhàn nói: “Sinh viên, lão không giết cậu.” Lão nói xong thì bật lửa hút thuốc, bóng dáng bao quanh bởi ánh sáng mặt trời lấp lánh, giọng nói lộ ra vài phần khàn khàn: “Chẳng qua... chỉ sợ cậu không thể đi được.”

Sau khi lão hán Ngô Câu đi mất, tôi nhìn con đường trên dãy núi chồng chất những ngọn đèn cũ nát, tôi đột nhiên hiểu ra chuyện gì đó. Lúc trước lão theo thời phân phó của Bạch sư gia, dẫn chương khí đến nơi này, đồng thời đổ đầy dầu lửa chung quanh Tây Sơn. Ngay bây giờ, chỉ cần lão thả một que diêm lên, tòa vương phủ này và tất cả sinh linh bên trong đều sẽ hóa thành luồng khói dưới Hoàng Tuyền.

Lúc này, cổ kính Linh Môi vốn đang yên lặng bỗng nhiên có động tĩnh, Bạch sư gia cử động cơ thể, hai mắt đỏ máu nhìn ra bên ngoài.

21. Chương 21: Bờ Hoa Đối Diện

Bên tai xẹt qua tiếng gió nhẹ thê lương, thân thể bị hương tro bao phủ khẽ di động, giống như một con rắn vừa mới chui khỏi hang, tuy linh lực đã bị tôi và lão hán Ngô Câu xua tan, nhưng có vẻ như ý niệm trả thù của hắn vẫn còn lưu lại, chỉ là đối tượng chính không phải là cương thi Vương Gia – người hại hắn không thể trở thành tiên, mà chính là con nuôi của hắn.

Cổ kính Linh Môi càng rung động mãnh liệt, tôi vỗ vỗ tro bụi trên người, ánh mắt nhìn về phía Bạch sư gia mang theo vài phần thương hại.

Trái tim hắn tuy đã bị ác ý ngàn năm qua làm vẫn đục đến vô cùng, nhưng vẫn sống và đập thình thịch trong ngực, thẳng đến khi lão hán Ngô Câu cho hắn một kích cuối cùng, tôi dường như thấy hắn bị bao phủ

bởi hận ý và bi ai dày đặc, cũng không biết hán đã nhận ra cái gì. Bạch sư gia tịch tịch vô thường suốt ngàn năm, quả thật sự là một người mưu trí lão luyện, tôi khó lòng nhìn thấu hán.

Chuyện hạnh phúc ngọt ngào mà hán nói chỉ là mộng tưởng xa vời; Hán không chỉ không có được tình cảm của người yêu, mà người thân tin cậy cũng phản bội hán. Bây giờ, hán không còn gì để lưu luyến nữa.

Nhìn cổ kính Linh Môi xuất hiện mấy bài văn tế, tôi cười khổ nhắm mắt, dĩ nhiên đã đoán được hết thấy những chuyện sắp diễn ra, cũng không ngăn cản hán đi trả thù. Bài khúc an hồn không biết tên sâu kín vang lên từ tòa Vương phủ, con đường Hoàng Tuyền linh động huyền ảo vọt ào tới lần thứ hai như cơn thủy triều, khiến cổ kính Linh Môi hoàn toàn vỡ tan, khi cả người bao phủ nồng đậm lệ khí của cương thi Vương Gia đã thoát ra khỏi cổ kính Linh Môi, tôi đã biết được kết cục.

— Bạch sư gia hiểu dù có cố gắng thế nào, cũng khó tránh khỏi vận rủi từ biệt nhân gian, cuối cùng bị lịch sử lau sạch tung tích, còn có thể chọn cách ngủ say dưới mặt đất chờ ngày tỉnh lại hay sao?

Những mảnh nhỏ của cổ kính Linh Môi vương vãi dưới chân, phản chiếu vô số gương mặt tiêu tụy của tôi, cùng với một con quái vật lớn ở đằng sau. Năng lực Vương Giả và cổ kính Linh Môi hợp thể thành đứa con cứng của thần, y không cần phải sợ hãi bất cứ thứ gì trên thế gian này nữa; Y sẽ thay một phạm nhân tiên tử như tôi cứu vớt hết thấy.

Tiết Vân dùng bộ dạng quỷ tiên nhìn tôi, đáy mắt sâu thẳm như mặt hồ trong xanh không có nửa phần gợn sóng, sau đó ánh mắt lảng lảng chuyển hướng nhìn Bạch sư gia trên mặt đất, lại chuyển hướng nhìn nơi lão hán Ngô Câu biến mất. Khí phách tướng quân thời xưa khiến y thoát nhìn tức mục mà trang nghiêm. Đứng thẳng người cúi đầu như đang muốn thăm vấn chuyện gì đó, trong tay cầm cây đao nhắm thẳng vào tên Bạch sư gia đã không thể hồi phục vết thương như cũ.

Nay Bạch sư gia trong mắt y, chẳng qua chỉ là con kiến sắp chết đang giãy dụa, lão hán Ngô Câu ngoài kia cũng thế.

Con mắt Thông Thiên tiên giả phẳng phất như hòa vào mắt tôi, xuyên thấu qua cánh rừng nhìn thấy lão hán Ngô Câu đang sai xử bọn văn nhân khuôn vác tài bảo, tôi biết vận mệnh của lão đã tới, biết lão – người dưới sự nuôi dạy của Bạch sư gia sẽ không tránh khỏi kết cục. Hán thoát được chuyện bị đám cương thi kéo xuống bùn, nhưng không thể thoát khỏi lòng bàn tay Tiết Vân, chết cháy ở sơn gian, trở thành hạt bụi luân hồi kế tiếp.

Có lẽ ngay từ đầu, người đứng trên đỉnh ngắm nhìn hết thấy mọi chuyện trong tiên tri, chính là tôi.

Mùi dầu hỏa và mùi thịt cháy hỗn hợp bay tới từ phía sơn gian, một ngọn lửa xuất hiện trước mắt. Có lẽ do ngọn núi quá mức râm mát, cho nên thoát nhìn không quá hung mãnh, cứ như vật không nóng không lạnh mà cháy, thẳng đến khi vây quanh cả tòa vương phủ. Cảnh Hoàn Hồn Tuyền trên cổ kính Linh Môi đã vỡ vụn, trong cổ họng Tiết Vân phát ra vài tiếng gầm nhẹ, như muốn dùng uy phong vương giả trấn áp vong linh muốn rục rịch.

Bạch sư gia tựa hồ không chịu nổi lệ khí của cương Vương Gia; Tôi nhìn hán giơ tay lên đầu, hốc mắt đầy máu không biết phải nhìn vào đâu, dường như đang thương tiếc cho thời gian còn lại của mình.

Tiết Vân lẳng lặng chìa cây đao về phía Bạch sư gia, nhưng không tàn nhẫn hạ xuống. Có lẽ cái thiện tâm tiên giả đã không chế y, có lẽ là do ngày xưa Bạch sư gia đã từng cứu mạng y, và cũng là thầy của y nên y không đành lòng, cuối cùng lưỡi đao chậm rãi thu trở về, thay vào đó là một cổ chướng khí âm trầm, bao vây toàn bộ cơ thể của Bạch sư gia, bắt đầu thôn tính.

Thân thể ôn hòa hiền hậu dán lên lưng tôi, Tiết Vân vươn tay ôm chặt lấy tôi, giống như muốn yên lặng an ủi. Tôi không e ngại cảnh tượng trước mắt, cũng chẳng không đành lòng, gương mặt nhìn ngọn lửa sắp lan tới chỗ chúng tôi, nhưng bản thân trong nháy mắt lại cảm thấy thoải mái vui sướng; Rất nhanh thôi, chúng tôi sẽ thoát khỏi nơi này, đi vào luân hồi.

Tất cả mọi việc như nằm trong lòng bàn tay, tôi cúi đầu, nhìn chướng khí ăn mòn cơ thể Bạch sư gia khiến hán như dần tan biến, hốc mắt màu đỏ tươi của hán nhìn chăm chăm tôi, khô khốc cười khàn khàn vài tiếng, giọng nói thể nhưng mang theo vài phần thần nhiên: “...Sinh viên, cậu nói xem, sư gia trông có đẹp không?”

Dù đã là người sắp chết nhưng lại xuất hiện cảm xúc bình thản, điều này khiến tôi rất ngạc nhiên.

Lời nói ra không rõ ý vị, dù tôi có năng lực Thông Thiên tiên giả, cũng không thể hiểu nổi mục đích thật sự của hắn; Nụ cười trên khóe môi của hắn mang theo cảm giác quỷ quyệt mà thần bí, giống như không quan tâm tôi sẽ đoán ra cái gì:” ...Câu từng nói với Tiết Vân, Bạch sư gia lớn lên trông rất đẹp.” Hắn cúi đầu, trong giọng nói mang theo sung sướng, phảng phất như quý trọng lời khen tặng kia đến cực điểm, chương khí nhẹ nhàng chui vào từng mảnh nhỏ trên cổ kính.

Tôi mơ hồ cảm thấy chưa xót, lại không biết nên đáp lại thế nào; Mà lệ khí trên người Tiết Vân lại càng thêm nồng hậu, y cảm thấy hắn đang khiêu khích mình, nhớ tới chuyện tôi từng ái mộ Bạch sư gia ngàn năm trước, tốc độ chương khí ăn mòn càng nhanh thêm.

Từng mảnh vỡ của cổ kính Linh Môi bị chương khí xâm nhập, leng keng rung động trên mặt đất, phần đông vong hồn trên đường Hoàng Tuyền chưa kịp vượt qua Vong Xuyên trở nên hỗn loạn, phát ra tiếng gào thét, phá vỡ sự yên tĩnh. Một thứ lạnh lẽo xa lạ chạm lên môi tôi, tôi phát hiện đó là môi của Bạch sư gia, kinh hách đến nỗi quên mất phải đẩy ra, sau đó hắn hài lòng rời đi, khuôn mặt phức tạp đầy cảm xúc trở về với vẻ yên tĩnh vắng lặng.

Tiếng nứt toát vang lên từ đỉnh đầu Tiết Vân, hai tròng mắt y đỏ ngầu, chuôi đao trên tay đột nhiên di chuyển, đẩy hắn vào biển lửa trước mặt chúng tôi.

“Tiết Vân, ngươi –”

Đó là tiếng rít the thé cuối cùng của Bạch sư gia mà tôi nghe thấy ở kiếp này.

.....

.....

Trong giấc mộng ngọt ngào có tiếng vó ngựa lộp cộp, hơi lạnh tươi mát của gió đồng hành cùng với những bước đi mờ mịt của tôi. Đi càng gần về phía ánh sáng, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng mẹ tôi đứng từ xa ngoái nhìn, các anh trai đã đi du học hoặc đi làm đều mang bộ dáng trẻ con, cười hì hì chạy tới, trong tay mang theo con cá vừa bắt.

Theo mỗi bước tôi đi, phần không gian phản chiếu càng lớn hơn. Rốt cuộc biến thành một thanh niên ôm theo sách vở học hành, vừa thông thả vừa chật vật bước đi giữa cơn mưa gió, thời điểm đang lão đảo bước đi, nghênh đón tôi chính là một hòng súng, sau đó tôi nản lòng ngã xuống, lại được một người ôn nhu ôm lấy.

Người nọ là cương thi Vương Gia, cũng là người khiến tôi trong lúc mờ mịt trống rỗng không nơi nương tựa rốt cuộc có điểm dừng chân.

Lúc tôi mở to mắt, tiếng vó ngựa vẫn vang lên bên tai tôi. Tiết Vân mặc cẩm phục ngồi trong xe ngựa, ôn hòa ngắm nhìn tôi đang dựa vào đầu gối y, khuôn mặt vẫn mang nét tuấn mỹ lỗi lạc ngàn năm trước, nốt ruồi lệ chí trên khóe mắt cũng rất quyến rũ mê người. Tôi nhìn đến xuất thần, đồng thời mang theo mê luyến, lại giật mình nói: “Tiết Vân, em... đẹp quá.”

Tiết Vân không ngờ câu nói đầu tiên của tôi lại như thế này, cảm thấy buồn cười, lại nhướn mày tỏ vẻ đương nhiên nói: “Bổn Vương vẫn luôn như vậy.”

Tiếng vó ngựa xuyên qua sự náo nhiệt của khu chợ, bên ngoài cửa xe đều là dân chúng mặc bộ y ngàn năm trước, đang ồn ào mua bán ở cổ thành phồn hoa thái bình; Không hề chú ý tới chiếc xe ngựa không thuộc về thời đại này, cũng không ai nhìn thấy hai người đang cọt xát nhau bên trong.

Lúc này, Tiết Vân mang theo độ ẩm và làn da mềm mại của người sống, cái đẹp lắng đọng lại ngàn năm khiến người khác phải khiếp sợ, phải mê say trong đó. Hầu như không hề chần chừ, tôi dè y xuống dưới thân; Y nhiệt tình đáp lại tôi, đầu lưỡi ôn thuận mềm mại thông thả triển miên cùng tôi, vật dưới thân mang theo độ nóng cọt xát vào tôi, muốn ám chỉ chuyện gì thì tôi đương nhiên biết.

Hai người cởi hết quần áo quăng ở một góc xe, bàn tay trượt xuống tấm lưng bóng loáng vuốt ve đùi dưới, tiếp đó dần dần xâm nhập cái nơi mềm mại mà nóng bỏng, ngón tay chậm rãi đảo quanh trước cửa động,

làn môi tôi dừng trước ngực y, dùng đầu lưỡi trêu chọc nụ hoa trắng đứng, y không chịu nổi nữa, khẽ động dậy người, phát ra tiếng rên rĩ: “Ừm...Nghị Minh...”

Tiết Vân hoàn toàn sa vào dục vọng, trông rất động lòng người. Từng tắc da thịt y vì khoái cảm mà đỏ hồng, bất luận có trải qua mấy ngàn năm đi chăng nữa, thì chỉ riêng mình tôi được nhìn.

Xe ngựa đi vững vàng phía trước, giống như muốn dẫn chúng tôi đến một nơi an nhạ vĩnh hằng; Nhưng cho dù cơ thể của tôi có bao nhiêu thích thú, dưới đáy lòng đã rõ ràng tất cả. Tôi biết Hoàng Tuyền đang đợi chúng tôi cách đây không xa nữa, chúng tôi làm càn như vậy, chính là muốn nói lời từ biệt với Dương Gian.

“Nghị Minh...” Sau khi làm xong, Tiết Vân thở hổn hển bên cổ tôi, gọi. Đợi dư vị trên người chúng tôi tán đi, liền chua xót cười, nâng tay chỉ vào cánh cửa dẫn tới một nhánh nhỏ của con đường, vỗ về má tôi, nói: “Đám quỷ sai đã thu tài bảo của Linh Vương Phủ, đáp ứng cho cậu không tới Vọng Xuyên. Vở hài kịch này đã đến lúc hạ màn che, sẽ có một ngày, tôi dùng năng lực Thông Thiên tiên giả đưa cậu trở về, quay lại thời điểm chúng ta chưa gặp nhau, triệt để thoát khỏi luân hồi.”

Y nói mà như sét đánh ngang tai tôi, tôi sững sờ ngây ngốc một chỗ, còn chưa kịp mở miệng đã nghe y nói tiếp. “Trí nhớ của cậu sẽ bị lau sạch, không còn nhớ người tên Tiết Vân, cũng không thể nhớ những ngày kinh sợ ở Thực Nhân Thôn. Cứ như vậy mà sống, không còn cương thi Vương Gia, cậu có thể cưới một người vợ hoàng cung, mỹ mãn sống cả đời.”

Vừa dứt lời, nghe ngựa dừng lại ở chỗ rẽ vào Hoàng Tuyền. Nghĩ đến một Tiết Linh Vương hay ghen tuông ngàn năm trước, lại nhìn người đang lạnh nhạt nói ra những lời này, trong lòng nhất thời có cảm giác không thật. “... Tôi đã từng nói, em là vợ của tôi.” Tôi cực lực che dấu vẻ nặng nề trong giọng nói, ghen ngào hỏi: “Nếu tôi đi rồi, em phải làm sao?”

Tiết Vân trầm mặc hồi lâu, ngưng mắt nhìn cánh đồng hoa đỏ rực trên bờ Vọng Xuyên. “Ta là hồn phách có tuổi thọ trên ngàn năm, rất khó để siêu độ, cộng thêm chuyện tự tiện đánh vỡ cổ kính Linh Mộ khiến ta không còn khí lực ứng kiếp nữa; Ngay cả chuyện qua sông đơn giản nhất, e rằng ta cũng không qua được.” Y hôn lên trán tôi một cái, đứng dậy, nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, dùng thái độ bình tĩnh nhìn tôi, “Nhưng ta vẫn sẽ thử đi qua; Cùng lắm là hồn phi phách tán mà thôi, nếu có thể may mắn đầu thai, cho dù lúc đó cậu đã cưới vợ hay con cháu đầy đàn đi chăng nữa, hoàn toàn quên hết tên họ tôi, thì ta cũng có thể khiến cậu nhớ lại một lần nữa.”

Lúc này, một cỗ linh khí bỗng nhiên thôi thúc xe ngựa tiến lên phía trước, tôi bị một bàn tay vô hình đè mạnh không thể cử động, chỉ có thể xoay đầu lớn tiếng nói:

“Tôi sẽ không quên em.”

Trời chiều đỏ sẫm một vùng, hồn phách Tiết Vân đã biến mất bên trong, một giọt lệ trong mắt tôi khẽ rơi xuống.

.....

.....

“Nghị Minh, tỉnh tỉnh!”

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào mí mắt mong manh của tôi, tôi mờ mịt tỉnh lại, nhìn Tổng Chí Lương quần áo chỉnh tề lay lay bả vai tôi, bên cạnh còn có một quyển công văn đang đọc dở. “Mơ thấy tôi cướp cô gái của cậu à? Giọt lệ trên mắt này cũng thật quý giá.” Nước mắt chưa khô dễ dàng bị Tổng Chí Lương phát hiện, hần trêu chọc tôi hai câu, lấy mũ rồi bước xuống xe. “Xuống đi. Đến Lạc Dương rồi, chúng ta tạm thời nghỉ chân ở đây một lát, một hồi sẽ có người chở tới Bắc Kinh.”

Hai mắt tôi nhấp nhem bước xuống xe ngựa nghiêng nghiêng lệch lệch, đồng thời nhìn cảnh sắc xung quanh Dự Tây, sau đó khó hiểu nhìn vị trí trống tuếch, hỏi: “Chí Lương, tên xa phu lắm mồm kia đâu?”

“Ai, nhắc tới làm chi!” Tổng Chí Lương thở dài, ảo não vỗ sau ót mình, mở cái thùng xẹp rồi nói: “Chúng ta gặp phải một kẻ trộm mặt cười, mấy đồng bạc và vật quý giá đều bị cướp sạch... May mà văn kiện quan trọng không bị mất. Tôi thấy cậu ngủ say quá, không nỡ gọi dậy, liền tự mình lái xe đến Lạc Dương luôn.”

May mà gặp phải một người lương thiện, đồng ý cho chúng ta đi nhờ xe, đêm dài lắm mộng, tốt nhất là ăn lương khô trước rồi lên đường ngay.”

Tôi bỗng dừng bước chân.

“Nghị Minh, sao trông cậu cứ thơ thẩn mãi. Có chỗ nào không khỏe à?” Tổng Chí Lương thấy thần sắc tôi khác thường, cũng dừng lại thân thiết hỏi, cảm giác ánh nắng chiếu xuống người rất chân thật và rõ ràng, mang theo độ ẩm.

Đúng rồi, tôi và bạn học là hai thằng sinh viên vì Bắc Phạt bắt đầu nên phải xuất phát, muốn tới Trục Đãi giao văn kiện cho tham mưu trưởng, thuận tiện tới Bắc Kinh tìm kiếm vị tiên sinh giúp đỡ hồi xưa. Vợ Tổng Chí Lương – Lục Mi Phụng đang có thai nên đã đến Bắc Kinh trước, chúng tôi tốt nhất nên nhanh chóng lên đường, để cho đôi vợ chồng trẻ đoàn tụ.

“... Không sao.” Tôi lắc đầu, tăng nhanh bước chân đuổi kịp hân.

Chỉ là một giấc mộng.

Ly kỳ khó hiểu mà lại hương diễm vẫn vương, một giấc mộng.

22. Chương 22: Đại Kết Cục

Bảy năm sau, tôi nhậm chức ở trường nữ sinh Kinh Thánh Tây Đức.

Lang bạc kỳ hồ mấy năm nay, đã có rất nhiều chuyện diễn ra, sau khi tôi và Tổng Chí Lương đến Bắc Kinh, không thể không vì tình hình chính trị biến hóa hiện giờ mà mỗi người một ngả. Vị tiên sinh chúng tôi muốn tìm nhờ giúp đỡ đã bị quân phiệt đưa vào sổ đen, muốn đi về xuôi phía Nam cùng một người bạn thân làm nghề kinh kịch* đường phố, Tổng Chí Lương không còn cách nào khác, đành đưa người vợ sắp sinh đến một mảnh đất tương đối hòa bình; Mà tôi lại mất liên lạc với người nhà, đành phải theo bước chân tiên sinh, hứng chịu biết bao cơn giông bão Nam Kinh, mãi cho đến bây giờ.

(*) Kinh kịch (/) hay kinh hí (/) là một thể loại ca kịch của Trung Quốc.

Vị trí này cũng như chỗ nương thân của tôi là do một người nước ngoài bỏ vốn vào trường học để kinh doanh, vì vậy học sinh ở đây dù là mắt đen hay tóc vàng mắt xanh đều có đủ. Những học sinh bản địa mặt áo trắng, dù rất trầm tính trong khóa học, nhưng vẫn cung kính gọi tôi một tiếng thầy, còn những học sinh mặc váy đen đeo thập tự giá lại rất kiêu ngạo, trừ chúa ra, các cô không tin một lời nào mà chúng tôi giảng suốt mấy ngày nay.

“...Thầy ơi!”

Sau khi giảng xong khóa khái niệm về triết lý, tôi bước xuống bục giảng, phát hiện có một cô học sinh ngoắc tôi, tôi tưởng cô có vài vấn đề không hiểu cần hỏi tôi, liền mang sách giáo khoa xuống định giải đáp; Ai ngờ khi tôi tới gần, cô bỗng nhiên rút một cuốn tiểu thuyết trong học bàn nữ sinh khác, giáo hoạt báo cáo: “Thưa thầy, Quân Anh trong xem truyện trong lớp học.”

Hai má nữ sinh bị vạch trần lập tức ửng hồng, trở mắt nhìn tôi cầm quyển sách, gơ chân đá rồi nói: “Tiêu Chân, cái người không có lương tâm này, cả đám con gái đều có thể làm chứng cho tở — Vừa rồi, cậu xem truyện còn nhiều hơn mình.”

Tôi cười lắc đầu, không hề để tâm lật lật cuốn tiểu thuyết, cũng không để ý các cô đùa giỡn bên cạnh. Dưới loạn thế, phần lớn các lớp học rất vô vị, các thiếu nữ trong độ tuổi này khó tránh khỏi mang theo chút tâm tư, muốn xem những câu chuyện phong lưu của các tài tử giai nhân, việc này cũng không có gì đáng trách; Huống chi thực nữ dân quốc, ngoài trừ bộ phận tri thức đọc sách, thì vẫn hiểu được phong hoa tuyết nguyệt.

Nhưng không nghĩ tới, quyển tiểu thuyết này có đề tài rất hiếm hiện này, kể về một người vô ý lọt vào nguyên rủa, hóa thành cương thi Vương Gia sống suốt một ngàn năm. Tôi đọc liên tục, sau một lúc lâu

cũng dần dần nhập thần. Ánh mắt khẽ liếc nhìn các cô học sinh kiêu ngạo bước ra khỏi phòng học, sau đó kéo một cái ghế dựa ngồi trước mặt các nữ sinh, nói với cô gái tên Hân Hân đang thảo luận: “Các em nói thử xem, cuốn sách này có gì thu hút nữ giới?”

Các nữ sinh thấy tôi không có ý la rầy, đều im lặng thở dài nhẹ nhõm, nghe thấy câu hỏi của tôi, quay sang nhìn nhau một hồi rồi mới ngườ ngườ trả lời: “Bởi vì trông cương thi Vương Gia rất đẹp trai.”

Quả nhiên, tôi nhướng mi, dùng ánh mắt không rõ ý vị nhìn các cô, ... các nữ sinh cười trộm, trên mặt mang đầy thần sắc khát khao. Tôi nhìn bức tranh minh họa chen vào giữa đồng kí tự, nhận ra đó là một mỹ công tử phong thái như ngọc, dưới mắt trái dường như còn có một nốt ruồi lệ chí ưu sầu, nhìn qua quả thật động lòng người.

Chẳng biết vì sao, tôi bỗng nhiên cảm thấy lòng mình khấn trương, giống như có thứ gì đó rục rịch sâu trong trí nhớ.

Một khắc sau khi hoảng thần trở lại, tôi xấu hổ ho khan, nghiêm mặt nói: “Hành văn rất khá, vẽ tranh cũng đẹp, tác giả này cũng rất tài hoa, có lai lịch gì?”

“Lão sinh Ngô Câu.” Cô nữ sinh lật qua trang bìa cho tôi xem, trong giọng nói không dấu được vẻ kính nể: “Nghe nói lão sinh này từng gặp kì ngộ, trong đầu toàn những ý tưởng cổ quái ly kỳ. Rất lâu về trước em từng gặp lão sinh ở Dự Tây, một nửa khuôn mặt đã bị lửa thiêu hủy, rất đáng sợ; Bất quá bề ngoài tuy xấu, nhưng giọng văn viết truyện lại rất êm tai.”

Bàn tay lật sách khẽ dừng lại, tôi im lặng không hỏi tiếp. “Thưa thầy, thầy nói xem, trên đời này thật sự tồn tại thứ gọi là cương thi sao?” Các nữ sinh bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, giống như rất tò mò câu chuyện bí ẩn của cương thi Vương Gia, “Cương thi Vương Gia chịu biết bao nhiêu đau khổ, mong rằng sau khi chuyển thế, y sẽ tìm được người yêu của đời mình.”

“Thầy giáo còn đang đứng trước mặt, mà các em xem như không có luôn à?” Tôi đứng dậy búng một cái lên cái trán của nữ sinh, dưới mấy ánh mắt ai oán của các cô, nói: “Từ đây cho đến khi có tiết học tiếp theo, quyển sách này tạm thời ở chỗ thầy.”

.....

.....

Lúc thầy hiệu trưởng bước vào phòng nghỉ, tôi đang ngồi trên ghế tinh tế đọc tiểu thuyết huyền huyền mà lão sinh Ngô Câu viết.

Ban đầu nội dung trôi qua rất bình thường, tôi cứ từng chút đọc phân đoạn tiếp theo, nhưng không ngờ về sau còn xuất hiện thêm một nhân vật chính là Đường Sinh; Vị Đường Sinh đó và cương thi Vương Gia có thiên ti vạn lữ quan hệ không rõ, hình như câu chuyện tiểu thuyết này viết về chuyện tình đau khổ giữa hai người con trai thì phải, tôi nhìn mà dở khóc dở cười.

“Thứ giải trí mới sao?” Thầy hiệu trưởng ngồi trên chiếc ghế đối diện cái bàn, cũng không quá rầy hững hờ mà tôi khó có được, tự tay rót cho tôi một ly trà thủy tinh, trong ánh mắt mệt mỏi tang thương lộ ra sự quan tâm của người trưởng bối. Mấy ngày nay tôi quả thực rất vất vả, dưới mi mắt đã xuất hiện quầng thâm, tôi cảm ơn rồi nhận lấy nước trà, cười nói: “Lúc trước tiên sinh bảo rằng nên kết hợp giữa việc giảng dạy và giải trí, nên bây giờ em tìm thứ tiêu khiển, xem như điều hòa Âm Dương cân bằng vậy.”

“Đúng thế.” Thầy hiệu trưởng khen ngợi nhìn tôi, đợi tôi uống trà xong mới nói tiếp: “Nghị Minh này, không thể cứ bắt cậu suốt ngày ở trường học đối phó với mấy đám tiểu quỷ được, hay tôi giới thiệu một thực nữ danh môn cho cậu được không?”

Tôi sững sốt một hồi, khó hiểu nhìn ông, “Cậu đọc thân đã nhiều năm rồi, đây là thời điểm để thành gia lập thất.” Tiên sinh chỉ nói vậy.

Tôi trầm mặc, thẳng đến khi lật đến trang cuối cùng kể về chuyện cũ của cương thi Vương Gia, cũng chưa từng mở miệng đáp ứng lần nào. Những năm tháng cô đơn gần đây của tôi đều lọt vào mắt tiên sinh, người xung quanh cũng thường khuyên tôi nên cưới một cô vợ hiền rồi thành gia lập thất đi, nhưng tôi lại thủy chung không có ý định này.

Những lúc rảnh rỗi, tôi thường nghĩ về nguyên nhân mình vẫn độc thân, từ sâu trong nội tâm tôi luôn cảm thấy bản thân dường như đang chờ đợi một điều gì đó, nhưng mỗi khi muốn suy nghĩ thêm về nó, đầu tôi lại đau như búa bổ; Vì vậy chỉ đành từ bỏ, không giống người bình thường suốt ngày ưu sầu, cũng không giống tiên sinh coi trọng chuyện thiên hạ, cuộc sống xem như hạnh phúc yên vui.

Nhưng chuyện đã kéo dài đến nay, tôi bắt đầu mơ hồ nảy sinh nghi ngờ với tình trạng bản thân.

“... Có khách bên ngoài đến tìm, cậu ra là thấy ngay.” Tiên sinh tựa hồ hiểu vì sao tôi trầm mặc, không hề thúc giục, không bao lâu thì đứng lên, lấy áo khoác trên giá treo mặc thật chỉnh tề, hai tay chấp sau lưng bước đi, “Vợ tôi còn đang đợi ở nhà, nên đi trước đây.”

Nhìn bóng dáng tiên sinh, lòng tôi bỗng sinh ra cảm xúc hâm mộ. Ông có một người vợ đảm đang, mỗi ngày đều chuẩn bị đồ ăn ngon chờ ông trở về, đôi khi còn nhờ người giúp việc mang tới mấy món điểm tâm hương trà mà ông thích; Cái áo trên người ông cũng được bà giặt sạch như mới, bước chân tuy rất chậm, lại không chật vật giống mấy người đọc sách già hiện giờ, đứng bên cạnh ông, trông tôi còn tiều tụy hơn nhiều.

— Cách đây không lâu, tôi cũng từng có một người yêu như vậy. Đây là người có thể cho tôi hạnh phúc yên vui chân chính, một tình cảm chân thành nhất.

Ngay lúc suy nghĩ này hiện lên trong đầu, tôi đã bị kinh hách không nhỏ; Nhưng khi tôi định sau này sẽ tìm hiểu về nguồn gốc của chuyện này, đã bị một giọng nói quen thuộc đánh gãy. “Nghị Minh!” Ngoài cửa, một người đàn ông mặt tây trang giày da hấp tấp chạy tới, khuôn mặt đẹp trai như trong trí nhớ giờ đây mang theo sự thành thực của năm tháng, người phụ nữ khí chất nhã nhặn bên cạnh cũng mỉm cười nhìn tôi, quả nhiên là hai cố nhân đã lâu không gặp.

“Tôi và chị dâu của cậu ngàn dặm xa xôi đến thăm, sao còn không biết bưng trà nước tới chào hỏi.” Tổng Chí Lương thu lại vẻ kích động, khôi phục cái miệng suốt ngày thích trêu chọc người khác, bày ra vẻ đàn anh sai bảo tôi.

Sau nhiều năm gặp lại cố nhân, tâm tình tôi lúc này rất sáng khoái, vì thế chỉ mỉm cười châm trà, lắng nghe bọn họ kể chuyện về những năm nay. Khi hai người rời Bắc Kinh, cuộc sống ngược lại trở nên thuận buồm xuôi gió, Lục Mĩ Phương bình an sinh con rồi phấn đấu cùng chồng, bây giờ đã trở thành nhân vật quan trọng của Đảng, thường bị tổ chức giao những nhiệm vụ khó khăn.

“Nghị Minh, lần này chúng tôi đến tìm cậu, kỳ thật có chuyện muốn nhờ.” Tổng Chí Lương và chị dâu uống trà, những chuyện vụn vặt đã nói gần hết, giờ mới thành khẩn nói tới mục đích quan trọng: “Là như vậy, tháng sau tôi và Mĩ Phương phải đi bốn ba, muốn trao đổi trực diện với mấy tên Nhật hung ác, nếu mang theo đứa con bên cạnh quả thật rất nguy hiểm; Nay chúng tôi đi ngang qua đây, muốn nhờ thằng bạn học cũ cậu, cho tôi tạm thời gởi nhờ đứa nhỏ để cậu nuôi được không?”

Tay đang rót trà cho hần bỗng run lên một cái, dưới đáy lòng bỗng xuất hiện dự cảm không rõ ràng. Một mình tôi ở Nam Kinh còn khó bảo toàn, mọi chuyện đều phải nhờ tiên sinh chiếu cố, mang theo một đứa trẻ xa lạ bên cạnh không phải là một lựa chọn sáng suốt, nhưng tôi lại không tự chủ được gật đầu, theo bản năng nhìn về phía sau bọn họ.

Nhận được sự đồng ý, Tổng Chí Lương vui vẻ ra mặt, quay đầu về chỗ cánh cửa kêu to: “A Vân, con núp sau cửa làm gì thế? Mau bước ra gặp chú đi.”

.....

....

Hồi lâu sau, một cái đầu nhỏ xinh lộ ra sau cánh cửa, chỉ vừa liếc mắt nhìn mà không khí trong phổi tôi như bị tắc nghẽn, khoang cổ họng bỗng mang chút nghẹn ngào.

Đó là một cậu bé bộ dáng tinh xảo, đôi mắt đen thuần và hai má hồng hào, ngũ quan chưa mất đi dáng vẻ trẻ con, nhưng vẫn có thể đoán được bộ dáng tuấn mỹ sau khi lớn lên, nốt ruồi lệ chỉ như lóe sáng vào mắt tôi, sâu bị ngàn năm trong nháy mắt như bị đánh tan. Tổng Chí Lương thấy cậu chậm chạp không bước tới, liền tiến lên ôm cậu, gờ cậu lên trước mặt tôi, mang vẻ đắc ý giới thiệu: “Nè, đây là con của tôi, Tổng Vân.”

Cậu nhìn tôi, hai mắt không hề mang theo vẻ ngây thơ khờ dại của trẻ con, ngược lại trông rất trưởng thành, mang theo tang thương và thoải mái, cùng với cảm xúc thâm trầm khắc cốt ghi tâm; Cả người tôi kịch liệt run rẩy, hai tay muốn vươn ra ôm cậu ngừng lại giữa không trung, bên tai phảng phất vang lại câu nói trên con đường Hoàng Tuyền nhiều năm về trước.

Lục Mĩ Phượng khó hiểu đứng bên cạnh, bước đến sờ sờ đầu cậu hỏi: “A Vân, sao con không nói chuyện với chú đi?”

Vừa dứt lời, cậu đã nhào vào cái ôm của tôi.

....

Gió lạnh từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, như một bàn tay vô hình khổng lồ, không ngừng thổi bay trang giấy của cuốn tiểu thuyết trên bàn, thẳng đến khi trang cuối cùng được lật lên, đặt dấu chấm tròn kết thúc một câu chuyện xưa.

Cương thi Vương Gia sau khi chuyển thể tìm được Đường Sinh của y, từ nay về sau thoát khỏi trói buộc luân hồi, như một người bình thường thương yêu nhau, thực hiện cái tâm nguyện suốt một ngàn năm của mình.

Hạnh phúc, yên vui, đều không phải là mộng.

Hoàn Toàn Văn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kết thúc rồi, chẳng lẽ La lão bản rằng sữa đây không đáng để các lão bà (vợ) khen ngợi sao?

Sau khi đánh xong dòng chữ hoàn toàn văn, tôi bỗng thấy rất cảm động. Nhân vật chính trong thiên văn này được tôi viết thành một người không có tính cách, khiến nhiều đại gia khó có thể xem hết [thở dài]. Truyện mới tạm thời chưa có ý tưởng, chắc là rất lâu nữa mới xuất hiện, tôi sẽ tranh thủ trở về lúc các lão bà còn chưa tái giá [Tay Nhĩ Khang]

Ps: Về nhân vật Bạch sư gia, ban đầu tôi tuyệt đối không có ý định viết hắc thành nhân vật pháo hôi (vật hi sinh), thế nhưng lúc viết lại Oa.... Mẹ nó, hắc nên trở thành pháo hôi thụ mới bình thường a! [Ưu thương, đến cuối cùng tôi vẫn không thể viết hắc có tâm tư gì đối với công. Dùng biện pháp độc tài ép buộc người ta sau đó trở thành vật hi sinh thì thật không thể có cảm giác tốt đẹp, điểm ấy thật sự thất sách T^T Bất quá nếu nói Vương Gia có thể chuyển thể, thì sư gia có thể chuyển thể không??? Bởi vậy mọi người cứ xem như đây là kết cục mở cho hắc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-thi-vuong-gia>